

Ρικομέξ, Σάμινα, Ηλεία, Μάνδρα, Μάτι, Πύλος, Τέμπη ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΚΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ

Δολοφονίες στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, τα αστυνομικά μπλόκα, τα σύνορα - Φτώχεια και εκμετάλλευση - Κοινωνικοί αποκλεισμοί - Κρατική καταστολή

ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΟΛΕΜΕΣ ΔΕΝ ΚΑΝΟΥΜΕ ΗΣΥΧΙΑ
ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΚΑΙ
ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

Στις 28 Φλεβάρη 2023 η επιβατική αμαξοστοιχία IC 62 της Hellenic Train, με εκατοντάδες επιβαίνοντες συγκρούεται με εμπορική αμαξοστοιχία, των ίδιων ιδιωτικών συμφερόντων, στα Τέμπη. Παρά τις προσπάθειες όσων επέβαιναν και δεν ήταν βαριά τραυματισμένοι να βοηθήσουν τους συνεπιβάτες τους, παρά τις προσπάθειες των διασωστών στο σημείο της σύγκρουσης αλλά και των υγειονομικών σε Λάρισα και Θεσσαλονίκη να σώσουν όσο περισσότερες ζωές και να περιθάλψουν τους τραυματισμένους, ο απολογισμός ήταν τραγικός. Ο αριθμός των νεκρών έφτασε στους 57, δεκάδες τραυματίστηκαν ενώ ακόμα και σήμερα υπάρχουν αγνοούμενοι. Η ανείπωτη αυτή τραγωδία μας θυμίζει, με τον χειρότερο τρόπο, τι σημασία δίνει το Κράτος και το Κεφάλαιο στην ανθρώπινη ζωή. Αυτό που συνέβη στα Τέμπη ήταν μια προαναγγελθείσα δολοφονία με υπαίτιους το ελληνικό κράτος και το ιδιωτικό κεφάλαιο.

Με το ξεπούλημα της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στους Ιταλούς επενδυτές (επί ΣΥΡΙΖΑ) και την επαναφορά τρένων που είχαν αποσυρθεί στην Ελβετία, ακολούθησαν οι κυβερνητικοί διθύραμβοι σχετικά με την αναβάθμιση των σιδηροδρομικών μέσων. Η αναβάθμιση που διαφήμιζαν περιλαμβάνει: απαρχειωμένα ή ανύπαρκα συστήματα συντήρησης και ελέγχου και υποστελέχωση του εργατικού δυναμικού. Κι ενώ οι ίδιοι οι εργαζόμενοι είχαν προειδοποιήσει μέσω δελτίων τύπου και εξωδίκων προς τους αρμόδιους και είχαν κάνει αλληπάλληλες κινητοποιήσεις και απεργίες (οι οποίες κρίνονταν παράνομες και καταχρηστικές από την αστική δικαιοσύνη), για τη βελτίωση του δικτύου και για επιπλέον προσλήψεις, τα πράγματα έμειναν ως είχαν, ενώ η σύμβαση 717 δεν ολοκληρώθηκε ποτέ. Όταν λοιπόν οι ζωές μας λογίζονται ως ένα ακόμα έξοδο στον προϋπολογισμό του κράτους και του κεφαλαίου μιλάμε για προδιαγεγραμμένες δολοφονίες – ούτε για ατυχήματα, ούτε για “ανθρώπινα λάθη”, ούτε για “κακή στιγμή”.

συνέχεια στη σελίδα 8

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΣ, ΤΗΣ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ, ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΚΙΝΗΤΟΠΟΙΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ-ΤΑΞΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΕΙ!

Αλληλεγγύη στους αντιστεκόμενους εκπαιδευτικούς

Τη Δευτέρα 20 Γενάρη, πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση έξω από τα γραφεία της Διεύθυνσης Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Δυτικής Θεσσαλονίκης. Η συγκέντρωση πλαισιώθηκε από πολύ κόσμο, γύρω στα 200 άτομα. Συμμετείχαν αναπληρωτές, νεοδιοριστοί, μόνιμοι, από πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια, μαζί με δικηγόρο συλλόγου και μέλη της ΔΟΕ από Αθήνα.

Μετά από τηλεφωνικές επικοινωνίες/απειλές που έγιναν τις προηγούμενες μέρες σε κάποιους από τους νεοδιοριστούς που συμμετέχουν στην απεργία/αποχή από την αξιολόγηση, τους ζητήθηκε να παρουσιαστούν στις 20/1 ώστε να πάρουν το χαρτί με την παραπομπή τους σε πειθαρχικό. Η συγκέντρωση, μισή ώρα μετά, μεταφέρθηκε έξω από τα γραφεία της Πρωτοβάθμιας με στόχο τη στήριξη των εκπαιδευτικών, οι οποίοι αρνήθηκαν να παραλάβουν το χαρτί του πειθαρχικού τους και απαίτησαν να σταλούν σπίτι τους με κλητήρα, προσπαθώντας με τον τρόπο αυτό να ασκήσουν περαιτέρω πιέσεις στη διεύθυνση, με βασικό αίτημα να παρθούν πίσω τα πειθαρχικά. Η απάντηση της Διευθύντριας της Πρωτοβάθμιας ήταν πως αναγκάστηκε να προβεί σε αυτές τις κινήσεις, ακολουθώντας με τον τρόπο αυτό προφορικές εντολές, μη έχοντας αντίστοιχη

εγγραφή απόφαση, καταργώντας την οποία διαφάνεια των διαδικασιών.

Παράλληλα, πραγματοποιήθηκε έξω από τα γραφεία της δευτεροβάθμιας συγκέντρωση κατά της αξιολόγησης και των επικείμενων πειθαρχικών και υπέρ της μονιμοποίησης των νεοδιοριστών εκπαιδευτικών.

Συγκέντρωση πραγματοποιήθηκε και την επόμενη μέρα στη Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Ανατολικής Θεσσαλονίκης

Μαύρο και Κόκκινο, μέλος ΑΠΟ-ΟΣ

ΚΑΛΕΣΜΑ ΣΤΗΡΙΞΗΣ ΤΗΣ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ ΑΠΟΛΥΜΕΝΟΥΣ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΥΣ ΤΟΥ

DOCUMENTO

Τη Δευτέρα 3/2 αναμένεται να πραγματοποιηθεί, έπειτα από αναβολή, η συνάντηση δύο απολυμένων εργαζομένων στο Documento με την Επιθεώρηση Εργασίας, στην οποία είχαν προσφύγει τον προηγούμενο Δεκέμβριο καταγγέλλοντας τις εκδικητικές και καταχρηστικές απολύσεις τους από τον εργοδότη Κώστα Βαξεβάνη. Η απόλυση του επί 8 χρόνια εργαζόμενου και πρώην συνδικαλιστικού εκπροσώπου συνοδεύτηκε από μια αήθη συκοφαντική επίθεση στο πρόσωπό του, όπου η εργοδοσία έστησε μια ολόκληρη σκευωρία, με στόχο την ηθική και επαγγελματική εξόντωσή του, ώστε να αποκρύψει τον εκδικητικό χαρακτήρα της απόλυσής του λόγω της συνδικαλιστικής του δράσης. Μόλις ένα 24ωρο μετά ακολούθησε η απόλυση και της συνάδερφου του, εργαζόμενης στο δημοσιογραφικό σάιτ Κουτί της Πανδώρας, ιστοσελίδα του ομίλου Documento Media, επειδή «τόλμησε» να τον υπερασπιστεί απέναντι στη σκευωρία που στήθηκε εναντίον του από την εργοδοσία. Τα τελευταία αυτά περιστατικά έρχονται να προστεθούν σε μια μακρά λίστα απολύσεων στο Documento, πέντε μόλις τον τελευταίο χρόνο, που εκφράζουν την τιμωρητικότητα και την εκδικητικότητα του Βαξεβάνη, που δε διστάζει να καταφύγει σε κάθε μέσο, απέναντι στους εργαζόμενους που αντιστέκονται στους εργοδοτικούς εκβιασμούς και διεκδικούν καλύτερους μισθούς και αξιοπρε-

πείς συνθήκες εργασίας, σε εκείνους που στέκονται στο πλευρό των συναδέρφων τους αγωνιζόμενοι συλλογικά απέναντι στην εργοδοτική ασυδοσία και τρομοκρατία.

Ειδικά τον τελευταίο χρόνο, τα αφεντικά, πρωτοδοτούμενα από το πλήθος των αντεργατικών νόμων που προώθησαν όλες οι τελευταίες πολιτικές διαχειρίσεις και οδήγησαν στην κατάργηση των εναπομεινάντων εργασιακών κεκτημένων -την ποινικοποίηση της συνδικαλιστικής δράσης και την επί της ουσίας παρανομοποίηση της απεργίας- απαντούν με ρεβανσισμό στα σωματεία και τους αγώνες που εκδηλώνονται απέναντι στην εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης και την περαιτέρω ελαστικοποίηση της εργασίας. Από τις απεργίες και κινητοποιήσεις που εκδηλώθηκαν το προηγούμενο διάστημα στους μαζικούς χώρους δουλειάς της efood και της Teleperformance, με τους εργαζόμενους να διεκδικούν τα στοιχειώδη, την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας, ανθρώπινες συνθήκες εργασίας και αύξηση μισθών, και που απαντώνται από την εργοδοσία με απειλές, απολύσεις και με τη στοχοποίηση των σωματείων και των αγωνιζόμενων εργαζομένων έως τις εκατοντάδες πειθαρχικές δίωξεις εκατοντάδων εκπαιδευτικών για τη συμμετοχή τους στην απεργία-αποχή και την ευρύτερη αγωνιστική τους στάση απέναντι στη διάλυση της δημόσιας παιδείας.

Απέναντι στην εργοδοτική τρομοκρατία, τις κρατικές και καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις των αποκλεισμών, της υποταγής και της καταστολής, την υποτίμηση της ζωής μας, τη φτωχοποίηση και την καταπίεση, απέναντι σε κράτη και αφεντικά που καταδυναστεύουν τις ζωές μας να εντεινουμε τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Να σταθούμε όλοι και όλες μαζί στο δρόμο και τους αγώνες της κοινωνικής αντίστασης και της ταξικής αλληλεγγύης. Η μόνη προοπτική για μια κοινωνία ισοτιμίας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, βρίσκεται στα δικά μας χέρια, στον αγώνα για την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση.

Στηρίζουμε την συγκέντρωση αλληλεγγύης τη Δευτέρα 3 Φεβράρη, στις 10:00 έξω από τα γραφεία του ΣΕΠΕ (Αγνισιάου 10, Μεταξουργείο)

ΑΜΕΣΗ ΑΝΑΚΛΗΣΗ ΤΩΝ ΕΚΔΙΚΗΤΙΚΩΝ ΑΠΟΛΥΣΕΩΝ ΣΤΟ DOCUMENTO

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ, Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ!

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Είμαστε εκπαιδευτικοί της δημόσιας και ιδιωτικής εκπαίδευσης. Συναντηθήκαμε στους χώρους εργασίας μας, στις γενικές συνελεύσεις των σωματείων μας, στους δρόμους αγωνιζόμενοι ενάντια στην αξιολόγηση και τις πειθαρχικές διώξεις καθηγητών, ενάντια στην υποβάθμιση και ιδιωτικοποίηση της δημόσιας παιδείας.

Συναντηθήκαμε σε μία περίοδο συνολικής συστημικής κρίσης που το κρατικοκαπιταλιστικό σύμπλεγμα εξουσίας, προκειμένου να περισώσει τα προνόμιά του, να μεγιστοποιήσει τα κέρδη του, να διευρύνει τον έλεγχο πάνω σε όλα τα πεδία της καθημερινότητας των ανθρώπων, επιτίθεται με μανία στην κοινωνία για τον βίαιο μετασχηματισμό της. Μέρος των αντικοινωνικών σχεδιασμών του που έχουν ως συνέπεια τον αποκλεισμό των εκμεταλλεόμενων και καταπιεσμένων από τα στοιχειώδη κοινωνικά αγαθά - σίτιση, στέγαση, υγεία, παιδεία- αποτελεί και η εκπαιδευτική αναδιάρθρωση.

Στόχος της εκπαιδευτικής αναδιάρθρωσης είναι η διάλυση της δημόσιας παιδείας, η ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης, η καταστολή των αγώνων εκπαιδευτικών και μαθητών και συνολικότερα η μετατροπή των σχολείων σε πεδία εφαρμογής και αναπαραγωγής της βαρβαρότητας του αδηφάγου συστήματος εξουσίας και εκμετάλλευσης με σκοπό τη διαμόρφωση μέσω της τρομοκρατίας και της καλλιέργειας του κοινωνικού κανιβαλισμού - ενός ανθρωπο-δεσμών και μιας κοινωνίας-φυλακής.

Μέσα σε αυτές τις συνθήκες βίαιου μετασχηματισμού της κοινωνίας, της εκπαιδευτικής διαδικασίας και ανηλεούς επίθεσης στο δημόσιο χαρακτήρα της παιδείας, θεωρούμε πώς είναι περισσότερο αναγκαία από ποτέ η συσπείρωση των ελευθεριακών δυνάμεων στο χώρο της εκπαίδευσης με στόχο:

· Την κατάθεση ενός συνολικότερου λόγου ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση και το γραφειοκρατικό συνδικαλισμό, για έναν συνδικαλισμό ταξικό, μαχητικό και αλληλέγγυο, για τη ριζοσπαστικοποίηση των αιτηματικών αγώνων και τη διεύρυνση της οπτικής τους συνολικά ενάντια στο σύστημα εκμετάλλευσης και καταπίεσης

· Την δημιουργία ενός ελευθεριακού πεδίου συνάντησης και ζύμωσης που θα αποτελεί έναν τόπο ανταλλαγής εμπειριών και ενημέρωσης σχετικά με το πώς διαμορφώνεται η υλική πραγματικότητα για τα μέλη της εκπαιδευτικής κοινότητας, έναν τόπο ενδυνάμωσης του ελευθεριακού λόγου μέσα στους εκπαιδευτικούς χώρους και μέσα στα σωματεία, χάραξης συλλογικών τακτικών και στρατηγικών που θα βοηθούν να «ανα»διαμορφώνεται το χαμένο συλλογικό έδαφος προς μία ελευθεριακή κατεύθυνση, έκφρασης αλληλεγγύης στους αγωνιζόμενους εκπαιδευτικούς που βρίσκονται

αντιμέτωποι με πειθαρχικά και διώξεις
· Την εύρεση σημείων συνάντησης με άλλα κοινωνικά κομμάτια που τα αφορά ο αγώνας ενάντια στην εκπαιδευτική αναδιάρθρωση, όπως είναι οι γονείς και οι μαθητές, αλλά και σύνδεσης με άλλους αγώνες που ξεσπούν για την υπεράσπιση των κοινωνικών αγαθών.

· Την σκιαγράφηση της παιδείας που θέλουμε, της ελευθεριακής μεθοδολογίας καθώς και του τρόπου που αυτή ασκείται και προσλαμβάνεται και των περιεχομένων της, όχι ως τρόπο εξωραϊσμού της εξουσίας ή εναλλακτικής εντός του υπάρχοντος συστήματος καταπίεσης που έχει σαν αποτέλεσμα να απονοματοδοτούνται οι ελευθεριακές μέθοδοι και να γίνονται εργαλείο της κυριαρχίας, αλλά ως παράδειγμα στο σήμερα και ως σκοπό και μέσο της μελλοντικής κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης, δικαιοσύνης, ελευθερίας που ονειρευόμαστε.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΗ ΓΙΑ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΠΑΙΔΕΙΑ ΣΕ ΜΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Συζήτηση: ΚΥΡΙΑΚΗ 23 ΦΕΒΡΑΡΗ, 13:00 στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια

ΥΣΤΕΡΟΓΡΑΦΟ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗΣ

Τη στιγμή που δημοσιεύεται αυτό το κείμενο, βρίσκεται σε εξέλιξη μια άνευ προηγουμένου εκστρατεία πειθαρχικών διώξεων σε βάρος των αγωνιζόμενων εκπαιδευτικών λόγω συμμετοχής τους στην απεργία αποχή από την αξιολόγηση. Παράλληλα, κράτος και Υπουργείο Παιδείας με την επιχείρηση ίδρυσης των Δημόσιων Ωνάσειων Σχολείων επιδιώκουν να δώσουν τη χαριστική βολή στη δημόσια εκπαίδευση: 22 δημόσια σχολεία σε όλη τη χώρα χαρίζονται στο ίδρυμα Ωνάση για να τα “αναβαθμίσει” καταργώντας τα ως σχολεία της γειτονιάς, όσα σχολεία συστεγάζονται με αυτά είναι υπό εξαφάνιση, ενώ οι μαθητές τους όπως και οι μαθητές των δημοτικών στις συγκεκριμένες περιοχές αποκλείονται στη συντριπτική τους πλειοψηφία από την εκπαιδευτική διαδικασία, καθώς η πρόσβαση σε αυτά θα γίνεται κατόπιν εξετάσεων και η δυνατότητα απορρόφησής τους από όμορα σχολεία είναι από μηδαμινή έως ανύπαρκτη! Πρόκειται για μια τεράστια επιχείρηση ιδιωτικοποίησης της δημόσιας εκπαί-

δευσης, καθώς για πρώτη φορά ένας ιδιωτικός φορέας -Ίδρυμα Ωνάση και η ανώνυμη εταιρεία Αριών Ελλάς - εμπλέκεται στη διοίκηση στην οργάνωση και τη λειτουργία των δημοσίων σχολείων. Παράλληλα η υπό συζήτηση πιλοτική εφαρμογή του Διεθνούς Απολυτηρίου στα Ωνάσεια σχολεία προορίζει τους κατόχους του για φρόιτη σε ξένα ιδιωτικά πανεπιστήμια, σε τοπικά παραρτήματά τους ή ενδεχομένως ακόμα και για εισαγωγή στα ΑΕΙ χωρίς πανελλαδικές εξετάσεις.

Μαθητές, γονείς και εκπαιδευτικοί έχουν προχωρήσει σε δυναμικές κινητοποιήσεις (καταλήψεις, αποχές, πορείες γειτονιάς) ενάντια στη μετατροπή των σχολείων τους σε πρότυπα Ωνάσεια. Ενώ ήδη, αγωνιζόμενοι μαθητές σε υπό κατάληψη σχολεία ήρθαν αντιμέτωποι με τη στοχοποίησή τους, την επιχείρηση συκοφάντησης και ποινικοποίησης του αγώνα τους και τιμωρητικών διώξεων.

Είμαστε στο πλευρό τους!

Συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους εκπαιδευτικούς στα Προπύλαια στις 28 Γενάρη

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΡΓΟΔΟΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ενάντια στο καθεστώς των εργατικών διαφθορών, της επισφάλειας, της ποινικοποίησης της συνδικαλιστικής δράσης, της εργοδοτικής τρομοκρατίας και των εκδικητικών απολύσεων

Η ΜΟΝΗ ΛΥΣΗ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΤΗ ΣΥΛΛΟΓΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ, ΤΗΝ ΑΥΤΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΥΗ

ΕΚΔΗΛΩΣΗ - ΣΥΖΗΤΗΣΗ

Με τη συμμετοχή: εργαζόμενων στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση του αντιπροέδρου και μελών του σωματείου εργαζόμενων στην Teleperformance (ΣΤΕΠ) αποβιμμένου της εφημερίδας Documenta

εργαζόμενου διανομέα, μέλος του σωματείου delivery-courier Ιωαννίνων (ΣΒΕΔΙ)

Σάββατο
22 Φεβράρη, 19:00
στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια
Αριστοβούλου & Πυλάδου, Κ. Πετράλωνα

*Ενημέρωση από τον αγώνα στην MM Publications

ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΧΕΙΡΑΦΕΤΣΗ

Αλληλεγγύη στον αγώνα των εργαζομένων στην Teleperformance Η εργοδοτική τρομοκρατία δεν θα περάσει!

Όλο το τελευταίο διάστημα, οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι στην Teleperformance, βρίσκονται στην πρώτη γραμμή των εργατικών κινητοποιήσεων, τόσο απέναντι στην όξυνση της κρατικής και καπιταλιστικής επίθεσης απέναντι στην κοινωνική βάση και τους εργαζομένους, όσο και απέναντι στην εργοδοτική αυθαιρεσία, την εκδικητικότητα και τις συνθήκες σύγχρονου εργασιακού κάτεργου που επικρατούν. Με την αγωνιστική δράση τους, με συμμετοχή στις γενικές απεργίες, τις κλαδικές απεργίες διεκδικούν την υπογραφή ΣΣΕ, τις αυξήσεις μισθών και την κατάργηση της βίζας ειδικού σκοπού για τους εργαζόμενους μετανάστες εκτός ΕΕ. Την Δευτέρα 23 Δεκέμβρη οι εργαζόμενοι/ες στην Teleperformance θα βρεθούν για ακόμη μια φορά σε απεργιακές κινητοποιήσεις, καταγγέλλοντας την επιχείρηση τρομοκρατίας από την πλευρά της εργοδοσίας, η οποία εντάθηκε μετά και την τελευταία 48ώρη απεργία στις 19 και 20 Νοέμβρη 2024.

Η Teleperformance έχει υιοθετήσει μια ιδιαίτερα επιθετική στάση, μη ανανεώνοντας τις συμβάσεις εργαζομένων που συμμετέχουν σε συνδικαλιστικές δραστηριότητες, συμπεριλαμβανομένων μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του σωματείου. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα να μείνουν άνεργοι από τις αρχές του 2025. Παράλληλα, η εταιρεία χρησιμοποιεί τη μη ανανέωση των συμβάσεων ως μέσο πίεσης προς τους υπόλοιπους εργαζόμενους, μειώνει τη διάρκεια των νέων συμβάσεων, είτε ως αντίποινα για τη συμμετοχή σε απεργίες είτε για να καθυστερήσει την υπογραφή συμβάσεων αορίστου χρόνου. Σε αυτό το κλίμα εκφοβισμού, προχώρησε και στην αποστολή εξωδίκου προς το σωματείο. Είναι προφανές ότι η Teleperformance, απέναντι στη δυναμική δράση του επιχειρησιακού σωματείου και τις κινητοποιήσεις των τελευταίων μηνών, προσπαθεί με πιέσεις και εκφοβισμούς να καταπνίξει τις συλλογικές διεκδικήσεις των εργαζομένων.

Η Teleperformance Greece είναι μία από τις μεγαλύτερες εταιρείες παροχής υπηρεσιών στην Ελλάδα, μέλος ενός πολυεθνικού γαλλικού ομίλου με παρουσία σε 80 χώρες και προσωπικό 330.000 εργαζομένων παγκοσμίως. Συνεργάζεται με κορυφαίες πολυεθνικές, όπως η Microsoft, η Apple, η Volkswagen, η Facebook, η Canon, η Netflix, και πολλές άλλες. Αξιοποιώντας την ευνοϊκή νομοθεσία για τους εργοδότες, τα χαμηλά επίπεδα αμοιβών και το καθεστώς ειδικής βίζας για εργαζομένους από τρίτες χώρες, η εταιρεία έχει εξελιχθεί σε διαχειριστικό κέντρο για τη Νότια Ευρώπη και τη Μέση Ανατολή, απασχολώντας πάνω από 12.000 άτομα στην Ελλάδα. Οι εργασιακές

συνθήκες χαρακτηρίζονται από αδιάκοπη ροή κλήσεων, συστηματική αύξηση της παραγωγικής νόρμας, καθημερινούς ελέγχους απόδοσης, διαρκείς απολύσεις, καθυστερήσεις στις διαπραγματεύσεις συλλογικής σύμβασης εργασίας και χαμηλές αμοιβές, δημιουργώντας ένα ιδιαίτερα πιεστικό περιβάλλον για τους εργαζόμενους.

Όλα τα παραπάνω, ενώ συνολικά ο κρατικός μηχανισμός, πιστός στο νεοφιλελεύθερο μοντέλο που ακολουθείται από τα χρόνια του μνημονίου στον ελληνικό χώρο, συνεχίζει να αυξάνει το κόστος διαβίωσης με ακόμα πιο εντατικούς ρυθμούς, ενώ ταυτόχρονα, η ανασφάλιστη και επισφαλής εργασία, τα ελαστικά ωράρια, η εντατικοποίηση της εργασίας, οι ιδιωτικοποιήσεις και η διαχείριση από τα αφεντικά όλων των βασικών μας αναγκών είναι σημεία που ανταποκρίνονται στην ανάγκη του καπιταλισμού για την όξυνση των ταξικών ανισοτήτων και την πλήρη υποτίμηση της ζωής μας. Η ραγδαία αύξηση των νοικιών έχει οδηγήσει μεγάλο μέρος των κατώτερων τάξεων σε αδυναμία κάλυψης βασικών αναγκών όπως η στέγαση, ενώ έχει καταδικάσει άλλους σε αστεγία λόγω έξωσης από την κατοικία τους. Τα εργατικά «ατυχήματα», η εντατικοποίηση της εργασίας, οι μειώσεις των μισθών, οι αυξήσεις των ωραρίων, οι συνθήκες στους χώρους εργασίας που υποβαθμίζονται συνεχώς περιγράφουν τη σκληρή εργασιακή πραγματικότητα που μας επιβάλλεται καθημερινά, στοχεύοντας στη φτωχοποίηση και την εξαθλίωση της ζωής μας, ενώ οι εργατικές δολοφονίες, που μέχρι τον Οκτώβρη του 2024 ξεπέρασαν τις 100, αποτελούν την κορυφή του παγόβουνου της άγριας ταξικής εκμετάλλευσης στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς. Μέσα σε αυτές τις συνθήκες το κρατικό καπιταλιστικό σύστημα επιταχύνει τις αναδιαρθρώσεις που βάζουν στο στόχαστρο κάθε έκφανση της κοινωνικής ζωής, απαξιώνοντας βασικές κοινωνικές ανάγκες, την εργασία, την υγεία, την παιδεία, τη στέγαση, τη μετακίνηση.

Αυτή η σαρωτική επίθεση στην κοινωνική βάση, ως αποτέλεσμα των αναδιαρθρώσεων των αποκλεισμών και της καταστολής, κορυφώνεται με την διαρκή αύξηση των τιμών στα βασικά κοινωνικά αγαθά όπως τα καύσιμα, το ηλεκτρικό ρεύμα, η θέρμανση, το ψωμί, το λάδι ενώ η απάνθρωπη συνθήκη των πλειστηριασμών πρώτων κατοικιών έρχεται να οξύνει περαιτέρω τις ήδη δυσβάσταχτες συνθήκες ζωής κι επιβίωσης της κοινωνικής βάσης. Ουσιαστικά μιλάμε, για την πλήρη υποβάθμιση της ανθρώπινης ζωής στον βωμό του κέρδους, όπως φαίνεται από την γενικευμένη στρατηγική των

ιδιωτικοποιήσεων, σε κάθε πτυχή της κοινωνικής πραγματικότητας.

Ως αναρχικοί/ες, εργαζόμενοι/ες, στεκόμαστε αλληλεγγύη/ες στον δίκαιο αγώνα που διεξάγουν οι εργαζόμενοι/ες στα τηλεφωνικά κέντρα κόντρα στην εργασιακή εκμετάλλευση, το καθεστώς επισφάλειας και την εργοδοτική τρομοκρατία. Απέναντι στις κρατικές και καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις των αποκλεισμών, της υποταγής και της καταστολής, την υποτίμηση της ζωής μας, τη φτωχοποίηση και την καταπίεση, απέναντι σε κράτη και αφεντικά που καταδυναστεύουν τις ζωές μας να εντεινόμε τους κοινωνικούς και ταξικούς αγώνες. Απέναντι στην κρατική και καπιταλιστική λαίλαπα, μόνο μέσα από την οργάνωση σε χώρους εργασίας, σε πρωτοβουλίες εργαζομένων, από την ίδρυση επιχειρησιακών και την συμμετοχή σε κλαδικά σωματεία, να σταθούμε όλοι και όλες μαζί στο δρόμο και τους αγώνες της κοινωνικής αντίστασης και της ταξικής αλληλεγγύης. Η μόνη προοπτική για μια κοινωνία ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, βρίσκεται στα δικά μας χέρια, στον αγώνα για την κοινωνική και ταξική χειραφέτηση, για την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό.

ΟΛΟΙ ΚΑΙ ΟΛΕΣ ΣΤΗΝ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ TELEPERFORMANCE ΔΕΥΤΕΡΑ 23/12/24 8:00

**Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των εργαζομένων στα τηλεφωνικά κέντρα
ΌΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - Υγεία, Παιδεία, Τροφή, Στέγαση**

Μαύρο και Κόκκινο, μέλος ΑΓΠΟ-ΟΣ

Αλληλεγγύη στους εργαζόμενους της Teleperformance

Στις 9 Γενάρη 2025 ήταν προγραμματισμένη η συζήτηση της προσφυγής των εργαζομένων κατά της εταιρείας στην επιθεώρηση εργασίας Πειραιά και καλεσμένη 4ωρη στάση εργασίας αλλά και συγκέντρωση στο σημείο. Στην τριμερή συνάντηση, που έλαβε χώρα στην επιθεώρηση εργασίας, η εργοδοσία επιχείρησε με κάθε δυνατό τρόπο να μπλοκάρει τη διαδικασία και να διώξει τις ευθύνες από πάνω της, αφενός ζητώντας η συζήτηση να γίνει σε ξεχωριστές επιθεωρήσεις εργασίας ανάλογα με τον τόπο κατοικίας του κάθε εργαζόμενου, προσπαθώντας μάταια να κατακερματίσει τις συλλογικές διεκδικήσεις, αφού αυτό το αίτημα δεν έγινε δεκτό ύστερα από πιέσεις του σωματείου και αφετέρου δηλώνοντας ότι δεν είναι αυτή ο άμεσος εργοδότης αλλά οι εταιρείες μισθοδοσίας, γεγονός που αποκαλύπτει ότι είναι η ίδια που κρύβεται πίσω από αυτές τις εταιρίες, ώστε να διαιωνίζει το καθεστώς επισφάλειας με τις συμβάσεις ορισμένου χρόνου και να γλιτώνει από τις αποζημιώσεις, τις άδειες και την υπογραφή ΣΣΕ. Όπως επίσης στην προσπάθειά της να θολώσει τα νερά και να καλύψει το γεγονός ότι απολύει εκδικητικά εργαζόμενους λόγω της συνδικαλιστικής τους δρά-

Συγκέντρωση έξω από τη ΣΕΠΕ Πειραιώς κατά τη διάρκεια της συνάντησης του Σωματείου Εργαζομένων Teleperformance με την εργοδοσία

σης και της συμμετοχής τους στις απεργίες του προηγούμενου διασπύματος, δήλωσε πως κάθε χρόνο απολύει χιλιάδες εργαζόμενους, αποκαλύπτοντας από μόνη της το καθεστώς που επικρατεί στο εργασιακό της κότεργο. Την Παρασκευή 17 Γενάρη 2025 συνεχίστηκε η εξέταση της υπόθεσης στην επιθεώρηση εργασίας, ενώ το σωματείο καλεσε σε συγκέντρωση και 4ωρη στάση εργασίας - απεργία...

Στις 7 Φλεβάρη το σωματείο πραγματοποίησε συγκέντρωση έξω από το Υπουργείο Εργασίας.

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ ΔΙΑΝΟΜΕΩΝ ΤΗΣ EFOOD

Για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας και συλλογικές συμβάσεις - Ενάντια στην εργοδοτική τρομοκρατία

Την Παρασκευή 27 Δεκέμβρη πραγματοποιήθηκε 24ωρη απεργία στην e-food, όπως επίσης και το Σάββατο 28 Δεκέμβρη 5ωρη στάση εργασίας. Νέα 24ωρη απεργία έγινε στις 10 Γενάρη '25.

Οι απεργιακές και αγωνιστικές κινητοποιήσεις αυτών των ημερών έρχονται ως απάντηση στην επιχείρηση της εργοδοσίας της efood να αλλάξει απροειδοποίητα και μονομερώς, χωρίς καμία διαβούλευση με τους διανομείς, τον προγραμματισμό των βαρδιών και των ρεπό, κινούμενη άκρως επιθετικά με σκοπό την εξώθηση των μισθωτών εργαζομένων στην παραίτηση. Πιο συγκεκριμένα η efood εν μια νυκτί ανακοίνωσε πως οι μισθωτοί διανομείς μπορούν να επιλέξουν μόνο ένα ρεπό και από εκεί και πέρα η ίδια η εταιρεία θα επιλέγει τα ωράρια των εργαζομένων και αυτοί θα πρέπει να είναι διαθέσιμοι να εργαστούν για αυτήν από το πρωί μέχρι το βράδυ. Ουσιαστικά η εταιρεία επιχειρεί να καταργήσει πλήρως την εργασία με δικαιώματα και να με-

τατρέψει όλους τους εργαζόμενους σε freelancers, οδηγώντας τους μισθωτούς, δηλαδή το 10% των διανομέων στην efood, σε παραίτηση.

Η επίθεση, αυτή, της εταιρείας έρχεται μετά από μια σειρά δυναμικών κινητοποιήσεων των διανομέων το αμέσως προηγούμενο διάστημα, όπου οι εργαζόμενοι στην efood είχαν και συνεχίζουν να έχουν κύρια αιτήματα την υπογραφή συλλογικών συμβάσεων εργασίας και συμβάσεων αορίστου χρόνου, την παροχή μέσων ατομικής προστασίας, την κατάργηση των εργολαβιών, την κάλυψη των εργατικών ατυχημάτων για τους freelancers και τη θέσπιση πλήρων ασφαλιστικών και μισθολογικών δικαιωμάτων για όλους τους διανομείς στις εταιρείες πλατφόρμες. Η εργοδοσία κινούμενη τιμωρητικά και εκδικητικά επιχειρεί να επιτεθεί στον αγώνα που δίνουν οι διανομείς για αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, προετοιμάζοντας το έδαφος για ένα εργασιακό περιβάλλον ακόμα μεγαλύτερης εκμετάλλευσης και εντατικοποίησης, τόσο για την μεγιστοποίηση των κερδών της όσο και για την καθυστάθεια όσων αντιστέκονται στις συνθήκες κότεργου που επιβάλλει η εταιρεία.

Η εργοδοτική τρομοκρατία δεν θα περάσει!

**Άμεση ικανοποίηση των αιτημάτων των διανομέων της e-food
'ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ - Υγεία, Παιδεία, Τροφή, Στέγαση**

Στηρίζουμε τη συγκέντρωση του σωματείου εργαζομένων της efood το Σάββατο 28 Δεκέμβρη στις 18.30, Κηφισίας και Λ. Αλεξάνδρας

Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση

Έξω το Ωνάσειο από τα σχολεία!

Την Πέμπτη 23/1, έξω από το 15ο Γυμνάσιο και 15ο Λύκειο Αθήνας, που βρίσκονται ανάμεσα στα 22 σχολεία που πρόκειται να μετατραπούν σε "Πρότυπα Ωνάσεια" σε κλιμάκωση της κρατικής και καπιταλιστικής επέλασης σε βάρος κορυφαίων κοινωνικών αναγκών όπως η Παιδεία, έγινε παρέμβαση με πανό

και συνθήματα από γονείς και εκπαιδευτικούς με τη συμμετοχή πολλών μαθητών, ενάντια στην αιφνιδιαστική σύσκεψη υψηλόβαθμων παραγόντων του ΥΠΑΙΘΑ και της διοίκησης του ιδρύματος Ωνάση με τις Διευθύνσεις των δύο σχολείων. Ο Γ. Κατσαρός - γενικός γραμματέας του Υπουργείου Παιδείας, ο Α.

Νικολόπουλος - περιφερειακός διευθυντής Εκπαίδευσης Αττικής και ο Α. Παπαδημητρίου - πρόεδρος του ιδρύματος Ωνάση, δεν πραγματοποίησαν μία πρώτη επινίκια επίσκεψη στον απόηχο της κρατικής προπαγάνδας γύρω από τη δήθεν ωφελιμότητα εκχώρησης τμήματος της Δημόσιας Εκπαίδευσης σε έναν καπιταλιστικό Κολοσσό, όπως είναι

το ίδρυμα Ωνάση. Αντίθετα, προσπάθησαν να παίξουν ένα ανεπιτυχές κρυφό για να αποφύγουν συναπαντήματα με τμήμα της αγωνιζόμενης εκπαιδευτικής κοινότητας, και τελικά δεν ήξεραν από που να φύγουν! Τα πολυτελή αυτοκίνητα έκαναν διαρκώς κύκλους γύρω από το σχολείο για να αποφύγουν τους διαδηλωτές και να παραλάβουν τους επισήμους, ενώ οι Γ. Κατσαρός και Α. Νικολόπουλος επιβιβάστηκαν σε ένα συμβατικό ΙΧ που τελικά βρέθηκε για αρκετή ώρα ανάμεσα σε συγκεντρωμένους, πανό και συνθήματα. Η συγκαταβατική στάση των μπάτσων αντανακλούσε μια διαχείριση εκτόνωσης. Όμως η επέκταση της ιδιωτικοποίησης, των ταξικών φραγμών και της υποβάθμισης στη δημόσια εκπαίδευση, ο αποκλεισμός παιδιών από το σχολείο της γειτονιάς τους, η εργοδοτική αυθαιρεσία απέναντι στους εκπαιδευτικούς, όπως επιχειρούνται και μέσα από την επιβολή "Ωνάσειων Πρότυπων" δεν είναι μονόλογος.

ΕΞΩ ΤΟ ΩΝΑΣΕΙΟ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ - ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΜΑΘΗΤΩΝ, ΓΟΝΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ

Ένας από τους πυλώνες της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης είναι η διάλυση, και έπειτα η παραχώρηση στο Κεφάλαιο ακόμη και των πιο βασικών δομών που καλύπτουν τις ανάγκες της κοινωνίας. Το πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτής της διαχείρισης αποτελεί η ψήφιση του νομοσχεδίου για τα Ωνάσεια Πρότυπα Σχολεία, το οποίο προβλέπει την μετατροπή 22 σχολείων της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης σε Ωνάσεια σχολεία. Δηλαδή, σχολεία τα οποία βρίσκονται σε οικονομικά και κοινωνικά ευάλωτες περιοχές, όπως ο Κολωνός, η Κυψέλη, το Πέραμα, και το Περιστερι, θα δεχθούν μια "αναβάθμιση" από το Ίδρυμα Ωνάση.

Η "αναβάθμιση" αυτή παίρνει πολύ συγκεκριμένες μορφές, μέσα από τις οποίες μπορούμε να δούμε το μέλλον που η Κρατική-Καπιταλιστική διαχείριση επιφυλάσσει για τον χώρο της εκπαίδευσης. Συγκεκριμένα, η εισαγωγή στα σχολεία αυτά θα γίνεται μέσω εξετάσεων, ενώ το έργο της διοίκησης θα τελείει μέσω της σύμπραξης ιδιωτικού και δημόσιου τομέα, μέσω μιας θμελούς επιτροπής, στην οποία 5 μέλη θα είναι διορισμένα από το Υπουργείο Παιδείας, και 4 από το Ίδρυμα Ωνάση.

Οι επιπτώσεις στην καθημερινότητα των παιδιών, αλλά και οι αλλαγές που επιδιώκονται σταδιακά στην εκπαίδευση, είναι ραγδαίες. Με την μετατροπή των επιλεγμένων σχολείων σε Ωνάσεια, η πλειονότητα των παιδιών θα πρέπει να αλλάξει σχολικό περιβάλλον, αφού αποκλείονται μέσω των εξετάσεων από τα μέχρι πρότινος σχολεία τους. Ακόμη και για τους μαθητές και τις μαθήτριες που θα μπορέσουν να εισαχθούν στα Ωνάσεια σχολεία, το εκπαιδευτικό μοντέλο το οποίο θα κληθούν να αντιμετωπίσουν είναι το πλέον καταπιεστικό, καθώς η έννοια της "αριστείας" θα αποτελέσει τον στόχο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, με μέτρα όπως η αλλαγή σχολικού περιβάλλοντος λόγω "αποκλίνοσας συμπεριφοράς" να εφαρ-

μόζονται για την επίτευξή της. Η περαιτέρω εισβολή του Κεφαλαίου και της κερδοσκοπικής μανίας του στην εκπαίδευση μέσω των Ωνάσειων σχολείων φέρνει σκληρότερους όρους εργασίας για τους εκπαιδευτικούς, με την επιβολή της εξωτερικής και της εσωτερικής αξιολόγησης της σχολικής μονάδας, αλλά και την επιβολή ενός ακόμη πιο αυταρχικού μοντέλου εκπαιδευτικής διαδικασίας, με την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών με βάση την αποδοτικότητα των μαθητών. Με την θεσμοθέτηση των Ωνάσειων σχολείων προχωράει και ο σχεδιασμός για μια παιδεία "πολλών ταχυτήτων", με τους μαθητές και τις μαθήτριες που δεν κρίνονται ικανοί από το κρατικό-καπιταλιστικό εκπαιδευτικό σύστημα να στέλνονται σε πιο απομακρυσμένα από τη γειτονιά τους, υποχρηματοδοτούμενα και υποστελεχωμένα, δημόσια σχολεία, ενώ όσοι θεωρούνται ικανοί θα φοιτούν στα πλέον ανταγωνιστικά ιδρύματα. Μαθητές, γονείς, και εκπαιδευτικοί αγωνίζονται εδώ και μέρες μέσω κινητοποιήσεων και καταλήψεων των σχολείων που πρόκειται να μετατραπούν σε Ωνάσεια. Ενάντιόν τους έχει εξαπολυθεί το κρατικό κατεστημένο, μέσω των υπαλλήλων των υπουργείων, αλλά και των παρατρεχάμενών τους στις διευθύνσεις των σχολείων, οι οποίοι δεν έχουν διστάσει να καλέσουν την αστυνομία εις βάρος ανήλικων μαθητών. Παράλληλα, οι κομματικές δυνάμεις που προσπαθούν να ελέγξουν τον αγώνα αυτόν δεν πρόκειται να αφήσουν τους μαθητές, τους γονείς, και τους εκπαιδευτικούς, να αγωνιστούν οι ίδιοι για το δημόσιο και δωρεάν σχολείο, σε μια αυτοοργανωμένη βάση, πέραν των μικροπολιτικών συμφερόντων τους.

Ως αναρχικοί/-ές φοιτητές/-τριες στεκόμαστε δίπλα σε όσους αγωνίζονται ενάντια στην διάλυση και στο ξε-

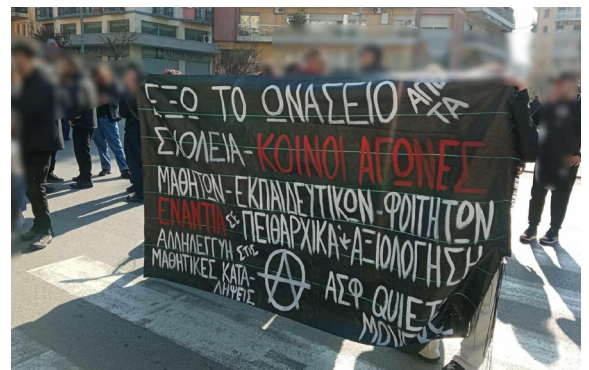
πούλημα του δημόσιου και δωρεάν σχολείου, την υποχρηματοδότηση και την υποστελέχωσή του. Ο αγώνας ενάντια στην εισχώρηση του Κεφαλαίου μέσω του Ωνάσειου Ιδρύματος στην δημόσια εκπαίδευση οφείλει να λάβει χαρακτηριστικά οριζοντιότητας και ακόμη μεγαλύτερης μαχητικότητας και μαζικότητας, μακριά από τα μικροπολιτικά και κομματικά στεγανά, κόντρα στις απειλές διευθυντών και κρατικών αξιωματούχων. Αποτελεί έναν αγώνα που αφορά όλη τη κοινωνική βάση, και ως τέτοιο οφείλουμε να τον υπερασπιστούμε και να τον στηρίξουμε.

Στηρίζουμε την πορεία το Σάββατο 8/2 στις 11:00, με συγκέντρωση στη Ρηνείας, έξω από τα γυμνάσια 60 και 15.

**ΥΓΕΙΑ ΠΑΙΔΕΙΑ ΡΕΥΜΑ ΚΑΙ ΝΕΡΟ
ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΜΠΟΡΕΥΜΑΤΑ ΑΝΗΚΟΥΝ
ΣΤΟΝ ΛΑΟ**

**ΕΞΩ ΤΟ ΩΝΑΣΕΙΟ ΑΠΟ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ
ΘΕΛΟΥΜΕ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
ΠΑΙΔΕΙΑ**

Πρωτοβουλία Αναρχικών Φοιτη(ρι)ών Quieta Movere
Αθήνας

Πανό της Αναρχικής συνέλευσης Φοιτη(ρι)ών Quieta Movere στην πανεκπαιδευτική διαδήλωση 31 Γενάρη στη Θεσσαλονίκη

Συγκέντρωση και πορεία γονέων, μαθητών, εκπαιδευτικών, εργαζομένων στα σχολεία & αλληλέγγυου κόσμου στην Κυψέλη ενάντια στη μετατροπή των σχολείων σε Ωνάσεια

Πανό στο 15^ο & 60^ο Γυμνάσιο και 15^ο ΓΕΛ στην Κυψέλη

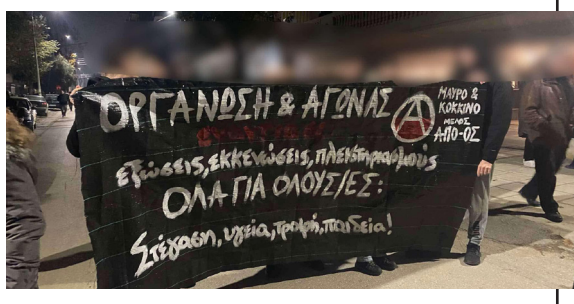
Θεσσαλονίκη: Συγκέντρωση αλληλεγγύης | Πλειστηριασμός στον Εύοσμο

Μια μπτέρα με 2 ανήλικα παιδιά και προβλήματα υγείας χάνει το σπίτι της, εξαιτίας της θέσης εγγυήτριας που είχε λάβει σε δάνειο του πρώην συζύγου της - επαγγελματία που σταμάτησε να πληρώνει λόγω οικονομικών δυσκολιών την περίοδο της κρίσης. Η ίδια έχει αποπληρώσει κανονικά το σπίτι της αλλά λόγω χρέους του πρώην συζύγου της έγινε κατάσχεση και πλειστηριασμός. Το διαμέρισμα αγόρασε η κτηματομεσιτική εταιρία Do-Value.

Στις 27/1 την ώρα που ήταν στην δουλειά της και τα παιδιά στο σχολείο ήρθε η δικαστική επιμελήτρια με την αστυνομία και άλλαξαν κλειδαριές στο σπίτι, με αποτέλεσμα να μην αφήνουν την μπτέρα να πάρει ούτε τα πράγματα της. Η παρουσία αλληλέγγυου κόσμου πέτυχε την απομάκρυνσή της αστυνομίας και η γυναίκα βρέθηκε ξανά στο σπίτι της. Άμεσα ήρθαν εκ νέου αστυνομικές δυνάμεις της ΟΠΚΕ. Μετά από λίγη ώρα ανέβηκαν για καταγραφή στοιχείων της γυναίκας παρουσία δικηγόρου της και αλληλέγγυου κόσμου.

Η τρομοκρατία δε θα περάσει.
Τα σπίτια του λαού τα σώζει ο λαός.

Μαύρο και Κόκκινο, μέλος ΑΠΟ-ΟΣ

Ανακοίνωση για την καταδίκη των 16 συλληφθέντων/εισών την εκκένωση την κατάληψης της πρυτανείας το 2021

Την Δευτέρα 3/02 πραγματοποιήθηκε η δίκη των 16 συλληφθέντων/εισών της δεύτερης εκκένωσης της Πρυτανείας το 2021. Οι κατηγορούμενοι/ες καταδικάστηκαν σε 6 μήνες φυλάκιση με 3 χρόνια αναστολή.

Το αυτοοργανωμένο κίνημα που άνθισε το 2021 ενάντια στον νόμο Κεραμέως - Χρυσοχοϊδη, που έφερε τους μπάτσους και τον έλεγχο μέσα στις σχολές, αλλά και ενάντια στις συνολικές επιθέσεις που δεχόταν η κοινωνική βάση μέσω της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας, δημιούργησε ρωγμές στα σχέδια του κράτους για την "ανάπτυξη" της εκπαίδευσης. Οι καταλήψεις, οι διαδικασίες, οι διαδηλώσεις και οι συγκρούσεις, αποτέλεσαν σημείο τομής χιλιάδων φοιτητών και αλληλέγγυων, αφήνοντας παρακαταθήκη για τους σημερινούς και τους μελλοντικούς αγώνες μας με ισχυρά αντιεξουσιαστικά χαρακτηριστικά και με από τα κάτω διαδικασίες και δομές.

Για αυτό ακριβώς, δεν μπορούμε να διαχωρίσουμε την εκδικητική χθεσινή απόφαση, από το αποτύπωμα των αγώνων εκείνων των ημερών και τον σάλο που δημιούργησαν στις πρυτανικές αρχές. Είναι εξάλλου γνωστός ο ρόλος της αστικής δικαιοσύνης: όσο αποπροσανατολίζει και μας "προσκαλεί" να βρούμε το δίκιο μας εντός κεκλεισμένων θυρών, άλλο τόσο ρυθμίζει και συντηρεί ένα σύστημα που τρέφεται και τρέφει την καταπίεση. Η εξέλιξη της δίκης αντανάκλα απόλυτα το "κρείττονος συμφέρον", αφού οι "δίσκοι της ζυγαριάς" έγερναν φανερά υπέρ του ισχυρού, προστατεύοντας τον βασικό μάρτυρα κατηγορίας και πρώην πρύτανη του ΑΠΘ Παπαϊωάννου. Συγχρόνως, έτρεφαν δυσανεξία για την όποια αναφορά των συλληφθέντων στα δίκαια αιτήματα της κατάληψης. Μάλιστα, ήταν πλέον εξόφθαλμο ότι καμία λειτουργία δεν παρεμποδίστηκε τα δημευόμενα της 11ης Μάρτη όποτε και έγινε η εκκένωση- λίγες ώρες κιολάς πριν την επίσημη λήξη της κατάληψης.

Έγινε ξεκάθαρο, ότι αφού το κράτος δε κατορθωσε τότε να πει την τελευταία λέξη εκενώνοντας εκδικητικά την κατάληψη, προσπάθησε να το κάνει τώρα, μέσω της δίκης που κατάφερε να στήσει.

Η απόφαση ήταν προειλημμένη, αφού μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα αποφασίστηκε πως "η παρεμπόδιση δημόσιας λειτουργίας" εξεταζόταν για όλη την διάρκεια της κατάληψης.

Αξίζει ίσως να σχηματοποιήσουμε περαιτέρω την τυφλή δικαιοσύνη, που προσωποποίησε ένα ολόκληρο κίνημα στο πρόσωπο 16 ατόμων, κάνοντας τώρα λόγο για την διετή ποινή στα ένστολα καθάρματα που ξυλοκόπησαν και σκότωσαν

τον Βασίλη Μάγγο το 2020. Και αυτό, έπειτα από τέσσερα ολόκληρα χρόνια που η οικογένεια του και αλληλέγγυος κόσμος κινητοποιούνται με αποφασιστικότητα επιζητώντας το αυτονόητο, να μην συγκαλυφθεί η δολοφονία.

Παράλληλα, η ίδια αυτή "δικαιοσύνη" παραμένει κρυμμένη, δύο χρόνια μετά τα Τέμπη. Η ανείπωτη τραγωδία, που μας έδειξε το προσώπιο του κράτους και του κεφαλαίου με τον χειρότερο τρόπο, τώρα προσπαθεί να κουκουλωθεί. Όσο και αν προσπαθούν να αποποιηθούν τις ευθύνες για την κρατική δολοφονία 57 ανθρώπων, η κοινωνία, πιο έντονα από ποτέ, ζητά δικαιοσύνη, μάχεται και διεκδικεί.

Μπορεί για άλλη μια φορά τέτοια ζητήματα να "μην αφορούν την έδρα", ωστόσο εμείς θα είμαστε εδώ να μιλήσουμε και να μην μείνουμε θεατές!

Η οργή μας δεν μπορεί να φιμωθεί ούτε και μπορεί να χωρέσει μέσα στα ασφυκτικά πλαίσια που θέτει το κράτος. Το '21 δεν μπορεί να αποτελέσει σίγουρα πανάκεια, ωστόσο αποτελέσει μια μαύρη σελίδα για το κράτος. Μας έδειξε πως στον δρόμο ακουγόμαστε εμείς, ανακτούμε τα εδάφη μας και ο,τι μάς έχουν στερήσει, οργανώνουμε τις αντιστάσεις και την απειθήσά μας. Φτιάχνουμε τους όρους ισότητας και ελευθερίας με τους οποίους θέλουμε να ζούμε και να αγωνιζόμαστε.

Οφείλουμε, λοιπόν, να συνεχίσουμε να υπενθυμίζουμε ότι οι αγώνες μας δεν τρομοκρατούνται και καμία κατασταλτική πρακτική δεν θα εμποδίσει τις επόμενες "Πρυτανείες του '21" να ανθίσουν. Η ολοένα και εντονότερη υποβάθμιση των σπουδών και των ζωών μας δεν θα μείνει αναπάντητη.

Οργάνωση και αγώνας μέσα στις σχολές για να περάσουμε στην απειθήσωση. Τώρα που οι θέσεις τους τρέμουν και τα κυκλώματά τους δε μπορούν να μείνουν κρυφά. Τώρα πιο πολύ από ποτέ να προτάξουμε τον ανυποχώρητο αναρχικό αγώνα, γιατί κανείς δε θα μας σώσει πέραν από εμάς τους ίδιους.

Να πέσουν οι ποινές των συλληφθέντων/εισών στο Εφετείο - Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές

Το κράτος ξεπλένει μπάτσους μαφιόζους (παιδο)βιαστές, δολοφονεί εργαζόμενους, καταδικάζει φοιτητές

Από το Νόβι Σαντ μέχρι την Ελλάδα - Δικαιοσύνη σημαίνει εξέγερση

Αναρχική συνέλευση φοιτητών/ριών
Quieta Movere

συνέχεια από τη σελίδα 1

Από την πρώτη στιγμή πολλές προσπάθειες έγιναν από τους θεσμούς και τα μιντιακά τσιράκια τους, ώστε να ψυχάσουν οι φωνές που μιλούσαν για έγκλημα και αναζητούσαν τους πραγματικούς φταίχτες. Ωστόσο, η κοινωνία μη τρέφοντας αυταπάτες γέμισε τους δρόμους σε πάμπολλες πόλεις με χιλιάδες ανθρώπους όλων των ηλικιών να διαδηλώνουν μαζικά και μαχητικά επί ένα μήνα ως απάντηση στο έγκλημα, ενάντια στο σάπιο σύστημα που υποβαθμίζει διαρκώς τις ζωές μας.

Οι εγκληματίες του υπουργείου μεταφορών, της διοίκησης της Hellenic Train και όλου του κρατικού μηχανισμού, που συνέβαλαν σε αυτή τη δολοφονία, θα λογαριαστούν με όλη την κοινωνική βάση, το οργανωμένο κίνημα και τις αντιστάσεις του. Όχι μόνο γιατί είναι οι βασικοί υπεύθυνοι για αυτό το μαζικό δολοφονία αλλά γιατί δυο χρόνια μετά το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη, με σκοπό τη συγκάλυψη των ευθυνών τους, συνεχίζουν να λαιμοδορούν και να κλειάζουν τις οικογένειες των θυμάτων και να επιτίθενται σε όσους αναδεικνύουν αγωνιζόμενοι στους δρόμους τη συνολική δολοφονική φύση του συστήματος εξουσίας.

Σήμερα, επιχειρούν να συγκαλύψουν όχι μόνο την εγκληματική ευθύνη που έχουν για την κατάσταση στους σιδηρόδρομους, αλλά και αυτή που έρχεται στο φως όσο οι οικογένειες των θυμάτων συνεχίζουν να ερευνούν στοιχεία που θάφτηκαν από την πρώτη στιγμή. Από τους επεξεργασμένους και παραποιημένους διαλόγους του σταθμάρχη με τον μηχανοδηγό της επιβατικής αμαξοστοιχίας, την ύπαρξη ενός μη καταγεγραμμένου φορτίου, το οποίο περιείχε επικίνδυνες χημικές ουσίες παράνομες στην αγορά και οι οποίες χρησιμοποιούνται για τη νόθευση καυσίμων, υπεύθυνων για δεκάδες θανάτους επιβατών λόγω της έκρηξης και της τεράστιας φωτιάς που προκάλεσαν, το ξεμπάζωμα από τις πρώτες κιόλας ώρες του χώρου όπου συγκρούστηκαν οι δυο αμαξοστοιχίες για να μεταφερθούν σε

άλλο τόπο όσα στοιχεία θα μαρτυρούσαν την ύπαρξη αυτών των χημικών ουσιών, μαζί με τα οποία μεταφέρθηκαν ακόμα και ανθρώπινα μέλη θυμάτων, μέχρι και το μπάζωμα του σημείου με διπλές και τριπλές στρώσεις αδρανών υλικών.

Το κρατικό έγκλημα στα Τέμπη 2 χρόνια πριν, αλλά και η εμπειρία από προηγούμενα μαζικά κρατικά εγκλήματα, όπως στη Ρικομέξ, το Σάμινα, την Ηλεία, τη Μάνδρα, το Μάτι και την Πύλο καταδεικνύουν την αθεράπευτα αντικοινωνική και δολοφονική φύση του επιβαλλόμενου εξουσιαστικού και ιεραρχικού τρόπου οργάνωσης της κοινωνίας από το κράτος και το κεφάλαιο. Έτσι γίνεται καθαρό πως η διαμεσολάβηση συνολικά των κοινωνικών σχέσεων από το κράτος, ανεξάρτητα της πολιτικής διαχείρισής του, διαχρονικά δεν έχει προσανατολισμό και στόχο την εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών αλλά αντίθετα προτεραιότητα πάντα των κρατικών θεσμών και μηχανισμών είναι η διαιώνιση και η αναπαραγωγή της παρασιτικής σχέσης των πολιτικών και οικονομικών ελίτ εις βάρος της κοινωνίας.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο το κράτος θωρακίζεται, ενισχύοντας το νομικό του οπλοστάσιο και εξοπλίζοντας διαρκώς τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς, στην κατεύθυνση της προληπτικής αντιεξέγερσης και με στόχο να επιβάλλει το φόβο, τη σιωπή και την εξατομίκευση μέσω της καταστολής των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, καθώς και να αποτρέψει κάθε πιθανότητα κοινωνικής έκρηξης, σε μια περίοδο όπου η μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία βρίσκεται αντιμέτωπη με τις αναδιρθρώσεις, που την οδηγούν στην όλο και αγριότερη εκμετάλλευσή της. Το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα στην προσπάθεια διατήρησης της εξουσίας του επιχειρεί να διαρρήξει καθετί συλλογικό, να σβήσει την μνήμη αγώνων του παρελθόντος και να συντρίψει όποιον σήμερα ορθώνει ανίστημα στη διαρκώς κλιμακούμενη κρατική βία της εξαθλίωσης και της καταστολής. Η καταστολή των καταλήψεων, του αναρχικού κινήματος και οι διώξεις αγωνιστών/τριών, η απαγόρευση των διαδηλώσεων και το χτύπημά τους, η όξυνση του ελέγχου, η αστυνομοκρατία στο κέντρο των πόλεων, η επίθεση στην απεργία και τις εργατικές κινητοποιήσεις, στο πανεπιστημιακό άσυλο και τον κοινωνικό του χαρακτήρα και οι συνεχιζόμενες κρατικές δολοφονίες φτωχών, εργατών, ρομά και προσφύγων- μεταναστών αποτελούν μέρη του κατασταλτικού πλέγματος του κράτους για την καθυπόταξη της κοινωνίας και των ανιστάσεών της.

Απέναντι στη συνθήκη της γενικευμένης επίθεσης, λεηλασίας και καταστροφής, απαιτείται μια πλατιά κοινωνική αφύπνιση και μια συνολική κοινωνική κριτική του αδιέξοδου και χρεωκοπημένου συστήματος, το ξεπέραςμα της ανάθεσης, της διαμεσολάβησης και της αδράνειας, το δυνάμωμα των κοινωνικών-ταξικών αγώνων, η συγκρότηση αυτοοργανωμένων, αντιθεσμικών

Κινησέ! Σάμινα - Ηλεία - Μάτι - Βόλος - Τέμπη

ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙ
Δολοφονίες για κέρδη - οι άνθρωποι ηλιθίοι - οι οργανισμοί λήθη - οι πόλεις - φτώχεια και ανεργία - κοινωνικός αποκλεισμός - ημερήσια καταστροφή

ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ
ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ - ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΘΑ ΚΡΙΘΕΙ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
Υγεία - Παιδεία - Τροφή - Στέγαση - Μεταφορές
ΟΛΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΓΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ - ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ
ΤΕΤΑΡΤΗ 19 ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ, 18.00, ΠΛ. ΒΙΚΤΟΡΙΑΣ

μετώπων αντίστασης και η δημιουργία κάθε δυνατού αναχώματος σε κάθε σημείο που εκδηλώνεται η κρατική και καπιταλιστική επιθετικότητα. Απέναντι στο δυστοπικό μέλλον που μας επιφυλάσσουν οι ελίτ της εξουσίας και του πλούτου, υπάρχει η επιλογή της συλλογικής αντίστασης και του αγώνα. Να τους θυμίσουμε τι μπορεί να συμβεί όταν η κοινωνία των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων ανθρώπων παίρνει την κατάσταση στα χέρια της και αντιστέκεται μαζικά και μαχητικά στους σχεδιασμούς τους. Αν μένει κάτι ακόμα να σωθεί από τη φρίκη και τη βαρβαρότητα που μας καταδικάζει το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα, αυτό βρίσκεται στα δικά μας χέρια. Η μόνη λύση για έναν κόσμο ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας, για έναν κόσμο που η ζωή μας δεν θα παζαρεύεται και δεν θα εξαρτάται από τους υπολογισμούς των κυριάρχων, για έναν κόσμο χωρίς πολέμους, φτώχεια, λεηλασία της φύσης, ξεριζωμό, αρρώστιες και θάνατο είναι η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ.

ΤΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΑ ΤΕΜΠΗ
ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΤΕΙ - ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ ΘΑ ΚΡΙΘΕΙ

ΟΛΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ
Υγεία - Παιδεία - Τροφή - Στέγαση -
Μεταφορές
ΟΛΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

ΜΑΧΗΤΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ - ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗ - ΤΑΞΙΚΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ

ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ - ΑΠΕΡΓΙΕΣ -
ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ - ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ

ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 28
ΦΕΒΡΑΡΙΟΥ

Αθήνα: Προπύλαια, 10.30 |
Θεσ/νίκη: Άγαλμα Βενιζέλου, 11.00

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία
Συλλογικοτήτων

ΚΡΑΤΟΣ, ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΚΟ, ΔΕΥΤΕΡΟΓΕΝΕΣ:
ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ Η ΜΑΦΙΑ

Το κράτος αποκαλύπτει. Τα ΜΜΕ αποκάλυψαν. Οι εταιρείες αποκάλυψαν να κερδίζουν, οι δικαστικές αρχές κάνουν κλικ. Οι μπάνκες κατατάσσονται αυτές που διασφαλίζουν. Το έγκλημα στα Τέμπη αποκαλύπτει ότι είναι όλα τους.

ΔΟΛΟΦΟΝΟΙ

Κινησέ! Σάμινα - Ηλεία - Μάτι - Βόλος - Τέμπη
Κινησέ! Σάμινα - Ηλεία - Μάτι - Βόλος - Τέμπη
Κινησέ! Σάμινα - Ηλεία - Μάτι - Βόλος - Τέμπη
Κινησέ! Σάμινα - Ηλεία - Μάτι - Βόλος - Τέμπη

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

για τα θύματα των Τεμπών, για τους επιβατηγούς, για το εμπόριο λεωφορειακών, για τον Ζαπ, για την ΕΛΣνη, ημερήσια

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

28 Φεβράριου
ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ!

ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟ - ΜΑΥΡΟ & ΚΟΚΚΙΝΟ -
ΜΕΛΟΣ ΑΠΟ-02 | mauro-kokkino@hotmail.com | Ελευθερικό Κέντρο No Passan

Οι καταλήψεις των σχολών είναι μόνο η αρχή, να μπλοκάρουμε όλη την Σερβία

Ως απάντηση στο έγκλημα που συνέβη στο Νοβι Σαντ εδώ και σχεδόν 2 μίνες, φοιτητές έχουν καταλάβει πολλά τμήματα σε όλη την Σερβία. Στο Βελιγράδι, είναι κατειλημμένα μεταξύ άλλων τα τμήματα Φιλοσοφίας, Φιλολογίας, Αρχιτεκτονικής, Χημικού, Φυσικού, Μαθηματικού, Πολιτικών Επιστημών και Δραματικών τεχνών.

Τα κύρια αιτήματα είναι η απόδοση ευθύνης για την εγκληματική δράση του κράτους και την δολοφονία των 15 ανθρώπων στο Νοβι Σαντ, ενώ παράλληλα στο πλαίσιο των καταλήψεων ανοίγονται κι άλλα κοινωνικά ζητήματα. Να σημειωθεί ότι τα αιτήματα αυτά διαφοροποιούνται ανα σχολή, καθώς η κάθε κοινότητα κατάληψης μπορεί να τα διαμορφώσει ή και να τα επεκτείνει.

Αυτό που είναι κρίσιμο για τις καταλήψεις αυτές είναι η δημιουργία αμεσοδημοκρατικών δομών, φοιτητικών συνελεύσεων και συντονισμών που θα επιτρέψουν σε κάθε φοιτητή/ρια, καθηγητές αλλά και μη διδακτικό προσωπικό να συζητάνε μεταξύ τους με ισότιμα χαρακτηριστικά και να λαμβάνουν αποφάσεις με στόχο την περαιτέρω συνέχιση του αγώνα. Ρόλος των συνελεύσεων είναι μεταξύ άλλων η οργάνωση της περιφρούρησης των κτιρίων ενώ ό,τι συμβαίνει στις κατειλημμένες σχολές θα πρέπει να χειριζόμαστε και να εγκρίνεται συλλογικά. Δεν γίνεται να επιτραπούν τα καπελώματα και η χειραγώγηση, που τα ΔΣ - τα "διεγμένα χέρια" δηλαδή της διοίκησης των σχολών και τα πολιτικά κοράκια- προσπαθούν με κάθε μέσο να εφαρμόσουν στις κατειλημμένες σχολές. Δεν γίνεται ακόμα, να επιτρέπονται οι αυτόκλητοι σωτήρες σε οποιαδήποτε συλλογική απόφαση εντός των σχολών.

Οι φοιτητικές καταλήψεις, που στα τελευταία χρόνια λαμβάνουν έμπνευση από το 2006, προκαλούν ιδιαίτερη ενόχληση των πιο διεφθαρμένων και ύπουλων τμημάτων της ακαδημαϊκής κοινότητας. Ο Čedomir Antić που έχτισε ολόκληρη την καριέρα του ως ψευδογέτης των ψευτικών φοιτητικών διαδηλώσεων του '90, και ο οποίος και στο 2006 προσπάθησε με κάθε τρόπο να σαμποτάρει το φοιτητικό κίνημα, εμφανίζει ξανά το άσχημο πρόσωπό του. Αυτός ο άνθρωπος που επιτέθηκε σωματικά σε φοιτητ(ρι)ες κατά την διάρκεια καταλήψεων το 2014, συνεχίζει να προωθεί τα κρατικά συμφέροντα, προσπαθώντας να χαρακτηρίσει την αμεσοδημοκρατική δομή των φοιτητικών συνδικάτων ως μηχανορραφία αναρχικών της σχολής παρέχει στα καθεστωτικά ΜΜΕ τα "πυρομαχικά" προκειμένου να επιτεθούν στους φοιτητές ξεσκεπάζοντας ξεκάθαρα το αντιδημοκρατικό του πρόσωπο ως Βρετανός κατάσκοπος.

Το Συνδικάτο Εκπαίδευσης της Αναρχοσυνδικαλιστικής Πρωτοβουλίας θα συνεχίσει με όλες του τις δυνάμεις να υποστηρίζει τις φοιτήτριες και τους φοιτητές στον δίκαιο αγώνα τους, επισημαίνοντας διαρκώς ότι αυτοί που είναι υπεύθυνοι για τον θάνατο 15 συμπολιτών μας είναι οι ίδιοι που αυξάνουν τα δίδακτρα, απολύουν και ληστεύουν τους εργαζόμενους και προσπαθούν να καταταγούν σε μια από τις πλευρές του τρίτου παγκοσμίου.

Δεν θα γλιτώσουν!

Οι καταλήψεις των σχολών είναι μόνο η αρχή, να μπλοκάρουμε όλη την Σερβία

ASI Anarhosindikalisticka Inicijativa

Ανακοίνωση της συλλογικότητας Μαύρο & Κόκκινο για τις προσαγωγές μετά την πορεία για τη συγκάλυψη του κρατικού εγκλήματος των Τερμπών

Μετά το τέλος της πελώριας διαδήλωσης που έλαβε χώρα στις 26 Γενάρη και στη Θεσσαλονίκη με τη συμμετοχή απροσμέτρητου πλήθους πολλών δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων το θλιβερό, γελοίο μα και επικίνδυνο πρόσωπο της καταστολής έκανε και πάλι την εμφάνισή του. Μια δράκα από ηλίθιους εγκληματίες της ΕΛ.ΑΣ. επιτέθηκε σε κόσμο που απλά κάθονταν έξω από συνεργατικό κατάστημα στην περιοχή της Ροτόντας μόνο και μόνο για να δείξουν την εκδικητικότητα του κράτους απέναντι σε όσους αγωνίζονται. Οι αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στο κατάστημα και προσήγαγαν 15 άτομα μεταξύ αυτών και αρκετά μέλη της Συλλογικότητας για τον Κοινωνικό Αναρχισμό Μαύρο και Κόκκινο. Οι μπάτσοι απείλησαν τον κόσμο ότι αν δεν εξέλθει θα πετάξουν βόμβα κρότου λάμψης μέσα σε αυτό.

Είναι προφανής η προσπάθεια των ανδρείκελων του σάπιου κρατικού μηχανισμού, αυτής της μαφιόζικης συμμορίας να τρομοκρατήσουν τον κόσμο που αντιστέκεται, όμως η σημερινή συγκέντρωση και διαδήλωση έχει ήδη γραφτεί με ανεξίτηλα γράμματα στο βιβλίο της Ιστορίας των καταπιεσμένων. Χιλιάδες λαού έστειλε ένα τεράστιο μήνυμα απέναντι σε ολόκληρη τη συμμορία που αποτελείται από το κράτος, τους πολιτικούς, τους δικαστικούς, τις εταιρείες και την αστυνομία ότι δεν καταβάλλεται, ότι δεν μπορούν να τον εξαπατήσουν και να αποκρύψουν την αλήθεια.

**ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΞΕΓΕΡΣΗ!
ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΠΡΟΣΑΧΘΕΝΤΩΝ
ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΟ ΔΙΚΙΟ ΘΑ ΚΡΙΘΕΙ!**

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό
«Μαύρο & Κόκκινο» μέλος Α.Π.Ο. Ο.Σ.

Μπλοκ της Πρωτοβουλίας Αναρχικών Φοιτητ(ρι)ών Αθήνας και της Αναρχικής Συνέλευσης Φοιτητ(ρι)ών Quieta Movere στη Θεσσαλονίκη στις πανεκπαιδευτικές διαδηλώσεις στις 7 Φλεβάρη στις δύο πόλεις

Ενημέρωση από την 1^η Συνδιάσκεψη της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης

Στις 11 και 12 Γενάρη του 2025 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα, στο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια και στην κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37, η 1^η Συνδιάσκεψη της Α.Π.Ο.-Ο.Σ. Στη διήμερη αυτή διαδικασία συμμετείχαν οι συλλογικότητες, μέλη της ΑΓΠΟ, Αναρχική συλλογικότητα "Κύκλος της Φωτιάς" (Αθήνα), Αναρχική Συλλογικότητα "Ομίγκρον 72" (Αθήνα), Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό "Μαύρο και Κόκκινο" (Θεσσαλονίκη), οι οποίες κατά την πρώτη ημέρα, στο πλαίσιο της ανοιχτής συζήτησης, τοποθετήθηκαν αναφορικά με μια σειρά από ζητήματα της πολιτικής και κοινωνικής συγκυρίας, ενώ κατά τη δεύτερη ακολούθησε ο εσωτερικός διάλογος και απολογισμός σχετικά με τη μέχρι τώρα, αλλά και τη μελλοντική, πορεία της οργάνωσης. Την ανοιχτή διαδικασία της πρώτης ημέρας παρακολούθησαν επίσης σύντροφοι και συντρόφισσες από τη Συνέλευση Αναρχικών για την Κοινωνική και Ταξική Χειραφέτηση.

Οι τοποθετήσεις στο πλαίσιο της ανοιχτής διαδικασίας της πρώτης ημέρας αναφέρθηκαν σε μια σειρά από θεματικές της πολιτικής και κοινωνικής επικαιρότητας των τελευταίων χρόνων. Οι τοποθετήσεις των ομάδων εκκινούσαν από την κρίση στην οποία βρίσκεται η παγκόσμια κυριαρχία και κάθε επιμέρους σχηματισμός της. Η επιβολή του σύγχρονου ολοκληρωτισμού, η γενίκευση του πολέμου, ο φασισμός, η θανατοπολιτική αποτελούν τη μόνη διέξοδο για το κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα, με τις πολιτικές και οικονομικές ελίτ να επιφυλάσσουν ένα δυστοπικό μέλλον στις κοινωνίες προκειμένου να περισώσουν τα προνόμιά τους, να διευρύνουν τον έλεγχο και να αυξήσουν την κερδοφορία τους. Στη συνέχεια εστίασαν στην όξυνση των διακρατικών ανταγωνισμών, στη γιγάντωση των πολεμικών προετοιμασιών και στα ενεργά πολεμικά μέτωπα, ενώ ταυτόχρονα οι ομάδες, εμμένοντας στην πάγια αναρχική θέση, ξεκαθάρισαν πως ως αναρχικοί/ές δεν επιλέγουμε κανένα μπλοκ εξουσίας, δυτικό ή ανατολικό, και κανένα δυνάστη αλλά στεκόμαστε πάντα δίπλα στους καταπιεσμένους και εκμεταλλεζόμενους, στους εκτοπισμένους, στους βασανισμένους, σε όσους βιώνουν τις καταστροφικές συνέπειες του πολέμου, της προσφυγιάς, της οικονομικής λεηλασίας και αφαιμά-

ξης των φυσικών πόρων των τόπων τους. Δίπλα σε όσους αγωνίζονται, στον παλαιστινιακό λαό που αντιστέκεται απέναντι στο φασιστικό κράτος του Ισραήλ που στοχεύει την εξόντωσή του, στη μαχόμενη Ροτζάβα, σε όσους σπκώνουν το ανάστημά τους απέναντι στους καταπιεστές, από το Ιράν μέχρι τη Τουρκία, από τη Χιλή μέχρι τις ιθαγενικές κοινότητες των Ζαπατίστας στο Μεξικό. Αναλύθηκαν συγκεκριμένα πεδία όπου εφαρμόζεται η συνολική αναδιάρθρωση του συστήματος και η ανάπτυξη των αντικοινωνικών σχεδιασμών της κυριαρχίας: στον τομέα της υγείας, της παιδείας, στους χώρους εργασίας με τη ψήφιση νομοσχεδίων που ιδιωτικοποιούν κάθε πεδίο της ανθρώπινης δραστηριότητας, οξύνουν τους όρους εκμετάλλευσης απογειώνοντας το πλήθος των εργοδοτικών δολοφονιών, τη φτώχεια, την ανέχεια και τους αποκλεισμούς, επιτείνουν τον κοινωνικό έλεγχο και την εμπορευματοποίηση των δημόσιων χώρων, ποινικοποιούν τη συνδικαλιστική δράση και στοχοποιούν τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις. Ενώ τοποθετήθηκαν ζητήματα που αφορούν την όξυνση της έμφυλης βίας, την καταστολή του αναρχικού και επαναστατικού κινήματος, τη συνεχιζόμενη στοχοποίηση και τις εκκενώσεις καταλήψεων, την όξυνση της κρατικής βίας και τρομοκρατίας σε κάθε πεδίο της καθημερινότητας για την επιβολή των σχεδιασμών κράτους και κεφαλαίου και την επανεμφάνιση των φασιστών που λειτουργούν ως δεκανίκι κράτους και κεφαλαίου εξαπολύοντας επιθέσεις εκεί που αυτοί τους υποδεικνύουν, σε μετανάστες, σε δομές προσφύγων, σε καταλήψεις και στέκια αγώνα. Τέλος, επιβεβαιώθηκε η ανάγκη ανάπτυξης και διεύρυνσης των οργανωμένων αντιστάσεων και καταφάσεων των από τα κάτω σε μια σειρά από πεδία παρέμβασης όπως το εκπαιδευτικό, το κοινωνικό και το ταξικό/εργασιακό και η συνολικότερη υπεράσπιση του ίδιου του αναρχικού προτάγματος και του κοινωνικού, ανατρεπτικού και επαναστατικού χαρακτήρα του, ειδικά σε μια ευμετάβλητη περίοδο όπου η συνολική και οργανωμένη επίθεση κράτους και αφεντικών διαρκώς οξύνεται, θέτοντας το ζήτημα της Οργάνωσης των αναρχικών και της αντιμετώπισής τους ακόμα πιο επιτακτικό και αναγκαίο τόσο σήμερα όσο και στο προσεχές μέλλον όπου η καταστολή

θα ενταθεί όπως και οι προσπάθειες διαμεσο- λάβησης και αφομοίωσης των κοινωνικών και ταξικών αγώνων.

Κατά τη δεύτερη ημέρα, οι διαδικασίες της Συνδιάσκεψης συνεχίστηκαν με τις εσωτερικές συζητήσεις των συλλογικοτήτων, οι οποίες έκαναν απολογισμό της μέχρι τώρα κίνησής της, της λειτουργίας των οργάνων και των ειδικών θεματικών ομάδων, επανεκτίμησαν το πολιτικό πλαίσιο και έθεσαν τις κατευθύνσεις κίνησης της οργάνωσης για το επόμενο διάστημα, με ορίζοντα την επόμενη Συνδιάσκεψη που προγραμματίστηκε για το καλοκαίρι του 2025 στη Θεσσαλονίκη.

Η Α.Π.Ο. εκφράζει, από τη στιγμή της συγκρότησής της, μια ανοιχτή πρόταση για τους αναρχικούς που αναφέρονται στον οργανωμένο και συλλογικό αγώνα και στην κοινωνική επανάσταση: μια διαρκή πρόταση για την πολιτική και οργανωτική συγκρότηση του αναρχικού κινήματος. Με δεδομένη την εκτίμηση πως η κατασταλτική εκστρατεία του κράτους αποτελεί μια μακροπρόθεσμη επιλογή ασφυκτικού περιορισμού των κοινωνικών και ταξικών αγώνων και αιχμή του δόρατος της συνολικής επιχείρησης αλλαγής του κοινωνικού τύπου σε μία δυστοπία εκμετάλλευσης και υποταγής και έχοντας την εκτίμηση της υποβόσκουσας κοινωνικής έκρηξης απέναντι σε αυτή την επιχείρηση, θέλουμε να προχωρήσουμε στη συγκρότηση ενός πολιτικού σχεδίου που να αντιμετωπίζει κατάματα τις προκλήσεις των καιρών μας, συνυπολογίζοντας εκείνους με τους οποίους βαδίζουμε μαζί και επιδιώκοντας να βρεθούμε στο πλάι ακόμα περισσότερων. Με σπουδή για την οργάνωση της άμυνας απέναντι στην επέλαση του κράτους και των αφεντικών και έχοντας ως ορίζοντα τη γενικευμένη κοινωνική και ταξική χειραφέτηση. Με συνέπεια στα ταξικά και κοινωνικά μέτωπα αγώνα που θέτουν φραγμούς στην περαιτέρω υποβάθμιση της ζωής μας στο σήμερα και έχοντας ως στόχο την κατάκτηση της μόνιμης ζωής που αξίζει να βιωθεί: αυτής στα λαϊκά συμβούλια της Κοινωνικής Επανάστασης.

**ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΚΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ, ΓΙΑ ΤΗΝ
ΑΝΑΡΧΙΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ
ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ**

17 Νοέμβρη : τα μπλοκ της Αναρχικής Πολιτικής Οργάνωσης στις αντικρατικές-αντικαπιταλιστικές διαδηλώσεις στις σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα

He-Yin Zhen: Η καλύτερη φεμινίστρια για την οποία δεν έχετε ακούσει ποτέ της Zoe Baker

Οι συζητήσεις για τις φεμινίστριες του παρελθόντος συνήθως επικεντρώνονται σε μορφές όπως η Mary Wollstonecraft ή η Emmeline Pankhurst. Αν είστε τυχεροί, θα αναφερθούν αντικαπιταλιστικές φεμινίστριες όπως η Έμμα Γκόλντμαν, η Βολταρινί ντε Κλερ και η Έλεανορ Μαρξ. Εδώ θα μιλήσω για μια φεμινίστρια του παρελθόντος, που μάλλον δεν έχετε ακούσει ποτέ: την Κινέζα αναρχική φεμινίστρια He-Yin Zhen, η οποία στις αρχές του 20ού αιώνα ανέπτυξε τη φεμινιστική θεωρία που συνέλαβε ως αντίληψη τον τρόπο με τον οποίο η πατριαρχία, ο καπιταλισμός και το κράτος διασταυρώνονται μεταξύ τους καταπιέζοντας με ιδιαίτερο τρόπο τις γυναίκες της εργατικής τάξης στην Κίνα.

Η He-Yin γεννήθηκε το 1884 από πλούσιους γονείς στην επαρχία Jiangsu της Κίνας και έλαβε σημαντική εκπαίδευση κατά την παιδική της ηλικία. Το 1904 παντρεύτηκε τον κλασικό λόγιο Liu Shipai και στη συνέχεια κατέφυγε μαζί του στο Τόκιο, το 1907, λόγω της αντίθεσής τους στην κυριαρχία των Μαντσού στην Κίνα. Στο Τόκιο, όπου ζούσαν ανάμεσα σε Κινέζους φοιτητές και εξόριστους επαναστάτες στην περιοχή Kanba, ανακάλυψαν για πρώτη φορά τον αναρχισμό και ταύτιστηκαν με αυτόν. Σύμφωνα με τον ιστορικό Peter Zarrow, ο Liu και η He-Yin ήταν, μαζί με τον Zhang Ji, οι πρώτοι Κινέζοι αναρχικοί που γνωρίζουμε ότι ζούσαν εκτός Ευρώπης. Την ίδια χρονιά η He-Yin συνίδρυσε τη Λέσχη για την αποκατάσταση των δικαιωμάτων των γυναικών και συμμετείχε στην έκδοση του περιοδικού Natural Justice. Το καταστατικό της Λέσχης αντιτίθετο στην υποστήριξη κυβερνήσεων, στην υποταγή στους άνδρες και στη μετατροπή της γυναίκας σε παλλακίδα ή δεύτερη σύζυγο. Το Natural Justice, το οποίο εξέδιδε η He-Yin, κυκλοφόρησε μόνο για δύο χρόνια, αλλά έπαιξε καθοριστικό ρόλο στη διάδοση του φεμινισμού, του σοσιαλισμού, του μαρξισμού και του αναρχισμού στους ομιλήτες της κινεζικής γλώσσας. Αυτό αποδεικνύεται και από το γεγονός ότι το περιοδικό δημοσίευσε την πρώτη κινεζική μετάφραση μεγάλων τμημάτων του Κομμουνιστικού Μανιφέστου το 1908. (Zarrow 1988, 800· Zarrow 1990, 31, 33-4, 101-4, 130-1).

Στις σελίδες του Natural Justice η He-Yin εξέθεσε τη θεωρία της για το πώς προέκυψε, πώς αναπαράγεται και πώς μπορεί να καταργηθεί η καταπίεση των γυναικών. Κεντρικό ρόλο σε αυτή τη θεωρία έπαιξε η κομφουκιανική έννοια του nanhu, η οποία μπορεί να μεταφραστεί ως «άνδρας-γυναίκα». Στον κομφουκιανισμό η έννοια του nanhu χρησιμοποιήθηκε από τους άνδρες στοχαστές για να αποδώσουν τις ανισότητες και τις διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών ως εγγενείς πτυχές του φυσικού κόσμου, στις οποίες ήταν λάθος να αντιπασσεται κανείς ή να προσπαθεί να τις αλλάξει. Ο Λόγος της Λευκής Τίγρης, για παράδειγμα, ισχυρίζεται ότι «[ο] σύζυγος είναι υψηλός όπως η γυναίκα είναι χαμηλά· ο σύζυγος είναι για τον ουρανό, όπως η γυναίκα

είναι για τη γη. Η σύζυγος δεν μπορεί να κάνει χωρίς τον σύζυγό της, όπως η γη δεν μπορεί να κάνει χωρίς τον ουρανό» (από το He-Yin 2013, 180). Η He-Yin απάντησε σε αυτό το διανοητικό πλαίσιο παίρνοντας την έννοια του nanhu και χρησιμοποιώντας την για να θεωρητικοποιήσει πώς οι ανισότητες και οι διαφορές μεταξύ ανδρών και γυναικών ήταν εγγενώς ιστορικές και κοινωνικά παραγόμενες, και όχι φυσικές, και έτσι μπορούσαν να αλλάξουν. Στο δικό της πλαίσιο, η έννοια nanhu αναφέρεται στο κοινωνικό σύστημα μέσα στο οποίο η ανθρώπινη δράση παράγει και αναπαράγει συνεχώς τη διαίρεση ανδρών και γυναικών σε διακριτές κοινωνικές κατηγορίες με επικουρικούς ρόλους, οι οποίοι βρίσκονται σε συγκεκριμένες κοινωνικές αλληλεπιδράσεις μεταξύ τους (βλ. εκτενή συζήτηση για τη μετάφραση του όρου nanhu στο *ibid*, 10-17, 20).

Υπάρχουν δύο σημαντικά χαρακτηριστικά της έννοιας του nanhu που πρέπει να τονιστούν. Πρώτον, η έννοια αυτή υποστηρίζει ότι οι άνδρες και οι γυναίκες δεν μπορούν να κατανοηθούν μεμονωμένα ο ένας από τον άλλον, αλλά αντίθετα πρέπει να κατονοούνται από την άποψη των σχέσεων μεταξύ τους, όπως είναι οι υλικές και κοινωνικά προβλεπόμενες σχέσεις μεταξύ συζύγων, μεταξύ πατέρα και κόρης, μεταξύ άνδρα αυτοκράτορα και γυναίκας παλλακίδας κοκ. Αυτή η σχεσιακή θεώρηση των ανδρών και των γυναικών είναι παρόμοια με τον τρόπο με τον οποίο ο Μαρξ ορίζει τον καπιταλιστή και τον εργάτη από την άποψη της σχέσης μεταξύ τους και της παραγωγικής διαδικασίας στην οποία συμμετέχουν και οι δύο.

Δεύτερον, υποστηρίζει ότι οι «άνδρες» και οι «γυναίκες» δεν είναι στατικές σταθερές οντότητες, αλλά μάλλον διαδικασίες σε εξέλιξη που αλλάζουν με την πάροδο του χρόνου. Το τι σημαίνει για ένα άτομο να είναι «γυναίκα» θα αλλάξει μεταξύ του 16ου και του 19ου αιώνα ή θα αλλάξει καθώς μια γυναίκα από παιδί γίνεται ενήλικη και από ανύπαντρη γίνεται παντρεμένη και έπειτα χήρα. Οι αλλαγές στη γυναικεία φύση μπορούν να είναι αποτέλεσμα της αποφασιστικής δράσης των ίδιων των γυναικών, όπως στην περίπτωση της He-Yin, που άλλαξε τη δική της αίσθηση του να είναι γυναίκα μέσω της δημιουργίας της φεμινιστικής θεωρίας. Αυτό γίνεται ορατό στην αντίληψη της He-Yin, που υποστηρίζει ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους οι γυναίκες πρέπει να χειραφετηθούν είναι επειδή έτσι αναπτύσσουν τον χαρακτήρα τους ως γυναίκες και αυτό τους επιτρέπει να ξεμάθουν την παθητικότητα στην οποία έχουν κοινωνικοποιηθεί. (ό.π., 63) Το τελικό σημείο αυτής της χειραφέτησης ήταν για την He-Yin η κατάργηση του nanhu ως κοινωνικού συστήματος. Η ίδια γράφει ότι:

Οι άνδρες και οι γυναίκες είναι και οι δύο άνθρωποι. Λέγοντας «άντρες» (nanxing) και «γυναίκες» (nuxing) δεν μιλάμε για «φύση», καθώς δεν είναι παρά το αποτέλεσμα διαφορετικών

κοινωνικών συνθηκών και εκπαίδευσης. Εάν οι γιοι και οι κόρες αντιμετώπιζαν ισότητα, ανατρέφονταν και εκπαιδευόνταν με τον ίδιο τρόπο, τότε οι ευθύνες που θα αναλαμβάνουν οι άνδρες και οι γυναίκες θα ήταν σίγουρα ίσες. Όταν συμβεί αυτό, τα ουσιαστικά «άνδρες» και «γυναίκες» δεν θα είναι πλέον απαραίτητα. Αυτή είναι τελικά η «ισότητα ανδρών και γυναικών» για την οποία μιλάμε (ό.π., 184).

Η ιστορία του πώς αναδύθηκε η πατριαρχία ήταν για την He-Yin η ιστορία του πώς οι άνθρωποι «δημιούργησαν πολιτικούς και ηθικούς θεσμούς, η πρώτη προτεραιότητα των οποίων ήταν να διαχωρίσουν τον άνδρα από τη γυναίκα» και έτσι έφτασαν να θεωρούν «τη διαφοροποίηση μεταξύ άνδρα και γυναίκας» ως «μία από τις κύριες αρχές στον ουρανό και στη γη». Αυτές οι διακρίσεις μεταξύ ανδρών και γυναικών είτε δεν υπήρχαν πριν από τη δημιουργία της πατριαρχίας, όπως η υποταγή των γυναικών στους άνδρες, είτε οικοδομήθηκαν πάνω σε προϋπάρχουσες διαφορές που μέχρι τότε δεν είχαν ύψιστη σημασία και δεν καθόριζαν την κοινωνική τοποθέτηση ενός ατόμου μέσα σε μια σχέση κυριαρχίας και υποταγής, όπως ο έλεγχος από τους άνδρες της ικανότητας των γυναικών να κάνουν παιδιά. Το κρίσιμο είναι ότι και στις δύο περιπτώσεις οι διαχωρισμοί αυτοί δημιουργήθηκαν από ανθρώπινες πράξεις και δεν ήταν, όπως θεωρούν οι άνθρωποι στον πατριαρχικό κόσμο, εγγενείς στη φυσική τάξη (ό.π., 53).

Το βασικό κοινωνικό σύστημα που καθιέρωσε και αναπαρήγαγε τη διαίρεση ανδρών και γυναικών σε ξεχωριστές κοινωνικές κατηγορίες ήταν το αποκλειστικό δικαίωμα των ανδρών να κατέχουν ιδιοκτησία. Γράφει ότι «[γ]ια χιλιάδες χρόνια, ο κόσμος εξουσιάζεται από την κυριαρχία του άνδρα. Αυτή η κυριαρχία χαρακτηρίζεται από ταξικές

διακρίσεις επί των οποίων οι άνδρες – και μόνο οι άνδρες – ασκούν ιδιοκτησιακά δικαιώματα». Αυτά τα «ιδιοκτησιακά δικαιώματα» συνίσταντο, παράλληλα με την ιδιοκτησία της γης και των πόρων, στην ιδιοκτησία των γυναικών ως περιουσία (ό.π.).

Η He-Yin πίστευε ότι πριν από τη δημιουργία της πατριαρχίας μέσω της υποδούλωσης των γυναικών, οι άνθρωποι ζούσαν αρχικά σε ισότιμες κοινωνίες στις οποίες η ιδιοκτησία ήταν κοινή, τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες είχαν πολλούς σεξουαλικούς συντρόφους και τα παιδιά κληρονομούσαν το επώνυμο της μητέρας τους, επειδή δεν είχε σημασία ποιος ήταν ο πατέρας. Η καταπίεση των γυναικών προέκυψε λόγω του καταμερισμού της εργασίας, με βάση τον οποίο οι άνδρες ήταν στρατιώτες και οι γυναίκες όχι. Συνέπεια αυτού του καταμερισμού εργασίας ήταν ότι όταν διαφορετικές ομάδες ανθρώπων έρχονταν σε ένοπλη σύγκρουση μεταξύ τους, η νικήτρια ομάδα εδραίωνε τη στρατιωτική της υπεροχή σκοτώνοντας τους άνδρες στρατιώτες, καταλαμβάνοντας την περιουσία που ανήκε στην κοινότητα ως δική της ιδιωτική περιουσία και υποδουλώνοντας τους υπόλοιπους άνδρες ως εργάτες και τις γυναίκες ως παλλακίδες. Με τον τρόπο αυτό, οι νικητές άνδρες στρατιώτες εδραιώθηκαν ως μια άρχουσα τάξη που ασκούσε εξουσία τόσο επί των άλλων ανδρών όσο και επί των γυναικών μέσω της ιδιοκτησίας των πόρων και των ανθρώπων. Επομένως, η εγκαθίδρυση της πατριαρχίας και της ταξικής κοινωνίας όχι μόνο συνέπεσε η μία με την άλλη, αλλά η ίδια η πατριαρχία ήταν μια έμφυλη μορφή ταξικής κοινωνίας, επειδή οι γυναίκες αποτελούσαν ιδιοκτησία ως σκλάβες του σεξ (ό.π., 92, 108-9). Η He-Yin γράφει: όπως ακριβώς τα συστήματα του κοινοτικού γάμου και της κοινοτικής ιδιοκτησίας συνδέονταν μεταξύ τους, έτσι και τα συστήματα λεηλασίας των γυναικών για γάμο και δουλεία συνδέονταν επίσης από τη γέννησή τους. Και έτσι έγινε η ωμή βία ο τρόπος διακυβέρνησης: διαχωρίζοντας τους ισχυρούς από τους αδύναμους, δημιουργώντας διάκριση σε δύο τάξεις. Τόσο οι γυναίκες όσο και οι άντρες ήταν αντικείμενα της ωμής βίας, που καταπιέζονταν από τους άντρες που είχαν δύναμη και εξουσία. Στο εξής, η δουλεία έγινε ο τρόπος παραγωγής: ενώ οι αδύναμοι ξόδευαν τη δύναμή τους, οι ισχυροί απολάμβαναν τις επιτυχίες τους χωρίς προσπάθεια και τα άκρα του πλούτου και της φτώχειας σταδιακά έγιναν πιο αυστηρά. (ό.π., 92-3)

Η πρακτική της κατοχής των γυναικών ως σκλάβες του σεξ οδήγησε ταυτόχρονα τους άνδρες να βλέπουν τις γυναίκες ως κατώτερα όντα που θα έπρεπε να αντιμετωπίζονται ως αντικείμενα και οδήγησε τις γυναίκες να γίνουν «διαθέσιμες προς υποτέλεια» και να ακολουθούν «τις εντολές των ανδρών». Επομένως, δεν άργησε να έρθει η ώρα που αυτό που η He-Yin ονόμασε «η εποχή της λεηλασίας των γυναικών από τους άνδρες» αντικαταστάθηκε από την «εποχή της εμπορίας των γυναικών από τους άνδρες», κατά την οποία οι άνδρες, αντί να αρπάζουν γυναίκες μέσω ένοπλων συγκρούσεων, αγόραζαν

και πωλούσαν γυναίκες από τις δικές τους και τις γειτονικές κοινότητες. Αυτή η εξέλιξη αντιπροσώπευε μια μετατόπιση από μια κοινωνία στην οποία οι γυναίκες που κατέχονταν μέσω στρατιωτικής κατάκτησης θεωρούνταν κατώτερες, σε μια κοινωνία στην οποία οι γυναίκες στο σύνολό τους θεωρούνταν κατώτερες, επειδή όλες οι γυναίκες, αντί για ορισμένες μόνο, γίνονταν ιδιοκτησία των ανδρών. Στο πλαίσιο ενός τέτοιου συστήματος, οι άνδρες ήταν άνθρωποι και οι γυναίκες ήταν κτήμα τους (ό.π., 110-1, 178-80).

Η μετάβαση στην πατριαρχία ήταν επομένως η διαδικασία μέσω της οποίας ένα προηγούμενο μπρογραμματικό κοινωνικό σύστημα, στο οποίο τόσο οι άνδρες όσο και οι γυναίκες είχαν πολλούς σεξουαλικούς συντρόφους, αντικαταστάθηκε από ένα κοινωνικό σύστημα στο οποίο οι άνδρες κατείχαν πολλές γυναίκες ως ιδιοκτησία και απαγόρευαν στις γυναίκες να έχουν οποιονδήποτε άλλο σεξουαλικό σύντροφο εκτός από τους ίδιους. Στο πλαίσιο ενός τέτοιου συστήματος ιδιοκτησίας οι γυναίκες έχαναν το επώνυμό τους υπέρ του επωνύμου του συζύγου τους και τα παιδιά που γεννούσαν κληρονομούσαν το επώνυμο του πατέρα και όχι της μητέρας (ό.π., 111-2).

Η καταπίεση των γυναικών αναπαράχθηκε στη συνέχεια μέσω μιας σειράς κοινωνικών πρακτικών που σηματοδοτούσαν συνεχώς τον διαχωρισμό μεταξύ ανδρών και γυναικών. Αυτές περιλάμβαναν, μεταξύ άλλων, τα εξής: τον έμφυλο καταμερισμό της εργασίας κατά τον οποίο οι άνδρες εγκατέλειπαν το νοικοκυριό για να κερδίσουν τα προς το ζην, ενώ οι γυναίκες αναγκάζονταν να παραμείνουν στο σπίτι και να εκτελούν «το διπλό καθήκον της ανατροφής των παιδιών» και της «διαχείρισης του νοικοκυριού», την ανισότητα στο σύστημα των τελειών, σύμφωνα με το οποίο ο σύζυγος έπρεπε να πενήσει τη γυναίκα του για ένα χρόνο, ενώ η γυναίκα έπρεπε να πενήσει τον σύζυγό της για τρία χρόνια, την ανισότητα στην εκπαίδευση, ώστε οι γυναίκες να διδάσκονται πώς να είναι σύζυγοι αλλά όχι διανοούμενες, και ένα τεράστιο φάσμα Κομφουκιανών μελετών που γράφτηκαν από άνδρες, οι οποίες καθόρισαν το ιδεολογικό υπόβαθρο της καταπίεσης των γυναικών από τον άνδρα και χρησιμοποιήθηκαν ως βάση για τους πατριαρχικούς νόμους (ό.π., 54, 181, 122-46, 148-9).

Αυτές οι έμφυλες μορφές καταπίεσης διείσδυσαν σε ολόκληρη την κοινωνία, έτσι ώστε, για κάθε γυναίκα, ανεξάρτητα από την οικονομική τάξη και την κοινωνική της θέση να υπάρχει κάποιος άνδρας στον οποίο θα είναι υποτελής. Μια γυναίκα της ανώτερης τάξης, για παράδειγμα, μπορεί να κατέχει εξουσία επί των ανδρών της κατώτερης τάξης, αλλά ταυτόχρονα να είναι υποταγμένη στη δύναμη του πλούσιου συζύγου της. Όπως γράφει η He-Yin, δεν υπάρχει ούτε μία γυναίκα που να μην έχει υποστεί κακή μεταχείριση από κάποιον άνδρα... Δεν μπορεί κανείς να αρνηθεί ότι μια αυτοκράτειρα κατέχει θέση υψηλής εκτίμησης, αλλά ποτέ δεν αμφισβητεί την υποταγή της σε έναν άνδρα (ή άνδρες). Στο άλλο άκρο της ιεραρχίας, βρίσκει κανείς ζητιάνους των οποίων η κοινωνική θέση δεν μπορεί να είναι πιο υποβαθμισμένη, αλλά η γυναίκα ζητιάνου δεν θα

αμφισβητούσε την υποταγή της σε έναν άνδρα (ή άνδρες) (ό.π., 105).

Παρόλο που όλες οι γυναίκες ήταν υποταγμένες σε κάποιον άνδρα, δεν μοιράζονταν τις ίδιες εμπειρίες υποταγής λόγω της διαφορετικής τους θέσης στην οικονομική και πολιτική ιεραρχία. Οι γυναίκες της κατώτερης τάξης, που αποτελούσαν την πλειοψηφία των γυναικών, βίωναν ταυτόχρονα την πατριαρχική, οικονομική και κρατική καταπίεση. Παρόλο που η He-Yin δεν χρησιμοποίησε τη λέξη διαθεματικότητα, η οποία επινοήθηκε από την Kimberlee Crenshaw το 1989, εντούτοις σκεφτόταν με διαθεματικό τρόπο (Crenshaw 1989· Collins and Bilge 2016, 2, 4, 26-7). Για την He-Yin οι δομές καταπίεσης δεν αποτελούν ξεχωριστές διακριτές οντότητες, αλλά αντίθετα αλληλοκαθορίζονται και αλληλοορίζονται. Κατά την άποψή της, η πατριαρχική, η οικονομική και η κρατική καταπίεση αποτελούν έναν αλληλένδετο ιστό στον οποίο κάθε συστατικό στοιχείο ορίζεται από τη σχέση του με κάθε άλλο στοιχείο. Δεν υπάρχει καθαρή πατριαρχία, διότι μέρος αυτού που είναι η πατριαρχία ως πραγματικά υπαρκτό κοινωνικό φαινόμενο είναι οι σχέσεις που διαπλέκονται με άλλες δομές καταπίεσης, όπως η οικονομική καταπίεση. Μια γυναίκα της εργατικής τάξης δεν βιώνει την πατριαρχική + οικονομική + κρατική καταπίεση, σύμφωνα με την οποία κάθε μορφή καταπίεσης είναι ξεχωριστή και ανεξάρτητη από την άλλη. Αντίθετως, βιώνει το προϊόν αυτών των τριών συστημάτων καταπίεσης που αλληλεπιδρούν μεταξύ τους και δημιουργούν εμπειρίες ζωής που δεν μπορούν να αναχθούν σε κανένα από αυτά τα καταπιεστικά συστήματα, αλλά αντίθετα είναι το προϊόν και των τριών ταυτόχρονα. Η κατανόηση της καταπίεσης συνεπάγεται επομένως να εξετάζουμε πώς ένα συγκεκριμένο άτομο τοποθετείται κοινωνικά κατά μήκος πολλαπλών διαφορετικών αξόνων, αντί να εστιάζουμε μόνο σε έναν άξονα που θεωρείται ο πιο σημαντικός.

Θα συζητήσω πρώτα τη διασταύρωση της πατριαρχικής και της οικονομικής καταπίεσης, στη συνέχεια τη διασταύρωση της πατριαρχικής και της κρατικής καταπίεσης και στη συνέχεια τη διασταύρωση και των τριών. Η He-Yin δίνει τρία βασικά παραδείγματα της διασταύρωσης της πατριαρχικής και της οικονομικής καταπίεσης. Πρώτον, οι φτωχές οικογένειες δεν μπορούσαν να ζήσουν αποκλειστικά από την ανδρική εργασία και έτσι οι γυναίκες της κατώτερης τάξης αναγκάζονταν συνήθως, εκτός από την ανατροφή των παιδιών και τη διαχείριση του νοικοκυριού, να εργάζονται ως αγρότισσες, εργάτριες εργοστασίων, οικιακές βοηθοί, υπηρέτριες, παλλακίδες και εργάτριες του σεξ (He-Yin 2013, 55, 82). Αν και, σε αντίθεση με τις γυναίκες της ανώτερης τάξης, ήταν ελεύθερες να βγουν από το σπίτι, η ελευθερία αυτή δεν ήταν απελευθερωτική, αφού υπέφεραν «τις πιο επίπονες μορφές εργασίας, την πιο αδιάστακτη εκμετάλλευση και την πιο ντροπιαστική ταπείνωση» (ό.π., 55).

Δεύτερον, η πατριαρχική και η οικονομική καταπίεση συνδυάστηκαν για να δημιουργήσουν μια κοινωνία στην οποία οι γυναίκες της κατώ-

τερης τάξης αναγκάζονταν από τη φτώχεια να γίνουν σεξεργάτριες, που πουλούσαν το σώμα τους σε άνδρες που θεωρούσαν τις γυναίκες σεξουαλικά αντικείμενα. Οι φτωχές οικογένειες, για παράδειγμα, συχνά πουλούσαν τις κόρες τους, τις οποίες λόγω της πατριαρχίας εκτιμούσαν λιγότερο από τους γιους τους, ως σκλάβες σε πλούσιους άνδρες ή σε οίκους ανοχής που επισκέπτονταν κυρίως πλούσιοι άνδρες. Η φτώχεια τους οφειλόταν με τη σειρά της στην οικονομική εκμετάλλευσή τους από τους ίδιους αυτούς πλούσιους άνδρες. Η ανώτερη τάξη δημιούργησε επομένως και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες οι γυναίκες της κατώτερης τάξης εξαναγκάζονταν στη σεξουαλική εργασία λόγω της φτώχειας, ενώ ταυτόχρονα ήταν οι κύριοι χρήστες και ιδιοκτήτες των εργαζομένων στο σεξ. Σε μια κοινωνία στην οποία οι γυναίκες ήταν ιδιοκτησία, η πώληση των θυγατέρων από τις οικογένειες της κατώτερης τάξης θα μπορούσε να θεωρηθεί, σύμφωνα με την He-Yin, ένας έμμεσος τρόπος μέσω του οποίου οι πλούσιοι άνδρες αφενός άρπαζαν την ιδιοκτησία των φτωχών και αφετέρου βιάζαν τις κόρες των φτωχών. Ακόμα και εκείνες οι γυναίκες που έβρισκαν εργασία σε εργοστάσια ή ως υπηρέτριες αναγκάζονταν να δουλεύουν και ως σεξεργάτριες μερικής απασχόλησης, επειδή οι άνδρες εργοδότες τους δεν τους έδιναν ένα μισθό που να τους εξασφαλίζει τα προς το ζην (ό.π., 74-5, 82-84, 88-9). Η He-Yin γράφει ότι: σε έναν κόσμο όπου η ιδιοκτησία δεν είναι ίση, όσες ξεφεύγουν από το να είναι παλλακίδες δεν μπορούν να ξεφύγουν από το να είναι πόρνες δεν μπορούν να ξεφύγουν από το να είναι εργάτριες ή υπηρέτριες. Ακόμη και αν κάποια είναι εργάτρια σε εργοστάσιο ή υπηρέτρια κατ' όνομα, η πορνεία είναι η κρυφή πραγματικότητα (ό.π., 90).

Τρίτον, σε πολλές περιπτώσεις, γυναίκες της κατώτερης τάξης, συμπεριλαμβανομένων εκείνων που δεν ασχολούνταν με την εργασία στο σεξ, βιάζονταν ή παρενοχλούνταν σεξουαλικά εντός του χώρου εργασίας από τον άνδρα εργοδότη ή διευθυντή τους και εκτός του χώρου εργασίας από άνδρες της ανώτερης τάξης που έτυχε να τις παρατηρήσουν δημόσια. Σε τέτοιες περιπτώσεις, τόσο οι γυναίκες της κατώτερης τάξης όσο και οι οικογένειές τους δεν ήταν σε θέση να κάνουν κάτι για αυτό που είχε συμβεί, επειδή ο δράστης ήταν πλούσιος και, αν συνέβαινε εντός του χώρου εργασίας, μπορούσε να κάνει τη ζωή τους ακόμη χειρότερη με την απόλυσή τους. Αυτή η σεξουαλική βία είχε επομένως ταυτόχρονα μια έμφυλη πτυχή, απευθύνονταν σε αυτές από έναν άντρα, και μια οικονομική πτυχή, εφόσον ο εν λόγω άνδρας ασκούσε ταξική εξουσία πάνω τους (ό.π., 95-6, 100, 101).

Ένας σημαντικός αριθμός σύγχρονων φεμινιστριών θα διαφωνούσε με την περιγραφή της He-Yin για τη σεξεργασία ως γυναίκες που πωλούν το σώμα τους σε άνδρες. Παρ' όλα αυτά, λέει ρητά ότι οι εργαζόμενες στο σεξ υποβαθμίζουν τα σώματά τους όχι επειδή κάνουν σεξ με πολλούς άνδρες, αλλά επειδή, όπως όλοι όσοι πρέπει να εργάζονται για τους πλούσιους προκειμένου να

επιβιώσουν, πωλούν τα σώματά τους για χρήματα. Ως εκ τούτου, θεωρεί τον καπιταλισμό ένα κοινωνικό σύστημα στο οποίο οι εργαζόμενες τάξεις γενικά πωλούν τα σώματά τους στους πλούσιους, αντί να πιστεύει ότι αυτό συμβαίνει μόνο στη σεξεργασία στο πλαίσιο του καπιταλισμού (ό.π., 64, σμ. 29, 80). Σε άλλο σημείο η He-Yin γράφει ότι όσοι «αποκαλούν τις πόρνες και τις παλλακίδες με προσβλητικά ονόματα» είναι «αξιολύπτοι» (ό.π., 84).

Η He-Yin τάσσεται υπέρ της κατάργησης της σεξεργασίας, αλλά δεν πιστεύει ότι αυτό πρέπει να γίνει μέσω της βίας του κράτους. Η ίδια τάσσεται κατά της ποινικοποίησης της σεξεργασίας, με το σκεπτικό ότι οι νόμοι αυτοί αγνοούν ότι οι γυναίκες ασχολούνται με τη σεξεργασία για να κερδίσουν τα προς το ζην και θα συνεχίσουν να το κάνουν όσο υπάρχει καπιταλισμός. Γράφει:

Παρόλο που η εξάλειψη της πορνείας και της παλλακείας συζητείται σε όλη τη χώρα, ούτε η κοινή γνώμη ούτε η νομοθετική απαγόρευση μπορούν να σταματήσουν τις φτωχές γυναίκες από το να γίνουν πόρνες και παλλακίδες. Ούτε μπορούν να σταματήσουν τους πλούσιους από το να πατρνάρουν πόρνες και να διατηρούν παλλακίδες. Ακόμα και αν τα συστήματα της πορνείας και της παλλακείας εξαλειφθούν κατ' όνομα, στην πραγματικότητα θα εξακολουθήσουν να υφίστανται (ό.π., 86).

Σύμφωνα με την He-Yin, η κατάργηση της σεξουαλικής εργασίας θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο μέσω της ανατροπής του καπιταλισμού και της εγκαθίδρυσης μιας σταξικής κοινωνίας. Υποστηρίζει: την εφαρμογή της κοινοτικής ιδιοκτησίας, όπου δεν θα υπάρχει καμία διάκριση μεταξύ πλούσιων και φτωχών. Αυτό θα επέτρεπε στις φτωχές γυναίκες να μην αναζητούν χρήματα θυσιάζοντας το σώμα τους και θα εμπόδιζε τους πλούσιους να χρησιμοποιούν τον πλούτο τους για την ικανοποίηση των επιθυμιών τους. Θα καταργούσε επίσης το σύστημα της γυναικείας εργασίας, ανατρέποντας έτσι την τάση προς την ημι-προστασία και την ημι-παλλακεία. Έτσι θα μπορούσε κανείς να σώσει τις γυναίκες από τα δεινά.

Αυτό δεν σημαίνει ότι η κριτική της He-Yin στην ακούσια σεξουαλική εργασία στο πλαίσιο του καπιταλισμού είναι άσφωγη. Ο τρόπος με τον οποίο η He-Yin μιλάει για τη σεξουαλική εργασία δίνει την εντύπωση ότι η κριτική της στηρίζεται σε σεξουαλική σεμνοτυφία. Για παράδειγμα, περιγράφει την εργασία στο σεξ ως «ανήθικο επάγγελμα» που βασίζεται στην «πώληση της ακολασίας και της αισχροπότητας», στην οποία «βυθίζονται» οι φτωχές γυναίκες. Υποστηρίζει ότι οι πλούσιοι άνδρες που προσλαμβάνουν φτωχές εργάτριες του σεξ «καταστρέφουν την αρετή των γυναικών» και ότι «ο πλούτος είναι η βασική αιτία της λάγνας απόλαυσης» (ό.π., 88, 97, 84, 96). Η απάντηση της He-Yin στην ιδέα ότι οι γυναίκες πρέπει να έχουν πολλούς συζύγους για να είναι ισότιμες με τους άνδρες που έχουν πολλές γυναίκες είναι ιδιαίτερα περιέργη. Γράφει ότι: Μια γυναίκα με πολλούς συζύγους ουσιαστικά είναι πόρνη. Οι γυναίκες που τώρα υποστηρίζουν τους πολλαπλούς συ-

ζύγους χρησιμοποιούν το πρόσχημα ότι αντιστέκονται στους άντρες, αλλά το πραγματικό τους κίνητρο είναι να δώσουν πλήρη ελευθερία στην προσωπική τους επιθυμία, ακολουθώντας τον δρόμο των ιερόδουλων. Αυτές οι γυναίκες είναι προδότες της γυναικείας φύσης (ό.π., 184).

Σε ένα άλλο απόσπασμα η He-Yin διαμαρτύρεται για τις γυναίκες που «φαίνονται απελευθερωμένες», αλλά αντίθετα απλώς «χρησιμοποιούν ως προκάλυμμα την ελευθερία και την ισότητα για να αναζητήσουν την προσωπική ικανοποίηση και την εκπλήρωση της σεξουαλικής επιθυμίας». Κάποιες από αυτές τις γυναίκες «καθοδηγούνται από το τυφλό πάθος και κάποιες παρασύρονται από τους άνδρες και πέφτουν στην παγίδα τους». Υποστηρίζει ότι «όταν η απελευθέρωση συγχέεται με την προσωπική ικανοποίηση, μια γυναίκα δεν μπορεί να σκεφτεί ένα ευγενέστερο έργο πέραν της σεξουαλικής απόλαυσης». Θα πρέπει, ωστόσο, να σημειωθεί ότι η He-Yin γράφει επίσης ότι «η ελεύθερη αγάπη αποτελεί εξαίρεση» σε αυτό, όπου ελεύθερη αγάπη σημαίνει τη μονογαμική σεξουαλική σχέση, στην οποία και οι δύο σύντροφοι είναι ελεύθεροι και ίσοι. Είναι, επιπλέον, επικρίνει αυτές τις απελευθερωμένες γυναίκες ότι αντιλαμβάνονται «με πολύ στενούς όρους την απελευθέρωση» και εστιάζουν στην ατομική τους ικανοποίηση, αντί για τη θεμελιώδη κοινωνική αλλαγή για όλους. (ό.π., 63-4) Ίσως, λοιπόν, το ζήτημα της He-Yin να μην είναι το γεγονός ότι αυτές οι γυναίκες επιδιώκουν το σεξ, αλλά το γεγονός ότι αγνοούν την ανάγκη να επιτευχθεί η καθολική ανθρώπινη χειραφέτηση και παρασύρονται από σεξιστές άνδρες που τους κακομεταχειρίζονται.

Σύμφωνα με την He-Yin, οι γυναίκες δεν καταπιέζονται μόνο από τη διασταύρωση της πατριαρχικής και της οικονομικής καταπίεσης, αλλά υποφέρουν επίσης λόγω της διασταύρωσης της πατριαρχικής και της κρατικής καταπίεσης. Αυτό πήρε τη μορφή του αποκλεισμού των γυναικών από την άσκηση πολιτικής εξουσίας και τη στρατιωτική διοίκηση. Συνέπεια αυτού είναι ότι τα κράτη δεν ήταν απλώς θεσμοί ελεγχόμενοι από μια κυρίαρχη μειοψηφία προς το συμφέρον της, αλλά ελεγχόμενοι από μια συγκεκριμένη κυρίαρχη μειοψηφία, που ήταν συγκεκριμένα άνδρες και έτσι είχαν συμφέρον να αναπαράγουν και να επεκτείνουν την καταπίεση των γυναικών από τους άντρες. Σε εκείνες τις σπάνιες στιγμές που οι γυναίκες ασκούσαν κρατική εξουσία, συχνά έπρεπε να αναθέσουν τις κρατικές υποθέσεις στον σύζυγο ή στα αδέρφια τους και οι άνδρες τις θεωρούσαν κίνδυνο για τη χώρα. Επομένως, η κρατική εξουσία ασκούσαν για τη διαιώνιση όχι μόνο της οικονομικής και πολιτικής καταπίεσης αλλά και της καταπίεσης των φύλων. Για την He-Yin, ένα από τα κυριότερα παραδείγματα ήταν οι πατριαρχικοί νόμοι που υπαγόρευαν ότι όταν ένας άνδρας διέπραττε ένα έγκλημα, η τιμωρία θα εφαρμοζόταν όχι μόνο στον ένοχο αλλά και στις αθώες γυναίκες του σπιτιού του, στις οποίες συμπεριλαμβάνονταν η σύζυγος, οι κόρες, οι αδελφές και οι παλλακίδες του. Συνέπεια αυτού

είναι ότι, αμέτρητες γυναίκες εκτελέστηκαν, εξορίστηκαν ή φυλακίστηκαν από το κράτος εξαιτίας των εγκλημάτων που διέπραξε ο σύζυγος, ο αδελφός ή ο πατέρας τους. Ο νόμος αντιμετώπιζε τις γυναίκες ως «εξαρτήματα των ανδρών» και έτσι τους στερούσε τη ζωή για εγκλήματα που δεν διέπραξαν, απλώς και μόνο επειδή έτυχε ο δράστης να είναι ο πατέρας, ο αδελφός ή ο σύζυγός τους (ό.π., 59, 107, 147-8, 158-67).

Οι διασταυρώσεις της πατριαρχικής, της οικονομικής και της κρατικής καταπίεσης συναντήθηκαν με τη μορφή της άσκησης της κρατικής εξουσίας για να εξαναγκαστεί μεγάλος αριθμός γυναικών να γίνουν παλλακίδες του αρχηγού του κράτους και των αρχόντων. Στο πλαίσιο αυτού του συστήματος, η πολιτική άρχουσα τάξη χωριζόταν σε βαθμίδες και όσο υψηλότερη ήταν η βαθμίδα ενός άνδρα τόσο περισσότερες σκλάβες του σεξ μπορούσε να έχει. Αν και σε ορισμένες περιόδους οι γυναίκες αυτές προέρχονταν από οικογένειες και της ανώτερης και της κατώτερης τάξης, εντούτοις η πλειονότητα των γυναικών που εξαναγκάζονταν σε σεξουαλική δουλειά από το κράτος ήταν φτωχές. Σε ορισμένες περιπτώσεις οι παλλακίδες των αυτοκρατόρων θανατώνονταν και θάβονταν μαζί με τον αυτοκράτορα όταν εκείνες πέθαινε (ό.π., 112-3, 153-8).

Εφοδιασμένη με αυτή τη διαθεματική θεωρία της καταπίεσης των γυναικών η He-Yin άσκησε κριτική στις φιλελεύθερες φεμινίστριες που επιδίωκαν να επιτύχουν τη χειραφέτηση των γυναικών μέσω της κατάκτησης του δικαιώματος της ψήφου και της εκλογής γυναικών στο κοινοβούλιο. Μια τέτοια στρατηγική αγνοούσε ότι η πλειοψηφία των γυναικών καταπιέζεται ταυτόχρονα από την πατριαρχία, τον καπιταλισμό και το κράτος. Ως αποτέλεσμα, οι φιλελεύθερες φεμινίστριες δεν θα επιτύχαναν τη χειραφέτηση των γυναικών στο σύνολό τους, αλλά απλώς θα εγκαθίδρυσαν μια κατάσταση στην οποία μια μειοψηφία γυναικών της ανώτερης τάξης θα ασκούσε την κρατική εξουσία μαζί με τους άνδρες για να καταπιέζει την πλειοψηφία του πληθυσμού, τόσο των ανδρών όσο και των γυναικών, προς όφελος των ταξικών τους συμφερόντων. Η He-Yin γράφει: Αν η ισότητα των φύλων σημαίνει απλώς ότι μια μειοψηφία γυναικών θα μπορεί να αναλάβει πολιτικά αξιώματα και να διατηρήσει μια ισορροπία εξουσίας με μια μειοψηφία ανδρών που κατέχουν παρόμοια αξιώματα, τότε θα πρέπει να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε πώς συμβαίνει το εξής μεταξύ των ανδρών: δηλαδή, στον σημερινό κόσμο, όπου υπάρχει διαφορά μεταξύ ανδρών που κυβερνούνται από άλλους άνδρες και ανδρών που κυβερνώνται από αυτούς η πλειοψηφία των κυβερνώντων στον κόσμο των ανδρών απαιτεί επανάσταση. Όσον αφορά την ιδέα της ίσης κατανομής της εξουσίας μεταξύ ανδρών και γυναικών, οι περισσότεροι άνθρωποι φαίνεται να πιστεύουν ότι, εφόσον υπάρχουν κάτοχοι εξουσίας, θα πρέπει να υπάρχουν και μεταξύ των γυναικών. Αλλά, τόσο ισχυρές γυναίκες ηγεμόνες όπως η βασίλισσα Βικτώρια της Βρετανικής Αυτοκρατορίας ή οι αυτοκράτειρες Lü Zhī και Wu Zetian στη δυναστική ιστορία της Κίνας, έφεραν ποτέ το παραμικρό όφελος για την πλειοψηφία των γυναικών;

Μια μειοψηφία γυναικών που κατέχει εξουσία δύσκολα αρκεί για να σώσει την πλειοψηφία των γυναικών. Στην περίπτωση της Νορβηγίας, για παράδειγμα, οι λίγες αριστοκράτισσες που καταλαμβάνουν πολιτικά αξιώματα δεν προσφέρουν και πολλά οφέλη στον γενικό πληθυσμό. Και ως εκπρόσωποι των γυναικών από τις ανώτερες τάξεις και τις αριστοκρατικές οικογένειες, οι γυναίκες αυτές έχουν αποκτήσει πολιτικά δικαιώματα και βοηθούν τους άνδρες από τις ανώτερες τάξεις να διαπράξουν ακόμη μεγαλύτερες ζημιές. Εάν το νομοθετικό τους έργο ωφελεί μόνο τις γυναίκες της ανώτερης τάξης, βαθαίνει τα δεινά των γυναικών της κατώτερης τάξης (ό.π., 66).

Η χειραφέτηση των γυναικών στο σύνολό τους θα μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με την κατάργηση των τριών κύριων κοινωνικών δομών που διασταυρώνονταν για να τις καταπιέζουν: την πατριαρχία, τον καπιταλισμό και το κράτος. Η He-Yin γράφει ότι η δική της «κατανόηση της ισότητας των φύλων συνεπάγεται την ισότητα μεταξύ όλων των ανθρώπινων όντων, η οποία αναφέρεται στην προοπτική να μην καταπιέζουν πλέον οι άνδρες τις γυναίκες, αλλά και οι άνδρες να μην καταπιέζονται πλέον από άλλους άνδρες και οι γυναίκες να μην καταπιέζονται πλέον από άλλες γυναίκες». Λαμβάνοντας υπ' όψιν αυτό το δεδομένο, «οι σύγχρονες γυναίκες, αντί να αποσπάσουν την εξουσία από τους άνδρες, θα πρέπει να στοχεύουν στην ανατροπή της αντρικής κυριαρχίας, υποχρεώνοντας τους άνδρες να απαρνηθούν τα προνόμια και τη δύναμή τους και να ταπεινωθούν, ώστε ο άνδρας και η γυναίκα να επιτύχουν την ισότητα με τους όρους της γυναίκας. Ο απώτερος στόχος της απελευθέρωσης των γυναικών είναι να απελευθερωθεί ο κόσμος από την κυριαρχία του άνδρα και από την κυριαρχία της γυναίκας». Συνεπώς, η He-Yin «δεν πρότεινε απλώς μια επανάσταση των γυναικών αλλά μια πλήρηκοινωνική επανάσταση», η οποία θα καταργούσε το κράτος και τον καπιταλισμό υπέρ μιας αναρχικής κοινωνίας βασισμένης στην κοινοκτημοσύνη. Ή όπως γράφει αλλού η He-Yin, «αν θέλετε να πραγματοποιήσετε μια γυναικεία επανάσταση, πρέπει να ξεκινήσετε με μια οικονομική επανάσταση» (ό.π., 65-6, 70, 183, 103).

Κάτι τέτοιο ήταν απαραίτητο για την κατάργηση της πατριαρχίας, λόγω του τρόπου με τον οποίο ο καπιταλισμός και το κράτος υποστήριζαν και συγκροτούσαν την πατριαρχία ως πραγματικά υπάρχουσα κοινωνική δομή. Σε μια στατική εξισωτική κοινωνία, που θα βασιζόταν στην παραγωγή και τη διανομή ανάλογα με τις ανάγκες, οι γυναίκες δεν θα ήταν πλέον υποταγμένες στις ορέξεις των ανδρών που ασκούσαν οικονομική και πολιτική εξουσία πάνω τους και που τις ανάγκαζαν τις γυναίκες να ασχολούνται με την εργασία, συμπεριλαμβανομένης και της σεξουαλικής εργασίας, προκειμένου να επιβιώσουν. Ελλείψει χρημάτων, οι γυναίκες θα παντρεύονταν για την αγάπη και όχι για τον πλούτο, και η φροντίδα των παιδιών θα μπορούσε να οργανωθεί σε κοινοτικό επίπεδο αντί να αποτελεί ατομική ευθύνη των μητέρων. Αυτό δεν σημαίνει ότι η κατάργηση του καπιταλισμού και του κράτους αρκούσε για να καταργηθεί η πατριαρχία. Η He-Yin θεωρούσε ότι

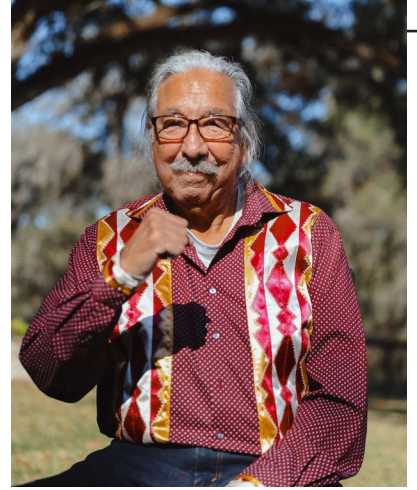
πρέπει, επιπλέον, να υπάρξει μετασχηματισμός στις σχέσεις των δύο φύλων, έτσι ώστε οι γιοι και οι κόρες να μεγαλώνουν ισότιμα και να τους παρέχεται ισότιμη εκπαίδευση. Ως ενήλικες, άνδρες και γυναίκες θα έπρεπε να αναλάβουν τις ίδιες ευθύνες και όλες τις υποθέσεις της κοινωνίας έπρεπε να γίνουν υπόθεση και των γυναικών. Με την πάροδο του χρόνου, αυτές οι αλλαγές θα κορυφώνονταν με την κατάργηση του ίδιου του *nǎnpǔ*, έτσι ώστε «τα ουσιαστικά "άνδρες" και "γυναίκες" να μην είναι πλέον απαραίτητα» (ό.π., 90-1, 103-4, 107-8, 182-4).

Μέσα στο σύγχρονο πλαίσιο της αυξανόμενης δημοτικότητας και της συνεχώς διευρυνόμενης επιρροής του φιλελεύθερου και του επιχειρηματικού φεμινισμού, ο διαθεματικός αναρχικός φεμινισμός της He-Yin χρησιμεύει ως ουσιαστικό διορθωτικό στοιχείο. Η χειραφέτηση των γυναικών δεν μπορεί να επιτευχθεί μέσω της εκλογής γυναικών προέδρων ή της παρουσίας περισσότερων γυναικών στα διοικητικά συμβούλια. Κάτι τέτοιο, όπως υποστήριξε η He-Yin πριν από έναν αιώνα, θα επιφέρει απλώς μια πιο ποικιλόμορφη άρχουσα τάξη και έτσι θα δημιουργήσει μια κατάσταση στην οποία η πλειοψηφία των γυναικών, αντί να καταπιέζεται αποκλειστικά ή σε μεγάλο βαθμό μόνο από άνδρες, θα καταπιέζεται από μια μικρή ομάδα πλούσιων και ισχυρών ανδρών και γυναικών. Η χειραφέτηση των γυναικών στο σύνολό τους μπορεί να επιτευχθεί μόνο μέσω μιας κοινωνικής επανάστασης που θα ανατρέψει τις άρχουσες τάξεις και θα καταργήσει όλες τις μορφές καταπίεσης, συμπεριλαμβανομένης της πατριαρχίας, του καπιταλισμού και του κράτους. Αν, όπως έγραψε η He-Yin, «το ζήτημα της απελευθέρωσης των γυναικών είναι να δοθεί η δυνατότητα σε κάθε γυναίκα να συμμετέχει στις χαρές της ελευθερίας», τότε η απελευθέρωση των γυναικών μπορεί να βρεθεί μόνο σε μια αναρχική κοινωνία που φέρνει τις χαρές της ελευθερίας σε όλη την ανθρωπότητα. (ό.π., 70).

Βιβλιογραφία

- Collins, Patricia Hill, and Sirma Bilge. 2016. *Intersectionality*. Cambridge: Polity Press.
- Crenshaw, Kimberle. 1989. "Demarginalizing the Intersection of Race and Sex: A Black Feminist Critique of Antidiscrimination Doctrine, Feminist Theory and Anti-Racist Politics." *University of Chicago Legal Forum*, no. 1: 139-67.
- He-Yin Zhen. 2013. *The Birth of Chinese Feminism: Essential Texts in Transnational Theory*. New York: Columbia University Press. Edited by Lydia H Liu, Rebecca E Karl, and Dorothy Ko.
- Zarrow, Peter. 1988. "He Zhen and Anarcho-Feminism in China." *The Journal of Asian Studies* 47, no. 4: 796-813.
- Zarrow, Peter. 1990. *Anarchism and Chinese Political Culture*. New York: Columbia University Press.
- Μετάφραση από την ομάδα ενάντια στην πατριαρχία - Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

Leonard Peltier, ο εξεγερμένος Ινδιάνος

Ο ιθαγενής ακτιβιστής Leonard Peltier αφέθηκε ελεύθερος στις 18 Φλεβάρη 2025, μετά από 5 δεκαετίες εγκλεισμού στις φυλακές των ΗΠΑ.

*

Το Wounded Knee είναι μια περιοχή στη Νότιο Ντακότα που σημάδευτηκε από μια σειρά αιματηρών γεγονότων του γενοκτονικού πολέμου των ΗΠΑ ενάντια στους Ινδιάνους. Το 1890 εκεί διεξήχθησαν οι τελευταίες εκκαθαριστικές επιχειρήσεις των "Ινδιάνικων Πολέμων" και οι Σιού υφίστανται μια από τις μεγαλύτερες σφαγές τους από τον Αμερικάνικο στρατό.

Στην ίδια περιοχή ξέσπασε και η τελευταία απεγνωσμένη εξέγερση των Ινδιάνων που πνίγηκε στο αίμα το Δεκέμβρη του 1924.

Το Wounded Knee ήρθε και πάλι στην επικαιρότητα στη δεκαετία του 1970, όταν μπήκε στο στόχαστρο της Αμερικάνικης Κυβέρνησης και των πολυεθνικών εταιρειών εξαιτίας του πλούσιου σε μεταλλεύματα υπεδάφους του. Οι εθνότητες των Σιού Oglala και Lakota που κατοικούν εκεί εξεγέρθηκαν ενάντια στα σχέδια της Κυβέρνησης και των εταιρειών και 200 ένοπλοι Ινδιάνοι κατέλαβαν την πόλη του Wounded Knee την Άνοιξη του 1973. Η κατάληψη κράτησε 2 μήνες και τελείωσε με την αιματηρή εισβολή μονάδων του Αμερικάνικου στρατού με διοικητή το στρατηγό Αλεξάντερ Χαίηγκ (μετέπειτα Γ.Γ. του NATO και Υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ).

Η βίαιη αντιπαράθεση των Ινδιάνων ενάντια στο στρατό, το FBI και παραστρατιωτικές ομάδες διάρκεσε μέχρι το 1976 και στο διάστημα αυτό 69 μέλη και υποστηρικτές του AIM (American Indian Movement) δολοφονήθηκαν ενώ άλλοι 300 περίπου, χτυπήθηκαν άγρια 'η τραυματίστηκαν από πυροβολισμούς ελεύθερων σκοπευτών. Χιλιάδες δίκες στήθηκαν και ανάμεσά τους ιδιαίτερης σημασίας ήταν εκείνη του Ινδιάνου αγωνιστή Leonard Peltier. Στις 26 Ιούλη 1975 κατά τη δι-

άρκεια της Ινδιάνικης εξέγερσης μία από τις ομάδες του FBI είχαν αποκλείσει την ρεζέρβα (ινδιάνικο έδαφος) του Pine Ridge, κυνηγώντας έναν Ινδιάνο εισέβαλε σε αγρόκτημα της περιοχής. Ακολούθησε ανταλλαγή πυροβολισμών στην οποία σκοτώθηκε ένας Ινδιάνος και δυο πράκτορες του FBI. Λίγες ώρες αργότερα η ρεζέρβα καταλήφθηκε μετά από ένοπλη επίθεση του FBI και παραστρατιωτικών ομάδων κι ακολούθησαν εκτεταμένες συλλήψεις και βασανισμοί Ινδιάνων.

Ο Leonard Peltier ακτιβιστής και ηγετικό στέλεχος του AIM ήταν από εκείνους που κατηγορήθηκαν για τους φόνους των πρακτόρων του FBI και επικηρυγμένος κατέφυγε στον Καναδά όπου ζήτησε πολιτικό άσυλο. Μετά την έκδοσή του στις ΗΠΑ καταδικάστηκε σε ισόβια κάθειρξη σε μια δίκη που έγινε, όπως αποδείχτηκε λίγα χρόνια αργότερα, με βάση παραποιημένα στοιχεία και ψεύτικες καταγγελίες. Αποκαλύφθηκε επίσης ότι υπήρχε σχεδιασμός του FBI για "εξόντωση των Σιού" και ο Leonard Peltier ήταν στοχοποιημένος σε "μαύρη λίστα" πολύ καιρό πριν την εξέγερση. Παρ' όλα αυτά το Ανώτατο Δικαστήριο των ΗΠΑ απέρριψε όλες τις αιτήσεις για επανάληψη της δίκης, ενώ το FBI κράτησε τα περισσότερα στοιχεία της δικογραφίας απόρρητα για λόγους "εθνικής ασφαλείας".

11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ - ΗΜΕΡΑ ΤΩΝ ΒΟΥΝΩΝ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΠΟΤΑΜΙΑ ΚΑΙ ΒΟΥΝΑ

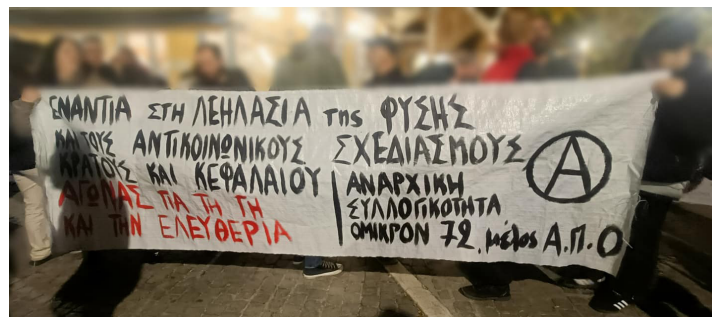
Διαδήλωση για την υπεράσπιση των βουνών και ευρύτερα του φυσικού κόσμου πραγματοποιήθηκε στις 11 Δεκέμβρη, Ημέρα των Βουνών, στο κέντρο της Αθήνας. Χιλιάδες κόσμου βρέθηκε στους δρόμους ενάντια στα σχέδια λεηλασίας της φύσης από το κράτος και το κεφάλαιο, που δεν υπόσχονται τίποτα περισσότερο από καταστροφή του περιβάλλοντος και των τοπικών κοινωνιών.

Το κρατικό και καπιταλιστικό σύστημα μέσα στη βαθιά κρίση και σήψη του (κρίση οικονομική, κοινωνική, υγειονομική, περιβαλλοντική, και εντέλει αξιακή και κρίση νοήματος της ζωής) επιτίθεται με ολοένα και μεγαλύτερη σφοδρότητα στη φύση και την κοινωνία, λεηλατώντας τόσο τους φυσικούς πόρους όσο και τον κοινωνικά παραγόμενο πλούτο από τη χειρωνακτική και διανοητική εργασία. Οι καπιταλιστικοί σχεδιασμοί για ενεργειακούς αγωγούς, εγκατάσταση βιομηχανικών αιολικών «πάρκων» και εξορύξεις, η δημιουργία φαραωνικών φραγμάτων, η υφαρπαγή των νερών για τα επιχειρηματικά και βιομηχανικά συμφέροντα, η εμπορευμα-

τοποίηση των στοιχειωδών ανθρώπινων αναγκών, η αναδιάρθρωση των εργασιακών σχέσεων εν μέσω πανδημίας, το μόνο που υπόσχονται είναι καταστολή κι ανελευθερία, αρρώστιες, ανέχεια και εξαθλίωση, περιβαλλοντικές κι ανθρωπιστικές καταστροφές, ρήγμαμα τοπικών κοινωνιών, αποκλεισμούς κι εκποτισμούς των φτωχών.

Απ' τη μεριά μας, ως αγωνιζόμενοι/ες ενάντια στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο και στην ιεραρχική-ταξική οργάνωση της κοινωνίας, δεν θα μπορούσαμε να μην αγωνιζόμαστε και για την υπεράσπιση της φύσης στο πλευρό όσων αντιτίθενται στην λεηλασία και την καταστροφή της, εφόσον ο πόλεμος που διεξάγεται σε βάρος της φύσης στο όνομα της ανάπτυξης από το κράτος και το κεφάλαιο, δεν είναι άλλος από αυτόν που διεξάγεται σε βάρος της ίδιας της κοινωνίας: ο πόλεμος των πλουσίων ενάντια στους φτωχούς, των αφεντικών ενάντια στους εργαζόμενους, των εξουσιαστών ενάντια στους εξουσιαζόμενους που διαφεντεύουν τη ζωή τους.

Πρωτοβουλία Αγώνα για τη Γη και την Ελευθερία

Στιγμιότυπα από γυναικείους εργατικούς αγώνες στις αρχές του 20^{ου} αιώνα στις ΗΠΑ

Οι ρίζες της 8ης Μάρτη, ημέρας που προτάθηκε το 1910 για να τιμηθούν οι γυναικείοι αγώνες, χάνονται βαθιά μέσα στο χρόνο. Σύμφωνα με μία εκδοχή, στις 8 Μάρτη 1857 υπήρξε απεργία εργατριών ιματισμού στη Νέα Υόρκη. Άλλες πηγές τοποθετούν τις απαρχές της «Ημέρας της Γυναίκας» σε μια διαδήλωση απεργών το 1908 στην ίδια πόλη, ενώ άλλες υποστηρίζουν ότι αντλεί την έμπνευσή της από περισσότερους από έναν ταξικούς αγώνες. Το σίγουρο όμως είναι ότι αυτές οι ρίζες εντοπίζονται σε μια εποχή που στιγματίστηκε από κινητοποιήσεις και απεργίες εργατριών στην Αμερική, μεταναστριών στην πλειοψηφία τους, που αντιπροσώπευαν το πιο άγρια εκμεταλλεόμενο κομμάτι στα εργοστάσια και τις βιοτεχνίες, και οι οποίες ήρθαν σε σύγκρουση με τα αφεντικά και την αστυνομία, ενώ ταυτόχρονα, μέσα από την απόφασή τους να οργανωθούν και να αγωνιστούν, βρέθηκαν σε σφοδρή αντιπαράθεση με τους καθιερωμένους και επιβεβλημένους έμφυλους ρόλους που τις ήθελαν εξαρτημένες από τις οικογένειες και τους συζύγους τους, ανήμπορες να αντιδράσουν στους επιστάτες μέσα στα εργασιακά κάτεργα και φοβισμένες μπροστά στην καταστολή.

Τον χειμώνα του 1909-1910, ξεσπά η απεργία που έμεινε γνωστή ως η «Εξέγερση των 20.000», παραλύοντας 600 βιοτεχνίες γυναικείων ενδυμάτων της Νέας Υόρκης, οι μεγαλύτερες των οποίων ήταν η Triangle Waist και η Leiserson, σε έναν κλάδο που οι γυναίκες αντιπροσώπευαν το 70% των εργαζόμενων. Το μεγαλύτερο ποσοστό τους ήταν κορίτσια κάτω των 20 ετών, Εβραίες και Ιταλίδες μετανάστριες. Η αποφασιστικότητά τους ήταν εκείνη που καθόρισε την κήρυξη της απεργίας. Στις 22 Νοέμβρη 1909, στην κατάμεστη αίθουσα του Cooper Union στο Μανχάταν, η Κλάρα Λέμλικ άκουγε για περισσότερες από τέσσερις ώρες τους άντρες να μιλούν για τα μειονεκτήματα και τους κινδύνους που περίμεναν τους εργάτες αν κατέβαιναν σε γενική απεργία. Κάποια στιγμή σηκώθηκε στο βήμα και είπε: “Άκουσα όλους τους ομιλητές και δεν διαθέτω πια άλλη υπομονή. Είμαι εργάτρια, μια από όλες αυτές που απεργούν ενάντια στις αφόρητες συνθήκες. Κουράστηκα να ακούω τους ομιλητές να μιλούν με γενικόττες. Εδώ ήρθαμε να αποφασίσουμε αν θα κατέβουμε σε απεργία ή όχι. Εγώ προτείνω να κατέβουμε σε γενική απεργία – τώρα!”.

Η πρότασή της αντανάκλασε τη βούληση των περισσότερων εργατριών και ξεσήκωσε κύμα ενθουσιασμού στην κατάμεστη αίθουσα. Η απεργία διήρκησε τρεις μήνες και ήταν πρωτοφανής για τους εργοδότες, οι οποίοι χρησιμοποίησαν κάθε μέσο που διέθεταν στο οπλοστάσιό τους για να τη σπάσουν: την αστυνομία, απεργοσπάστες, μπράβους που χτυπούσαν τις εργάτριες στις απεργιακές φρουρές. Αναφέρεται ότι οι πατεράδες και οι σύζυγοί τους προσπαθούσαν να τις αποτρέψουν από το να κατεβαίνουν στο δρόμο «για την ασφάλειά τους», και έτσι οι ίδιες χρειάστηκε να συγκρουστούν σε πολλά επίπεδα, μέσα στο οικογενειακό τους περιβάλλον και τις κοινότητές τους, προκειμένου να συνεχίσουν τον αγώνα. Κατά τη διάρκεια της απεργίας συνελήφθησαν περισσότερες από 723 κοπέλες και 19 φυλακίστηκαν. Χαρακτηριστική για το κλίμα, ήταν η δήλωση ενός δικαστή, την ώρα που εκφωνούσε την καταδικαστική απόφαση σε βάρος κάποιας εργάτριας για «υποκίνηση ταραχών»: “Απεργείτε ενάντια στον Θεό και τη Φύση, που οι νόμοι τους υπαγορεύουν πως ο άνθρωπος θα κερδίζει το ψωμί του με τον ιδρώτα του. Κάνετε απεργία ενάντια στον Θεό!”.

Τον Φεβρουάριο του 1910, η απεργία έληξε με την υπογραφή συμφωνίας που προέβλεπε αυξήσεις στα μεροκάματα, μείωση των ωρών εργασίας και ίση μεταχείριση για τα μέλη του σωματείου, χωρίς ωστόσο να μεταβληθούν οι συνθήκες σκληρής εκμετάλλευσής, υποτίμησης της ζωής των εργαζομένων και εργοδοτικής τρομοκρατίας στους χώρους δουλειάς, με τραγικές συνέπειες έναν χρόνο αργότερα.

Στις 25 Μάρτη του 1911, ξέσπασε φωτιά στο πολυώροφο

κτήριο όπου στεγαζόταν το εργοστάσιο της Triangle Waist – μία από τις επιχειρήσεις που είχε βρεθεί στο επίκεντρο των καταγγελιών της πρόσφατης απεργίας για τις άθλιες συνθήκες εργασίας που επικρατούσαν. Εκεί εργάζονταν για περισσότερες από 10 ώρες την ημέρα, έξι ημέρες την εβδομάδα, περίπου 500 γυναίκες, κυρίως μετανάστριες, ανάμεσά τους πολλά κορίτσια ακόμα και 13-14 ετών, με τις ραπτομηχανές τους. Όταν ξέσπασε η φωτιά στον όγδοο όροφο του κτιρίου, οι εργάτριες ήταν κλειδωμένες μέσα στο εργοστάσιο. Αυτή η τακτική ήταν πάγια ώστε να εμποδίζεται η είσοδος μελών του σωματείου, αλλά και η έξοδος των εργατριών κατά τη διάρκεια της δουλειάς. Η φωτιά εξαπλώθηκε αστραπιαία, με αποτέλεσμα τον θάνατο 146 γυναικών. Οι ιδιοκτήτες της εταιρείας που δικάστηκαν το 1914 αθωώθηκαν. Η ευθύνη τους περιορίστηκε στην καταβολή μιας ελάχιστης χρηματικής αποζημίωσης. Η τραγωδία συγκλόνισε την πόλη και οι εφημερίδες έσπευσαν να εκφραστούν με συμπάθεια για τα θύματα. Ωστόσο, για τις εργάτριες που αντιμετώπιζαν λοιδορίες και απειλές λίγο καιρό πριν, όταν απεργούσαν ενάντια στις ίδιες συνθήκες που οδήγησαν στο θάνατο τις συντρόφισσές τους, η οργή ξεχειλίζει. Σε μια τεράστια επιμνημόσυνη τελετή, η Rose Schneiderman, εκφωνεί τον ακόλουθο λόγο:

“Θα ήμουν προδότρια απέναντι σε εκείνα τα απανθρακωμένα σώματα αν ερχόμουν εδώ να μιλήσω για αδελφοσύνη. Εσάς τους καλούς πολίτες σας δικάσαμε και σας βρήκαμε λειψούς. [...] Δεν είναι η πρώτη φορά που κορίτσια καίγονται ζωντανά σε αυτή την πόλη. Κάθε βδομάδα μαθαίνω πως μία από τις συναδέλφους μου πέθανε πρόωρα. Κάθε χρόνο χιλιάδες από εμάς ακρωτηριάζονται. Η ζωή αντρών και γυναικών είναι τόσο φτηνή και η ιδιοκτησία τόσο ιερή. Είμαστε τόσο πολλοί για μια θέση εργασίας που και να καούν 146 από εμάς μικρή σημασία έχει. [...]

Σας έχουμε δικάσει, εσάς τους καλούς πολίτες. Σας βλέπουμε τώρα, που έχετε λίγα δολάρια να δώσετε σαν φιλανθρωπία στις μπιτέρες και τα αδέρφια που θρηνούν. Αλλά κάθε φορά που οι εργάτριες απεργούμε για να αντισταθούμε με τον μόνο τρόπο που ξέρουμε απέναντι σε συνθήκες αβάσταχτες, τότε έρχεται το χέρι του νόμου να μας καταπνίξει. Οι αξιωματούχοι του κράτους έχουν να μας πουν μόνο προειδοποιητικά λόγια. Μας προειδοποιούν ότι πρέπει να είμαστε φιλειρηνικές, αλλιώς υπάρχει και η φυλακή. Κάθε φορά που ξεσπκωνόμαστε, η πυγμή του νόμου μας σπρώχνει με τη βία πίσω σε αβίωτες συνθήκες ζωής.

Δεν μπορώ να μιλήσω για αδελφοσύνη σε εσάς που μαζεψήκατε εδώ. Έχει κυθεί πάρα πολύ αίμα. Από την εμπειρία μου γνωρίζω πως η σωτηρία των εργαζόμενων είναι δική τους υπόθεση. Και ο μόνος τρόπος γι’ αυτό είναι ένα ισχυρό εργατικό κίνημα”.

Ψωμί και τριαντάφυλλα.

Το 1912 ξεσπά η απεργία των κλωστούφαντουργών στο Λώρενς της Μασαχουσέτης, ψηφώντας τα συντηρητικά συνδικάτα της Αμερικανικής Ομοσπονδίας Εργασίας (AFL), τα οποία υποστήριζαν ότι θα ήταν αδύνατον να οργανωθεί ένα μεγάλο πλήθος μεταναστών εργατών, που στο μεγαλύτερο ποσοστό τους ήταν γυναίκες. Εξάλλου, εγγεγραμμένα μέλη στην AFL ήταν μόνο λευκοί άντρες. Δεν δεχόταν στους κόλπους της Μαύρους Αμερικανούς και μέχρι το 1918 απαγορευόταν η ένταξη γυναικών στα συνδικάτα της – ακόμα και σε κλάδους όπως η υφαντουργία όπου αποτελούσαν την πλειοψηφία. Η AFL αντιτάχθηκε στην απεργία, την οποία στήριξαν οι Βιομηχανικοί Εργάτες του Κόσμου (IWW), αποκαλώντας την «επαναστατική και αναρχική».

Η απεργία είχε πράγματι αυθόρμητα χαρακτηριστικά και ξέσπασε σε μια πόλη που ελεγχόταν πλήρως από τις μεγάλες εταιρείες κλωστούφαντουργίας, όπου με την είσοδο των μηχανών είχαν προχωρήσει σε απολύσεις και χρειαζόντουσαν κατά βάση φτηνό και ανειδίκευτο προσωπικό, με αποτέλεσμα να εργάζονται σε μεγάλο βαθμό νεαρά κο-

ρίτσια και παιδιά, και σε εξαντλητική εντατικοποίηση της παραγωγής, οδηγώντας τους σε ασθένειες και σε θανάτους. Οι εργάτες διέμεναν σε κτήρια που ανήκαν στις επιχειρήσεις, όπου αποτελούσε συνθήκη πρακτική να στοιβάζονται πολλές οικογένειες σε κοινά διαμερίσματα, προσπαθώντας να επιβιώσουν σε ακραίες συνθήκες πείνας και ανέχειας.

Χαρακτηριστικά, το ποσοστό θνησιμότητας για τα παιδιά κάτω των 6 ετών ήταν 50% και το 36% των αντρών και των γυναικών κλωστοϋφαντουργών πέθαινε πριν την ηλικία των 25.

“Η συγκεκριμένη απεργία είχε δύο καινοτομίες: την οργάνωσαν και πρωτοστάτησαν σε αυτήν γυναίκες, καθώς επίσης υπήρξε συνειδητή απόφαση να ενωθούν στον αγώνα εργάτες διαφορετικών εθνικοτήτων. Κάθε συνέλευση και συνεδρίαση του σωματείου μεταφραζόταν σε 25 διαφορετικές γλώσσες. [...] Οι απεργοί του Λώρενς σχημάτιζαν κινούμενες ανθρωπινες αλυσίδες με τα σώματά τους μπροστά στα εργοστάσια για να εμποδίσουν την είσοδο απεργοσπαστών και τις εφορμήσεις της αστυνομίας που επιχειρούσε συλλήψεις. Οι γυναίκες ήταν ιδιαίτερα μαχητικές και αποτελεσματικές στην παρεμπόδιση των απεργοσπαστών. Όταν συλλαμβάνονταν, αρνούσαν να πληρώσουν εγγυήσεις. Μόλις έβγαιναν από τα κρατητήρια, επέστρεφαν στις απεργιακές φρουρές. Ένα παγωμένο πρωινό, η αστυνομία τις κατέβρεξε με μάνικες νερού. Εκείνες κατάφεραν να πιάσουν έναν μπάτσο πάνω σε μια γέφυρα, του αφαίρεσαν τη στολή και παραλίγο να τον πετάξουν στο ποτάμι. Στη δίκη που ακολούθησε, κάποιος δικηγόρος ανέφερε: ένας αστυνομικός μπορεί να καταφέρει δέκα άντρες, αλλά χρειάζονται δέκα αστυνομικοί για να τα βγάλουν πέρα με μία γυναίκα”.

Οι απεργοί απαντούσαν στις επιθέσεις της αστυνομίας πετώντας κομμάτια πάγου και σπάζοντας τα παράθυρα των εργοστασίων. Στην καταστολή της απεργίας αναφέρονται τρεις τουλάχιστον νεκροί εργάτες. Ανάμεσά τους η Anna LoPizzo, μετανάστρια από την Ιταλία, που δέχτηκε μια σφαίρα στο στήθος όταν αστυνομικοί άνοιξαν πυρ κατά των απεργών, στη διάρκεια συγκρούσεων.

Λάντλου.

Το φθινόπωρο του 1913, κατεβαίνουν σε απεργία οι ανθρακωρύχοι στα ορυχεία του Ροκφέιρ στο Κολοράντο. Οι απεργοί εκδιώκονται από τα σπίτια της εταιρείας και σπίνουν καταυλισμό, όπου για μήνες οργανώνουν τη ζωή και τον αγώνα τους εκατοντάδες οικογένειες μεταναστών εργατών. Τον Απρίλη του 1914 η Εθνοφρουρά καλείται να καταπνίξει οριστικά την απεργία. Επιτίθεται με όπλα στον καταυλισμό και βάζει φωτιά στις σκηνές, αφήνοντας πίσω της 25 νεκρούς, γυναίκες, άντρες και παιδιά.

“Με το ξέσπασμα της απεργίας κάτι άλλαξε στις γυναίκες των οικισμών. (...) Σύμφωνα με την United Mine Workers Journal της 16ης Οκτωβρίου, στο Σόπρις οι γυναίκες ήταν οι πιο μαχητικές και με πολλή προσπάθεια τις εμπόδισαν να «καθαρίσουν» τους «κίτρινους» εργάτες. Και στις 30 Νοεμβρίου, όταν κατέφθασαν οι απεργοσπαστές στο Λάντλου, γυναίκες βρέθηκαν στην πρώτη γραμμή του πλήθους και τους γιουχαΐζαν, κραδαίνοντας μπαστούνια του μπείζμπολ, ενισχυμένα με καρφιά. Οι γυναίκες πρόβαλαν τη σθεναρότερη αντίσταση στον αποπλισμό του Λάντλου (...).

Στην καλύτερη στιγμή της απεργίας, οι φιλίες, απελευθερωμένες από την περιοριστική καθημερινότητα των οικισμών, ανακάλυπταν τη δυνατότητα να ανθίσουν, γίνονταν γενναιόδωρες. (...) Και τώρα δεν αμφισβητούσαν προκλητικά απλώς το παρελθόν και τα αγκυλωμένα έθιμά τους, αλλά τη βαθύτερη δομή του ίδιου του βιομηχανικού κόσμου. Στις απρόσμενες δυνατότητες που εμφανίζονταν στην απεργία, στις ευκαιρίες που έδινε για δράση και για έκφραση, οι γυναίκες αυτές ίσως είχαν πολύ περισσότερα να κερδίσουν σε σχέση με τους άντρες τους. Με κάποιο ανεπαίσθητο αλλά ουσιώδη τρόπο, η πορεία της απεργίας είχε μεταβάλει ριζικά την ίδια τη φύση των σχέσεων αντρών και γυναικών”.

Ομάδα ενάντια στην πατριαρχία - Αναρχική Πολιτική Οργάνωση

TRAFFICKING - ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ "ΑΜΑΡΥΛΛΙΣ", ΚΟΛΟΝΟΥ, ΗΛΙΟΥΠΟΛΗΣ* GREEK POLICE MAFIA* ΑΓΩΓΕΣ SLAPP* ΣΥΓΚΑΛΥΨΗ* ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ*

Συζητάμε με την Άννα Παπαρρούσου, δικηγόρο & τον Λουκά Σταμέλλο, δημοσιογράφο (Omnia Tv)

Παρασκευή 7 Μάρτη στις 19.30 στην Κατάληψη Λέλας Καραγιάννη 37

Συντρόφισσες του Κύκλου της Φωτιάς

Αλληλεγγύη στην Ε.

Σε εξέλιξη βρίσκεται το εφετείο της υπόθεσης trafficking της Ηλιούπολης. Έπειτα από την κεκλεισμένων των θυρών κατάθεση της Ε., η διαδικασία βρίσκεται στο στάδιο της κατάθεσης των μαρτύρων, ενώ επόμενη δικάσιμος έχει οριστεί για την 20η Φλεβάρη.

Θα συνεχίσουμε να στεκόμαστε στο πλευρό της Ε. απέναντι στις προσπάθειες συγκάλυψης του κυκλώματος

και ξεπλύματος των καταδικασμένων σε πρώτο βαθμό, μπάτσο Μπουγιούκου - ο οποίος κυκλοφορούσε ελεύθερος και συνέχιζε να απειλεί την Ε. και τους αλληλεγγυούς και μάλιστα, όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα, έχει επιστρέψει στην υπηρεσία του- και του μαστροπού Ντάνιελ Βασιλείου από τις κρατικές και δικαστικές αρχές και τα μιντιακά τους φερέφωνα.

25 Νοέμβρη: Πορεία στη Θεσσαλονίκη

25 Νοέμβρη: Πανό στη γέφυρα Μουστοζυδί στην Αθήνα

Ανακοίνωση σχετικά με την αύξηση της κινητικότητας φασιστών στα Πετράλωνα και τη στοχοποίηση του αναρχικού-αντιεξουσιαστικό στεκιού Αντίπνοια

Τον τελευταίο ενάμιση μήνα στην περιοχή των Πετραλώνων παρατηρείται μία μεγαλύτερη κινητικότητα από τα νεοναζιστικά ανδρείκελα κράτους και αφεντικών. Τις ημέρες που η αναρχία και η αντιεξουσία, ο κόσμος του αγώνα και της ελευθερίας, τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνίας βρίσκονταν στο δρόμο, παρόλο τον ισχυρό αστυνομικό κλοιό, για τα 16 χρόνια από την κοινωνική και ταξική εξέγερση του Δεκέμβρη του '08, ενάντια σε κράτος και καταστολή, τα παρακρατικά κατακάθια βάφουν το μισαλλόδοξο σύμβολό τους στην πρόσοψη του στεκιού. Κι έπειτα κοκορεύονταν για το επίτευγμά τους, που έβαψαν κλειστές λαμαρίνες! Μετά, λίγες ημέρες πριν από τη διαδήλωση για τα 12 χρόνια από τη δολοφονία του Σ.Λουκμάν από τα θρασύδειλα ιδεολογικά τους αδέρφια - που στη δίκη αρχικά κλαίγονταν πως δεν σκότωσαν τον Λουκμάν γιατί ήταν μετανάστης αλλά γιατί τους έκλεινε το δρόμο, έπειτα διαγωνίζονταν στην αναξιοπρέπεια κατηγορώντας ο ένας τον άλλον και πάντα λούφαζαν μπροστά στους είτε λίγους ή πολλούς αναρχικούς/ές που δεν έλειψαν στιγμή από τη δίκη - έσπασαν την, τοποθετημένη εδώ κι ένα χρόνο, πλακέτα - που είχε αναρτηθεί για να μην ξεχάσει κανείς τον δολοφονημένο από νεοναζί Σ.Λουκμάν - στην πέτρινη γέφυρα. Ενώ η πιο πρόσφατη εμφάνιση φασιστικού αποβράσματος είναι το κατέβασμα πανό μας (μεταξύ άλλων) που είχαν αναρτηθεί στα Κ.Πετράλωνα, στο σταθμό και στην οδό Χαμοστέρνας, εν όψει της αντιφασιστικής διαδήλωσης της 17ης Γενάρη.

Αν και δειλές και βιαστικές οι κινήσεις τους, είναι πλέον ξεκάθαρο πως επιχειρούν να ξεμυτίσουν στις γειτονιές μας, καθώς και πως το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια βρίσκεται στο στόχαστρό τους. Δεν είναι άλλωστε η πρώτη φορά. Όπως γνωρίζουμε φυσικά πως δεν είμαστε οι μόνοι, γιατί οι επιθέσεις σε αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα, σε καταλήψεις και στέκια, σε αγωνιστές και αγωνίστριες δεν εκκινούν από κάποιου είδους ειδική «βεντέτα». Οι φασίστες χτυπούν εκεί που τους υποδεικνύει το βάρβαρο κρατικό-καπιταλιστικό σύστημα. Γιατί το ίδιο αυτό σύστημα είναι που καλλιεργεί τη μισαλλοδοξία και τον ρατσισμό, δολοφονεί μετανάστες και πρόσφυγες στα σύνορα, τους κλείνει σε στρατόπεδα συγκέντρωσης, τους βασανίζει και σκοτώνει στα αστυνομικά τμήματα. Αυτό

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Ενάντια στο φασισμό και τη μισαλλοδοξία, ενάντια σε κράτος και αφεντικά να βάλουμε ανάχωμα στο βάρβαρο κόσμο της εξουσίας και στα παρακρατικά τους δεκανίκια. Να υψώσουμε οδόφραγμα απληλεγγύης στους δρόμους, τα σχολεία, τις σχολές, τους χώρους εργασίας, τις γειτονιές μας, να μην αφήσουμε σπιθαμή γης στους φασίστες.

¡NO PASARAN!

Κάλεσμα για τη δημιουργία
ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ
στις γειτονιές μας

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
14 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ, 19:00

ΣΤΕΚΙ ΑΝΤΙΠΝΟΙΑ
Αναρχικό-αντιεξουσιαστικό
στεκιόφιλο στο Κ.Πετράλωνα, Κ.Πετράλωνα
www.antipnoia.com | http://www.antipnoia.com

είναι που θέτει τους κατασταλτικούς του μηχανισμούς σε κίνηση, στοχεύοντας διαχρονικά όλους όσους αγωνίζονται ενάντια στους αντικοινωνικούς σχεδιασμούς του: τις αυτοοργανωμένες δομές αγώνα, τους αναρχικούς, το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι του κινήματος και τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις που δεν διαμεσολαβούνται, δεν συνθηκολογούν, δεν υποχωρούν.

Οι φασιστικές γκρούπες που είχαν διαλυθεί μετά τη δολοφονία του αντιφασίστα Π.Φύσσα και επανεμφανίστηκαν την περίοδο των εθνικιστικών συλλαλητηρίων και έπειτα την περίοδο της πανδημίας, ανελώντας και διαχέοντας τον ανορθολογισμό και τη διάλυση κάθε συλλογικού δεσμού, βρίσκονται εδώ και καιρό σε προσπάθειες ανασυγκρότησης και η όλο και συχνότερη εμφάνισή τους στις γειτονιές και στις πόλεις μας αυτό αποδεικνύουν. Αυτή η κινητικότητα δεν είναι παρά το αποτέλεσμα της ανάγκης ενεργοποίησης των φασιστικών ταγμάτων εφόδου από κράτος και κεφάλαιο. Στο σημερινό διεθνές αλλά και εγχώριο περιβάλλον διαρκούς όξυνσης των κοινωνικών συνθηκών από την εγκληματική κρατική διαχείριση, όπου όλο και μεγαλύτερα κοινωνικά κομμάτια αποκλείονται από την πρόσβαση στα πεδία παροχής κοινωνικών αγαθών, που η ακρίβεια έχει φτάσει σε πρωτόγνωρα ύψη οδηγώντας την κοινωνική πλειοψηφία στη βίαιη φτωχοποίηση και στην εξαθλίωση και

με κυρίαρχα αφηγήματα το ρατσισμό, τον ατομικισμό, τη μισαλλοδοξία και τον κοινωνικό κανιβαλισμό, η κρατική καταστολή εντείνεται. Η επιστράτευση για άλλη μία φορά των παρακρατικών ταγμάτων εφόδου γίνεται στο πλαίσιο της ευρύτερης αντιεξεγερτικής εκστρατείας προκειμένου να λειτουργήσουν επικουρικά ως αντεπαναστατικός μηχανισμός για την αναχαίτιση της έκφρασης της κοινωνικής δυσαρέσκειας και επιχειρώντας το τσάκισμα όποιου και όποιος σηκώνει το ανάστημά του και αγωνίζεται ενάντια στην κρατική και καπιταλιστική βαρβαρότητα.

Απέναντι στην κρατική και παρακρατική τρομοκρατία εμείς υψώνουμε οδόφραγμα απληλεγγύης. Ενάντια στον εθνικισμό και τον πόλεμο, ενάντια στο φασισμό και τη μισαλλοδοξία, ενάντια σε κράτος και αφεντικά να βάλουμε ανάχωμα στο βάρβαρο κόσμο της εξουσίας και στα παρακρατικά τους δεκανίκια. Στους δρόμους, τα σχολεία, τις σχολές, τους χώρους εργασίας, τις γειτονιές μας, να μην αφήσουμε σπιθαμή γης στους φασίστες. Γιατί πάντα το ξέραμε και πάντα το λέγαμε πως τίποτα δεν τελείωσε, πως ο φασισμός δεν νικιέται μέσα από νόμους και στις αίθουσες της αστικής δικαιοσύνης αλλά στον δρόμο και τον αγώνα για τη συνολική ανατροπή κράτους και καπιταλισμού.

ΟΥΤΕ ΣΤΑ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ ΟΥΤΕ ΠΟΥΘΕΝΑ

ΤΣΑΚΙΣΤΕ ΤΟΥΣ ΦΑΣΙΣΤΕΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΣΑΚΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ, ΤΟΥΣ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΜΕΝΟΥΣ ΧΩΡΟΥΣ ΑΓΩΝΑ, ΤΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΙΣ, ΤΟΥΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΥΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΣΥΝΤΡΟΦΙΣΣΕΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΣΤΟ ΣΤΟΧΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

¡NO PASARAN!

αναρχικό-αντιεξουσιαστικό στέκι Αντίπνοια

12 χρόνια από τη δολοφονία του Σ.Λουκμάν από τους νεοναζί Χ. Στεργιόπουλο και Δ. Λιακόπουλο

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ- ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ-ΔΕΝ ΣΥΓΧΩΡΟΥΜΕ

12 χρόνια από τη δολοφονία του Σ.Λουκμάν από τους νεοναζί Χ. Στεργιόπουλο και Δ. Λιακόπουλο

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΚΑΜΙΑ ΟΠΙΣΘΟΔΡΗΣΗ - ΚΑΜΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗ

Ο φασισμός δεν αποτελεί παρά την άσκηση εκθέσεως του κράτους-καπιταλιστικού συστήματος. Ένας συστήματος που κινείται με κατεύθυνση, προς απομείωση, τη φτώχεια και την εξαθλίωση, που εξορίζεται, που απομακρύνει, που απομακρύνει από τον τόπο τους, τους φτωχούς σε στρατηγικό σχεδιασμό και τους δολοφονεί στο σύνορο και στη Μεσογεία, όπως συνέβη στις 21/22 στα Ροδία όπου ξυλομάχισαν, σκοτώσαν και συρρίκνισαν με προφανή βία με αποτέλεσμα τον ξένο φόβο και δολοφονία ή προφανή που μιλάνε φωνές στο κέντρο ή στους θύρες παραρτημάτων πληροφορίας και δολοφονία μέσα στην οικονομική κρίση με τα προφανή παραρτήματα της δολοφονίας του Μουχάμντ Καρζαϊ στο Α.Τ του Αγίου Παντελεήμονα και του Μπα Χαράζα στο Α.Τ Φανερός του παρόμοια (Επίσης βρισκόταν και παρόμοια και ομοειδή) και ομοειδή ποινική και κρατική που απέναντι τη κρατική καταστολή με την παραρτηρήσει του σώλου της σφαίρας, την περιτομή των δολοφόνων, τις εκκένωσης καταλήψεων και τις διαλείψεις συνταξιών που καθάρισε τη λαοκρατία και τον στρατηγικό σχεδιασμό στον κοινωνικό εκφοβισμό παραρτημάτων, τις φασιστικές συμμορίες, που όδον ως η αντιπροσωπευτική εφεδρεία του κράτους και του κεφαλαίου κλειστούμενος στους ετήσιους εκκένωσης τους για την παραρτηρήσει της κοινωνίας και το πρόβλημα των αναξιοτήτων παραρτημάτων απέναντι - η επίθεση στις 8/9 από ομάδα 15 φασιστών οι 6 άτομα τα οποία όδον αντιπροσωπευτικό διακρατικό και παραρτημένων οι γενναίοι ήρωες στα Νέοκωμο θανάτων, οι φασιστές που δάσαν το κέντρο της κοινωνίας διαλύοντας τον Μάρτιο και τον Σηπτήριον του '24, όπως οι φασιστές θανάτων το κέντρο, η επίθεση σε όλη φιλοφρονέσει, αναξιοτήτων οφθαλμών προφανών - προφανέστατα στα Σπάρτες, η επίθεση στον κεντρικό Μουσείο καθώς και η προφανή επίθεση η προφανή επίθεση σε καταλλήμενους κέντρα στην Πολιτεία/Καταστολή στην Ζαγκρόφο έπλητο από τον θανάτο και την δεύτερη επίθεση εκκένωσης τους λίγες μέρες πριν από τις προφανές φασίς.

ΚΡΑΤΟΣ & ΚΕΦΑΛΙΟ

ΓΕΝΝΟΥΝ ΤΟΝ ΦΑΣΙΣΜΟ

Ο φασισμός ενάντια στον φασισμό είναι φασισμός ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο, ενάντια στην κρατική καταστολή και παραρτηρήσει, ενάντια στην καταστολή της ζωής μας, ενάντια στον φασισμό, τον φασισμό και τον πόλεμο, τον φασισμό, τον φασισμό και την απομείωση της κοινωνίας και τη λαϊκή αντίσταση σε κάθε πύλο της καταρτημένης, στο σπάρτα, τις φασίς, τις νεοναζίς, τους εργατικούς κέντρα, στους δρόμους!!!

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ-ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΑ Δ.Μ

Μου δάσανε βία κρατική καταστολή για τις αναξιοτήτες που δάσανε από 15η από το Γέφυρα στις 7 Οκτωβρίου 2020, πριν από τους στις 21/22

Ο ΦΑΣΙΣΜΟΣ

ΤΖΑΚΙΖΕΤΑΙ

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ

ΑΠΟ ΤΟΝ

ΚΟΣΜΟ

ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 17 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
18.30 ΠΛ.ΜΕΡΚΟΥΡΗ, ΑΝΩ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ
ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ-ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ-
ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΣΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΟ-ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΣΤΕΚΙ ΑΤΤΙΛΑΣ - ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΛΕΛΑΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΗ 37 - ΠΡΟΤΟΒΟΥΛΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ/ΤΡΙΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

Ανακοίνωση σχετικά με την εκκένωση του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Καρδίτσας

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΗΝ ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ, ΟΥΤΕ ΒΗΜΑ ΠΙΣΩ!

Το πρωί της 8ης Ιανουαρίου, οι κατασταλτικές δυνάμεις του κράτους περικυκλώνουν το χώρο του πανεπιστημίου αποκλείοντας μέρος του και προχωρούν στην εκκένωση του Αυτοδιαχειριζόμενου Στεκιού Καρδίτσας.

Οι καταλήψεις ως αναχώματα στην εξαθλίωση που επιβάλλει το κρατικοκαπιταλιστικό σύστημα μπαίνουν διαρκώς στο στόχαστρο όπως το σύνολο των ταξικών και κοινωνικών αντιστάσεων που προτάσσουν την κοινωνική αυτοοργάνωση και τον από τα κάτω συλλογικό αγώνα. Η στοχοποίηση των κατειλημμένων χώρων εντάσσεται σε μια ευρύτερη τροχιά βίαιων επιθέσεων που κλιμακώνονται διαρκώς και πλήττουν κάθε μορφή κοινωνικής αντίστασης. Από τις απεργιακές κινητοποιήσεις των εποχικών πυροσβεστών και των εργαζομένων στην Teleperformance, μέχρι τον αγώνα των φοιτητών για ασφαλείς συνθήκες διαβίωσης στις εξαθλιωμένες φοιτητικές εστίες -όπου οι επικίνδυνες υποδομές, όπως ασανσέρ που καταρρέουν, θέτουν τη ζωή τους σε κίνδυνο εξαιτίας της λογικής κόστους-οφέλους- η καταστολή εντείνεται. Παράλληλα, οι επιχειρήσεις τρομοκρατίας κατά διαδηλωτών στο κέντρο της πόλης επιβεβαιώνουν την ολομέτωπη επίθεση που δέχονται οι συλλογικοί αγώνες.

Σκοπός της παραπάνω πάγιας πρακτικής κράτους και κεφαλαίου ενάντια στις κοινωνικοταξικές διεκδικήσεις, είναι η συνέχιση της αντιεξεγερτικής του στρατηγικής για την

καθυπόταξη κάθε αντίστασης που η ίδια βαρβαρότητα κράτους και καπιταλισμού γεννά, μιας και το μόνο που μπορεί να προσφέρει στο σήμερα για την κοινωνική βάση δεν είναι τίποτα παρά εξαθλίωση, πόλεμο και θάνατο. Το Αυτοδιαχειριζόμενο Στέκι Καρδίτσας και η δράση του μέσα στα χρόνια της ύπαρξής του έχει δείξει πως με εργαλεία μας την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη και την συλλογική αδιαμεσολάβητη δράση μπορούμε να υπερβούμε την βαρβαρότητα που μας επιβάλλεται. Με πιο πρόσφατο παράδειγμα την λειτουργία του ως κέντρο αγώνα και συντονισμού της κοινωνικής και ταξικής αλληλεγγύης με όρους αυτενέργειας στις πλημμύρες του DANIEL για την συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης, για την σίτιση και την στέγασση εκατοντάδων ανθρώπων που έχασαν τα σπίτια τους λόγω της "αμέλειας" του κράτους, μιας και η προστασία της κοινωνικής βάσης θα μπαίνει πάντα σε δεύτερη μοίρα μπροστά στην αδήριτη ανάγκη κράτους και αφεντικών για αύξηση των κερδών τους.

Ως αναρχικοί/ες στεκόμαστε πάντα αλληλέγγυοι/ες με όσους δέχονται την επίθεση στους κατειλημμένους χώρους από το κράτος και δίπλα στον κόσμο του αγώνα που μάχεται κόντρα στην κρατική καταστολή υπερασπιζόμενος

τις δομές των κοινωνικών και ταξικών αντιστάσεων, δομές αναπόσπαστο κομμάτι στην προσπάθεια η αντίσταση να γίνει αντεπίθεση για την θέσπιση ενός κόσμου ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΟΠΛΟ ΜΑΣ
10, 100, 1000 ΑΔΕΣ ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ,
ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ
ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗΣ ΣΗΨΗΣ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟ
ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ ΣΤΕΚΙ
ΚΑΡΔΙΤΣΑΣ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό
Μαύρο & Κόκκινο, μέλος της Αναρχικής
Πολιτικής Οργάνωσης

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ στο **Αυτοδιαχειριζόμενο στέκι Καρδίτσας** που εκκενώθηκε στις 8 Γενάρη 2025 από τις ένστολες συμμορίες της δημοκρατίας

Μπροστά στην κρατική καταστολή
ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ - ΚΑΜΙΑ ΑΝΑΚΡΗΧΗ

ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΙΣ
ΚΑΤΑΛΗΨΕΙΣ
τους αυτοοργανωμένους χώρους αγώνα και της κοινωνικής & ταξικής αντίστασης

Ανακοίνωση της συλλογικότητας Μάυρο & Κόκκινο σχετικά με τα γεγονότα της 6^{ης} Δεκέμβρη στη Θεσσαλονίκη

Η κρατική βία και η αστυνομική καταστολή αποτελούν διαχρονικές σταθερές των κρατών, εργαλεία που χρησιμοποιούνται για την εδραίωση της κυριαρχίας και την καταστολή της κοινωνικής αντίστασης. Από τη δολοφονική βία της δικτατορίας μέχρι την τωρινή στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας, το ελληνικό κράτος έχει επενδύσει επανειλημμένα σε μηχανισμούς ελέγχου και εκφοβισμού της κοινωνικής βάσης. Αυτές οι πρακτικές, που δεν είναι παρά έκφραση του φόβου της εξουσίας μπροστά στη συλλογική οργάνωση και τη δυναμική των αγώνων, καθιστούν απαραίτητη τη συστηματική αντίσταση ενάντια στην κρατική βία και καταστολή.

Σήμερα, η καταστολή έχει λάβει ακόμη πιο οργανωμένες μορφές: η στρατιωτικοποίηση της αστυνομίας και η αναβάθμιση του ρόλου της σε πολιτικό βραχίονα που παίζει κομβικό ρόλο στη διαχείριση όλων των εκφάνσεων της καθημερινότητας, καθώς και η χρήση λογισμικών παρακολούθησης, η ίδια η απαγόρευση των διαδηλώσεων είτε μέσω της τρομοκρατίας και των προληπτικών προσαγωγών, είτε μέσω της ωμής βίας και των εκατοντάδων συλλήψεων, αποκαλύπτουν την πρόθεση του κράτους να εξαλείψει κάθε μορφή αντίστασης. Η κατασταλτική πολιτική του κράτους είναι βαθιά ριζωμένη στις στρατηγικές ελέγχου της κοινωνίας. Η κρατική εξουσία αντιλαμβάνεται κάθε μορφή συλλογικής οργάνωσης και αγώνα ως απειλή, καθώς γνωρίζουν πολύ καλά πως όταν η οργή της κοινωνίας στρέφεται εναντίον τους η κυριαρχία τους θέτεται αυτομάτως υπό αμφισβήτηση. Οι εργάτες που απεργούν, οι φοιτητές που διεκδικούν καλύτερη παιδεία, οι αναρχικοί που αμφισβητούν την κυριαρχία του κράτους, όλοι στοχοποιούνται. Η καταστολή όμως δεν είναι μόνο πρακτική είναι ιδεολογικό εργαλείο. Μέσα από την κατασκευή ενός «εσωτερικού εχθρού», το κράτος επιχειρεί να απονομιμοποιήσει τους αγώνες και να απομονώσει τους αγωνιστές. Η προπαγάνδα των κυρίαρχων ΜΜΕ συμβάλλει σε αυτό, παρουσιάζοντας τους διαδηλωτές ως «παραξίε» και την αστυνομία ως «εγγυητή της τάξης».

ο δρόμοι γέμισαν με μαθητές, φοιτητές, μετανάστες, εργαζόμενους και ανθρώπους κάθε ηλικίας, που διεκδικούσαν δικαιοσύνη και αντιστέκονταν στη βία του κράτους. Κάθε χρόνο, οι διαδηλώσεις αυτών των ημερών μετατρέπονται σε χώρο συλλογικής μνήμης και δράσης, είναι η διαρκής υπενθύμιση ότι, παρά την κρατική βία, οι δρόμοι παραμένουν το πεδίο όπου γεννιούνται οι αλλαγές, είναι ευκαιρίες να ακουστεί η φωνή των καταπιεσμένων, απέναντι στη σιωπή που επιχειρεί να επιβάλει το κράτος.

Έτσι από την πολιτική ατζέντα δεν δύναται να εκλείπει η – με κάθε κόστος- καταστολή των κεκτημένων αγώνα αυτών των ημερών. Κράτος και αφεντικά έδειξαν ξεκάθαρα τις προθέσεις τους να παρεμποδίσουν την συνάντηση του αντιεξουσιαστικού κινήματος στον δρόμο - με αποκορύφωμα ωμής τρομοκρατίας η πορεία το βράδυ της 6ης Δεκέμβρη. Ήδη από νωρίς, οι εντολοδόχοι δολοφόνοι στρατοπεδεύσαν σε κάθε γωνιά της πόλης, δυνάμεις της ασφάλειας έκαναν αναίτιες εξακριβώσεις, ΜΑΤ και ΔΙΑΣ απέκλεισαν την πρόσβαση στην περιοχή της Ροτόντας, πολυάριθμες διμοιρίες ακολουθούσαν προκλητικά και ασφυκτικά την πορεία καθ' όλη τη διάρκεια. Η κατασταλτική αυτή στρατηγική κορυφώθηκε με την στάση της αστυνομίας να αποτρέπει το κλείσιμο των μπλοκ στην Καμάρα, να εγκλωβίζει κόσμο στο στενό της Ναβαρίνου και τέλος να συλλαμβάνει βίαια και αναίτια 112 διαδηλωτές στην περιοχή της Τιμισοκής. Το επόμενο πρωί η συγκέντρωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες/ισσες στα δικαστήρια δέχτηκε σφοδρή επίθεση, με δυνάμεις της αστυνομίας να ρίχνουν χημικά και κρότου σε ευθεία βολή στον αλληλέγγυο κόσμο. Όλα αυτά ήρθαν και ενίσχυσαν την μακρά λίστα τρομοκρατίας όπου η εξουσία πασχίζει αποκάλυπτα να εδραιώσει, ενδυναμώνοντας μέρα με τη μέρα τα εργαλεία καταστολής της ενάντια σε κάθε μορφή αντίστασης που στέκεται στον αντίποδα των αφηγημάτων της.

Επιπλέον, στρατηγική ποινικοποίησης της αναρχικής δράσης αποτυπώνεται πλήρως στην υπόθεση των Αμπελοκήπων, στους διωκόμενους σύντροφους/ισσες και την συνεχιζόμενη στοχοποίηση του Νίκου Ρωμανού. Η κρατική σκευωρία εις βάρος του, η απομόνωση του στις φυλακές και η συστηματική προσπάθεια απονομιμοποίησης του αγώνα του αποτελούν καίρια στοιχεία κρατικής πολιτικής να τρομοκρατήσει κάθε αγωνιζόμενο. Η περίπτωση του Ν. Ρωμανού δεν συντελεί μεμονωμένο περιστατικό, αλλά πάγια κατασταλτική εκστρατεία του κράτους που στόχος της δεν είναι άλλος παρά η στοχοποίηση και ποινικοποίηση των αναρχικών αγώνων ευρύτερα με άμεσο απότοκο την ηθική και πολιτική εξουθένωση του κινήματος.

Η κρατική βία όμως δεν είναι παντοδύναμη. Όπως απέτυχε στο παρελθόν να καταπνίξει

Από την επίθεση στη συγκέντρωση αλληλεγγύης των 112 συλληφθέντων/εισών στο δικαστικό μέγαρο Θεσσαλονίκης

την εξέγερση του Πολυτεχνείου, όπως απέτυχε να σιγήσει τους δρόμους τον Δεκέμβριο του 2008, έτσι θα αποτύχει και σήμερα. Οι κεντρικές διαδηλώσεις της 17ης Νοέμβρη και της 6ης Δεκέμβρη δεν είναι απλώς επετειακές πορείες, είναι πεδία μάχης όπου η μνήμη συναντά την πράξη, είναι υπενθύμιση ότι ο αγώνας για έναν κόσμο χωρίς εξουσία, καταπίεση και εκμετάλλευση είναι διαρκής. Και αυτός ακριβώς είναι ο φόβος του κράτους, καθώς γνωρίζει πολύ καλά πως όταν η συλλογική μνήμη και οργή στοχεύει εναντίον του είναι ικανή να συντελέσει στην ολική συντριβή του. Η μαζική συμμετοχή της κοινωνίας στις εν λόγω αντικρατικές διαδηλώσεις ήταν αυτή που τελικά ματαίωσε την επιθυμία του κράτους να ισοπεδώσει την συνάντηση χιλιάδων αγωνιστών στον δρόμο.

Η απάντηση βρίσκεται στην οργάνωση και την συλλογική αντίσταση απέναντι στην καταστολή καθώς έχει αποδειχθεί ότι, ακόμη και όταν το κράτος στραγγαλίζει τις ελευθερίες, οι άνθρωποι βρίσκουν τρόπους να στέκονται όρθιοι. Από τις καταλήψεις και τις φοιτητικές κινητοποιήσεις μέχρι τους εργατικούς αγώνες

6 Δεκέμβρη, Θεσσαλονίκη

ανάβουμε στους δρόμους, από τις φωνές που υψώνουμε ενάντια στο άδικο.

Η κρατική βία δεν μπορεί να σβήσει τη φλόγα της αντίστασης. Όπως το Πολυτεχνείο έδειξε ότι ακόμη και τα τανκς δεν μπορούν να λυγίσουν τη συλλογική θέληση, όπως οι δρόμοι του Δεκέμβρη γέμισαν φωνές που αφηφούσαν τη σιωπή της εξουσίας, έτσι και σήμερα στεκόμαστε όρθιοι και δεν υποχωρούμε μπροστά στην

οι άνθρωποι στέκονται αλληλέγγυοι, ισότιμοι και ελεύθεροι. Γιατί όσο υπάρχει ζωή, θα υπάρχει και αντίσταση! Και όσο υπάρχει αντίσταση, η ελπίδα θα στέκει φωτεινή. Μια φλόγα που ποτέ δε σβήνει..

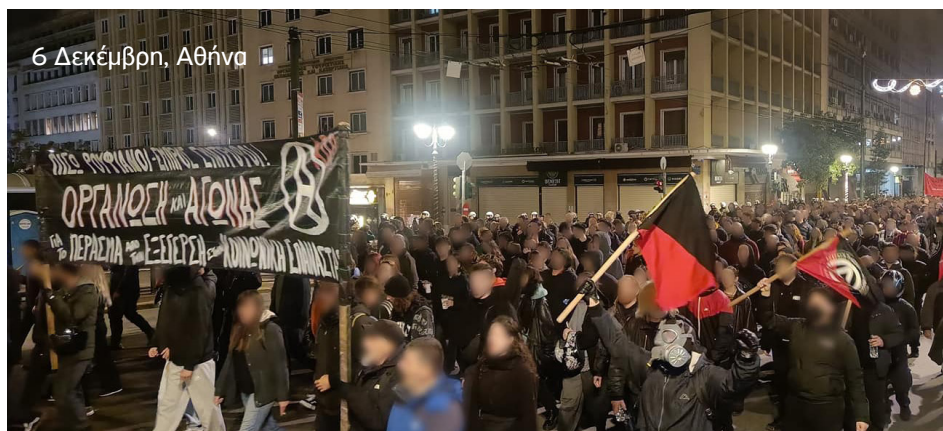
ΔΕ ΠΑ ΝΑ ΜΑΣ ΧΤΥΠΑΝ... Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΔΕΝ ΘΑ ΛΥΓΙΣΕΙ ΟΙ ΔΙΚΕΣ ΘΑ ΓΙΝΟΥΝ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ!

**Αλληλεγγύη στους διωκόμενους για την υπόθεση των αμπελοκήπων
Λευτεριά στον Ν. Ρωμανό
Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες/φθεισες της πορείας της 6ης Δεκέμβρη**

ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΗ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗ: ΤΡΙΤΗ 17 ΔΕΚΕΜΒΡΗ - 19:00 - ΚΑΜΑΡΑ

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΥΣ 112 ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ/ΕΙΣΕΣ ΤΗΣ ΔΙΑΔΗΛΩΣΗΣ ΤΗΣ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ 18 ΔΕΚΕΜΒΡΗ - 9:00 - ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Συλλογικότητα για τον Κοινωνικό Αναρχισμό-Μαύρο & Κόκκινο μέλος της Αναρχική Πολιτική Οργάνωση - Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

6 Δεκέμβρη, Αθήνα

και τις δομές αλληλοβοήθειας, η κοινωνική βάση αναπνέει, οργανώνεται και χτίζει τον κόσμο που οραματίζεται. Αυτός ο κόσμος γεννήθηκε μέσα από την καταπίεση, αλλά οι ιστορίες μας γράφονται από την αντίσταση. Στις σκοτεινές εποχές, το φως έρχεται από τη φωτιά που

κρατική καταστολή και την τρομοκρατία. Κάθε σφαίρα που ρίχνει το κράτος, κάθε χτύπημα από γκλομπ, κάθε δακρυγόνο δε μας λυγίζει. Αντιθέτως, μας υπενθυμίζει ότι η αντίσταση δεν είναι μόνο καθήκον απέναντι στην καταπίεση είναι και πράξη δημιουργίας ενός κόσμου όπου

Φωτογραφίες από την μαθητική/φοιτητική πορεία της 6^{ης} Δεκέμβρη, σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ – ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Ενάντια στην ιδεολογική και κατασταλτική εκστρατεία του κράτους, που στοχεύει τον αναρχικό αγώνα και τις αδιαμεσοθάβτες κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις

Την 31η Οκτώβρη 2024, μετά από έκρηξη εκρηκτικού μηχανισμού σε διαμέρισμα στους Αμπελόκηπους, ο αναρχικός αγωνιστής Κυριάκος Ξυμπήρης χάνει τη ζωή του και η αναρχική αγωνίστρια Μαριάννα Μ. τραυματίζεται σοβαρά. Βαριά τραυματισμένη η Μαριάννα Μ. μεταφέρεται στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού, όπου και νοσηλεύεται φρουρούμενη, ενώ μετά τη δεύτερη επέμβαση στην οποία υποβλήθηκε και χωρίς να έχει αναρρώσει πλήρως, οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Από τις πρώτες ώρες της μεταφοράς της στον Ευαγγελισμό τα κατασταλτικά επιτελεία, ενόσω η ίδια βρισκόταν χωρίς τις αισθήσεις της, λαμβάνουν τα αποτυπώματά της και δίνουν εντολή για λήψη δείγματος αίματος για ανάλυση DNA χωρίς τη συναίνεσή της, ενώ οι ανακριτικές αρχές προσπαθούν να της αποσπάσουν απολογία. Σήμερα, παρά το γεγονός ότι χρήζει νοσηλείας, βρίσκεται προφυλακισμένη στον Κορυδαλλό, με τις αρμόδιες αρχές από την μια πλευρά να της στερούν την απαραίτητη ιατρική περίθαλψη και τις αναγκαίες διαγνωστικές εξετάσεις και από την άλλη να την έχουν έγκλειστη κάτω από άθλιες και ακατάλληλες συνθήκες διαβίωσης.

Τις επόμενες μέρες από την έκρηξη στους Αμπελόκηπους συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται με απολύτως σαθρό κατηγορητήριο οι αγωνιστές/τρια Νίκος Ρωμανός, Δημήτρης Π. και Δήμητρα Ζ. και ο Α.Κ. εν μέσω ενός κλίματος τρομοϋστερίας και διακίνησης αστυνομικών σεναρίων από τα μιντιακά φερέφωνα της εξουσίας, σε συνέχεια της προσπάθειας του κράτους να κατασκευάσει ενόχους με έωλα στοιχεία και να οδηγήσει αγωνιστές στον εγκλεισμό και την εξουδετέρωσή τους από το πεδίο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Κατά τη διάρκεια των 5μηνων χρόνων της ακροδεξιάς-νεοφιλελεύθερης διαχείρισης του κράτους από τη Νέα Δημοκρατία και παρά την ύφεση των αντιστάσεων οι αναρχικοί συνέχισαν και ενέτειναν τη συμμετοχή τους σε όλα τα μέτωπα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Μέσα από τη συμμετοχή τους, αυτή, ήρθαν αντιμέτωποι με τη σκληρότερη όψη της καταστολής που επιβλήθηκε σε κάθε πεδίο αγώνα τόσο στο πλαίσιο της συνολικής και ευρύτερης κατασταλτικής επίθεσης απέναντι στη μεγάλη κοινωνική πλει-

οψηφία και τα αγωνιζόμενα κομμάτια της όσο και ειδικότερα στην κατασταλτική επιχείρηση που στόχευε και συνεχίζει να στοχεύει το αναρχικό κίνημα, τόσο με υλικούς όρους στους δρόμους και τις δομές του κινήματος όσο και ιδεολογικά με τη κατασκευασμένη από την κυρίαρχη προπαγάνδα. Σε αυτό το ειδικό πλαίσιο εντάσσεται και η “αντι”τρομοκρατική εκστρατεία απέναντι στον αναρχικό αγώνα, η οποία σήμερα οξύνεται με αφορμή την υπόθεση των Αμπελοκήπων και έχει ως στόχο την εγκληματοποίησή του και την αποκοινωνικοποίησή του, μέσα από το φόβο, τη λασπολογία, την απομόνωση και την αποδυνάμωσή του. Αυτή η ειδική κατασταλτική στόχευση του κράτους αφορά το αναρχικό κίνημα καθώς μέσα από αυτό, κατά κύριο λόγο, εκφράστηκαν οι εξωθεσμικές, ριζοσπαστικές και αδιαμεσοθάβτες κοινωνικές αντιστάσεις κατά τη διάρκεια όλης της μεταπολιτευτικής περιόδου με κορυφαίο το παράδειγμα αυτό της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη.

Η υπόθεση των Αμπελοκήπων, πέρα από το τραγικό συμβάν της απώλειας του αναρχικού αγωνιστή Κυριακού Ξυμπήρη, την προφυλάκιση άλλων 4 αγωνιστών και αγωνιστριών και την όξυνση της επιτήρησης και του ελέγχου πάνω στο αναρχικό κίνημα και

τις δομές του, αναδεικνύει μια σειρά από πτυχές της ειδικής κατασταλτικής εκστρατείας του κράτους απέναντι στους αναρχικούς. Δεν αποτελεί μια κίνηση αποπροσανατολισμού τόσο της κοινωνίας όσο και των αγωνιζόμενων κομματιών της, όπως με ευκολία ισχυρίζεται η αριστερά μαζί με μια αφήγηση που θέλει τους αναρχικούς αγωνιστές όχι αποδέκτες της κρατικής καταστολής λόγω της πολιτικής τους ανάλυσης, θέσης και δράσης αλλά σαν εύκολα θύματα κυβερνητικών πολιτικών και συσχετισμών που βρίσκονται στο στόχαστρο των κατασταλτικών επιτελείων όποτε αυτό εξυπηρετεί το κυβερνητικό αφήγημα, αφαιρώντας κάθε πολιτικό πρόσημο του αναρχικού κινήματος και παρουσιάζοντάς το ως ένα αποσπασματικό, αυθόρμητο και παιδικό ξέσπασμα απέναντι στην υφιστάμενη αδικία και το οποίο δεν μπορεί να υπερασπιστεί μόνο του τον εαυτό του αλλά χρειάζεται πολιτικούς κηδεμόνες. Η κατασταλτική εκστρατεία απέναντι στο αναρχικό κίνημα είναι πάγια και διακηρυγμένη θέση του κράτους, ειδικά μετά την εξέγερση του 2008, και αυτό οφείλεται ακριβώς στο ότι οι αναρχικοί συνεχίζουν να αποτελούν το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των αγωνιζόμενων και μάχονται με όλες τους τις δυνάμεις όχι μόνο τον καπιταλισμό αλλά και το κράτος, χωρίς

προσβάσεις, χωρίς διαμεσολαβήσεις, χωρίς εκπροσώπηση μέσα στο πολιτικό σύστημα εξουσίας και συναίνεση σε αυτό, γεγονός που καθιστά το αναρχικό κίνημα επικίνδυνο και μη ελέγξιμο. Οι προπαγανδιστικές, νομοθετικές και κατασταλτικές “αντι”τρομοκρατικές μεθοδεύσεις δε συνιστούν μια στιγμιαία παρεκτροπή της ιεραρχημένης, καταπιεστικής και εκμεταλλευτικής δημοκρατίας του κράτους και των αφεντικών, όπως επίσης η συκοφάντηση των κοινωνικών αγώνων που δεν ενσωματώθηκαν καθεστωτικά δεν αφορά μόνο ατομικές επιλογές αγώνα ή την “εξάρθρωση” κάποιας ένοπλης οργάνωσης, αλλά στοχεύουν στην αποκήρυξη συνολικά της συλλογικής πολιτικής και κοινωνικής αντιβίας και στην εγκληματοποίηση κάθε μορφής αντίστασης που δεν διαμεσολαβείται από τους θεσμούς, μέσα από το “κυνήγι της τρομοκρατίας” και των “συγκοινωνούντων δοχείων” της.

Οι εξουσιαστές σήμερα επιχειρούν να σβήσουν τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών

ΠΙΣΩ ΡΟΥΦΙΑΝΟΙ ΕΜΠΡΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΑΤΑΣΤΑΛΤΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
που στοχεύει τον αναρχικό αγώνα και τις αδιαμεσοθάβτες κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις

Την 31η Οκτωβρίου 2024, μετά από έκρηξη εκρηκτικού μηχανισμού σε διαμέρισμα στους Αμπελόκηπους, ο αναρχικός αγωνιστής Κυριάκος Ξυμπήρης χάνει τη ζωή του και η αναρχική αγωνίστρια Μαριάννα Μ. τραυματίζεται σοβαρά. Βαριά τραυματισμένη η Μαριάννα Μ. μεταφέρεται στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού, όπου και νοσηλεύεται φρουρούμενη, ενώ μετά τη δεύτερη επέμβαση στην οποία υποβλήθηκε και χωρίς να έχει αναρρώσει πλήρως, οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Από τις πρώτες ώρες της μεταφοράς της στον Ευαγγελισμό τα κατασταλτικά επιτελεία, ενόσω η ίδια βρισκόταν χωρίς τις αισθήσεις της, λαμβάνουν τα αποτυπώματά της και δίνουν εντολή για λήψη δείγματος αίματος για ανάλυση DNA χωρίς τη συναίνεσή της, ενώ οι ανακριτικές αρχές προσπαθούν να της αποσπάσουν απολογία. Σήμερα, παρά το γεγονός ότι χρήζει νοσηλείας, βρίσκεται προφυλακισμένη στον Κορυδαλλό, με τις αρμόδιες αρχές από την μια πλευρά να της στερούν την απαραίτητη ιατρική περίθαλψη και τις αναγκαίες διαγνωστικές εξετάσεις και από την άλλη να την έχουν έγκλειστη κάτω από άθλιες και ακατάλληλες συνθήκες διαβίωσης.

Τις επόμενες μέρες από την έκρηξη στους Αμπελόκηπους συλλαμβάνονται και προφυλακίζονται με απολύτως σαθρό κατηγορητήριο οι αγωνιστές/τρια Νίκος Ρωμανός, Δημήτρης Π. και Δήμητρα Ζ. και ο Α.Κ. εν μέσω ενός κλίματος τρομοϋστερίας και διακίνησης αστυνομικών σεναρίων από τα μιντιακά φερέφωνα της εξουσίας, σε συνέχεια της προσπάθειας του κράτους να κατασκευάσει ενόχους με έωλα στοιχεία και να οδηγήσει αγωνιστές στον εγκλεισμό και την εξουδετέρωσή τους από το πεδίο του κοινωνικού και ταξικού αγώνα.

Κατά τη διάρκεια των 5μηνων χρόνων της ακροδεξιάς-νεοφιλελεύθερης διαχείρισης του κράτους από τη Νέα Δημοκρατία και παρά την ύφεση των αντιστάσεων οι αναρχικοί συνέχισαν και ενέτειναν τη συμμετοχή τους σε όλα τα μέτωπα των κοινωνικών και ταξικών αγώνων. Μέσα από τη συμμετοχή τους, αυτή, ήρθαν αντιμέτωποι με τη σκληρότερη όψη της καταστολής που επιβλήθηκε σε κάθε πεδίο αγώνα τόσο στο πλαίσιο της συνολικής και ευρύτερης κατασταλτικής επίθεσης απέναντι στη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία και τα αγωνιζόμενα κομμάτια της όσο και ειδικότερα στην κατασταλτική επιχείρηση που στόχευε και συνεχίζει να στοχεύει το αναρχικό κίνημα, τόσο με υλικούς όρους στους δρόμους και τις δομές του κινήματος όσο και ιδεολογικά με τη κατασκευασμένη από την κυρίαρχη προπαγάνδα. Σε αυτό το ειδικό πλαίσιο εντάσσεται και η “αντι”τρομοκρατική εκστρατεία απέναντι στον αναρχικό αγώνα, η οποία σήμερα οξύνεται με αφορμή την υπόθεση των Αμπελοκήπων και έχει ως στόχο την εγκληματοποίησή του και την αποκοινωνικοποίησή του, μέσα από το φόβο, τη λασπολογία, την απομόνωση και την αποδυνάμωσή του. Αυτή η ειδική κατασταλτική στόχευση του κράτους αφορά το αναρχικό κίνημα καθώς μέσα από αυτό, κατά κύριο λόγο, εκφράστηκαν οι εξωθεσμικές, ριζοσπαστικές και αδιαμεσοθάβτες κοινωνικές αντιστάσεις κατά τη διάρκεια όλης της μεταπολιτευτικής περιόδου με κορυφαίο το παράδειγμα αυτό της κοινωνικής εξέγερσης του Δεκέμβρη.

Η υπόθεση των Αμπελοκήπων, πέρα από το τραγικό συμβάν της απώλειας του αναρχικού αγωνιστή Κυριακού Ξυμπήρη, την προφυλάκιση άλλων 4 αγωνιστών και αγωνιστριών και την όξυνση της επιτήρησης και του ελέγχου πάνω στο αναρχικό κίνημα και τις δομές του, αναδεικνύει μια σειρά από πτυχές της ειδικής κατασταλτικής εκστρατείας του κράτους απέναντι στους αναρχικούς. Δεν αποτελεί μια κίνηση αποπροσανατολισμού τόσο της κοινωνίας όσο και των αγωνιζόμενων κομματιών της, όπως με ευκολία ισχυρίζεται η αριστερά μαζί με μια αφήγηση που θέλει τους αναρχικούς αγωνιστές όχι αποδέκτες της κρατικής καταστολής λόγω της πολιτικής τους ανάλυσης, θέσης και δράσης αλλά σαν εύκολα θύματα κυβερνητικών πολιτικών και συσχετισμών που βρίσκονται στο στόχαστρο των κατασταλτικών επιτελείων όποτε αυτό εξυπηρετεί το κυβερνητικό αφήγημα, αφαιρώντας κάθε πολιτικό πρόσημο του αναρχικού κινήματος και παρουσιάζοντάς το ως ένα αποσπασματικό, αυθόρμητο και παιδικό ξέσπασμα απέναντι στην υφιστάμενη αδικία και το οποίο δεν μπορεί να υπερασπιστεί μόνο του τον εαυτό του αλλά χρειάζεται πολιτικούς κηδεμόνες. Η κατασταλτική εκστρατεία απέναντι στο αναρχικό κίνημα είναι πάγια και διακηρυγμένη θέση του κράτους, ειδικά μετά την εξέγερση του 2008, και αυτό οφείλεται ακριβώς στο ότι οι αναρχικοί συνεχίζουν να αποτελούν το πιο ριζοσπαστικό κομμάτι των αγωνιζόμενων και μάχονται με όλες τους τις δυνάμεις όχι μόνο τον καπιταλισμό αλλά και το κράτος, χωρίς προσβάσεις, χωρίς διαμεσολαβήσεις, χωρίς εκπροσώπηση μέσα στο πολιτικό σύστημα εξουσίας και συναίνεση σε αυτό, γεγονός που καθιστά το αναρχικό κίνημα επικίνδυνο και μη ελέγξιμο. Οι προπαγανδιστικές, νομοθετικές και κατασταλτικές “αντι”τρομοκρατικές μεθοδεύσεις δε συνιστούν μια στιγμιαία παρεκτροπή της ιεραρχημένης, καταπιεστικής και εκμεταλλευτικής δημοκρατίας του κράτους και των αφεντικών, όπως επίσης η συκοφάντηση των κοινωνικών αγώνων που δεν ενσωματώθηκαν καθεστωτικά δεν αφορά μόνο ατομικές επιλογές αγώνα ή την “εξάρθρωση” κάποιας ένοπλης οργάνωσης, αλλά στοχεύουν στην αποκήρυξη συνολικά της συλλογικής πολιτικής και κοινωνικής αντιβίας και στην εγκληματοποίηση κάθε μορφής αντίστασης που δεν διαμεσολαβείται από τους θεσμούς, μέσα από το “κυνήγι της τρομοκρατίας” και των “συγκοινωνούντων δοχείων” της.

Οι εξουσιαστές σήμερα επιχειρούν να σβήσουν τα αποτυπώματα ολόκληρων δεκαετιών σκληρών κοινωνικών

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΞΥΜΠΗΡΗΣ ΠΑΝΤΑ ΠΑΡΩΝ
ΣΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ/ΣΕ ΔΙΟΚΟΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ/ΕΣ ΑΓΩΝΙΣΤΕΣ/ΤΡΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΘΕΣΗ ΤΩΝ ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΩΝ

ap.squatboat.com anpolorg@gmail.com

και ταξικών αγώνων γιατί λειτουργούν ως κοινωνικά παραδείγματα αντίστασης που επιβιώνουν και αναπαράγονται, γιατί συνεχίζουν να εμπνέουν τις νέες γενιές και δείχνουν δρόμους αγώνα στους καταπιεσμένους στο σήμερα, γιατί κρατούν ζωντανή την προοπτική της κοινωνικής χειραφέτησης και απελευθέρωσης. Το απρόσκοπτο βάθεμα των αντικοινωνικών και βίαιων αναδιαρθρώσεων, για τον ριζικό κοινωνικό μετασχηματισμό, έχει ως προϋπόθεση τόσο το τσάκισμα συνολικά των κοινωνικών και ταξικών αγώνων όσο και ειδικά την πλήρη εξουδετέρωση του πιο συνειδητά αντισυναινετικού και ριζοσπαστικού κομματιού των αγωνιζόμενων, που θέτει ως ορίζοντα την καταστροφή του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού κρατικού οικοδομήματος και τη δημιουργία μιας κοινωνίας ισότητας, αλληλεγγύης και ελευθερίας.

Απέναντι στην κρατική επιχείρηση τρομοκρατίας, που επιδιώκει να στοχεύσει αγωνιστές και αγωνίστριες, απέναντι στο συντονισμένο τρομολαγνικό σόου που εκπορεύεται από τα αστυνομικά επιτελεία και διακέεται στα μιντιακά φερέφωνα της εξουσίας, απέναντι στην ποινικοποίηση των φιλικών και συντροφικών σχέσεων, στην αστυνομική αυθαιρεσία και βία, δηλώνουμε ότι οι μόνοι τρομοκράτες είναι το κράτος και το κεφάλαιο, το σύστημα εξουσίας που λεπτατεί και καταδικάζει τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία

στην ανέχεια και την εξαθλίωση, που εγκαθιδρύει αστυνομικό στρατό κατοχής μέσα στις πόλεις σε κάθε πεδίο κοινωνικής δραστηριότητας, που δολοφονεί στα αστυνομικά τμήματα και μπλόκα, στα τρένα, στα νοσοκομεία με τη διάλυση του ΕΣΥ, στα χερσαία και υδάτινα σύνορα της Ευρώπης - φρούριο, στα κάτεργα της μισθωτής σκλαβιάς, που επιτίθεται με σφοδρότητα στο αναρχικό κίνημα, τις δομές του και τις κοινωνικές και ταξικές αντιστάσεις που αναπτύσσονται μέσα στα σχολεία, τις σχολές, τους χώρους εργασίας και τις γειτονιές, που στηρίζει τη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού και βαθαίνει την εμπλοκή του στην πολεμική μηχανή, που πριμοδοτεί τις φασιστικές συμμορίες και τον εθνικισμό, που καταστέλλει όσους και όσες αγωνίζονται για ζωή και ελευθερία και προορίζει για τους

καταπιεσμένους πληβείους μόνο έναν αβιωτό κόσμο εκμετάλλευσης και καταπίεσης.

Κυριάκος Ξυμπτήρης πάντα παρών στους αγώνες για την κοινωνική απελευθέρωση

Λευτεριά στους/ις διωκόμενους/ες και προφυλακισμένους/ες αγωνιστές/τριες για την υπόθεση των Αμπελοκήπων

Οργάνωση και αγώνας για την Κοινωνική Επανάσταση, την Αναρχία και τον Ελευθεριακό Κομμουνισμό

Αναρχική Πολιτική Οργάνωση – Ομοσπονδία Συλλογικοτήτων

Ενημέρωση από τη συγκέντρωση στα δικαστήρια Βόλου για την υπόθεση της δολοφονίας του Βασίλη Μάγγου από τα καθάρματα της ελληνικής αστυνομίας το 2020 εν όψει των κινητοποιήσεων εναντία στην ΑΓΕΤ

Εδω και 4 χρόνια η οικογένεια του Βασίλη και πλήθος αλληλέγγυων αγωνίζονται προκειμένου να μην συγκαλυφθεί η κρατική δολοφονία του και να κριθούν ένοχοι οι υπαίτιοι. Η απόφαση του δικαστηρίου ήταν καταδικαστική (2 χρόνια με 3ετή αναστολή) για τους 3 μπάτσους που είναι υπαίτιοι για τον ξυλοδαρμό του και εν τέλει για τη δολοφονία του. Επιπλέον

εκκρεμεί η απόφαση του Συμβουλίου Πλημμελειοδικών, για την επικύρωση της εισαγγελικής πρότασης ώστε να παραπεμφθούν σε δίκη οι 6 εμπλεκόμενοι μπάτσοι για κακουργήματα στο Εφετείο Λάρισας.

Μετά την απόφαση πραγματοποιήθηκε πορεία στην πόλη του Βόλου.

Στη μνήμη της Κροστάνδης

Ένα κείμενο του Νέστορα Μάχνο πάνω στην ιστορική μνήμη της εξέγερσης της Κροστάνδης και της αιματηρής καταστολής της από τον Κόκκινο Στρατό υπό τις διαταγές του Λέοντα Τρότσκι. Λίγα χρόνια μετά την έναρξη της Επανάστασης του 1917, στο νησί της Κροστάνδης έμελλε το Μάρτη του 1921 να τεθεί η ταφόπλακα κάθε ελπίδας για πραγματική απελευθέρωση των εργαζομένων υπό την ηγεσία των Μπολσεβίκων.

Η 7η Μαρτίου είναι μια οδυνηρή ημερομηνία για τους προλετάριους της αποκαλούμενης "Ένωσης των Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών" που συμμετείχαν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο στα γεγονότα που διαδραματίστηκαν εκείνη την ημερομηνία στην Κροστάνδη. Η επετειακή ανάμνηση της ημερομηνίας εκείνης είναι εξίσου επίπονη για τους προλετάριους όλων των χωρών, γιατί επαναφέρει τη μνήμη εκείνου που οι ελεύθεροι εργαζόμενοι και οι ναυτικοί της Κροστάνδης, πιστοί στα ιδανικά της Ρώσικης Επανάστασης, απαίτησαν μέχρι θανάτου από τον Κόκκινο εκτελεστή τους -το "Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα" και το όργανό του, την "Σοβιετική" κυβέρνηση.

Η Κροστάνδη απαίτησε από τους δήμιους κρατιστές να δώσουν πίσω όλα όσα άνηκαν στους προλετάριους της πόλης και της επαρχίας, δεδομένου ότι αυτοί ήταν που είχαν πραγματοποιήσει την επανάσταση. Οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης επέμειναν πάνω στην πρακτική εφαρμογή των ιδανικών της Οκτωβριανής Επανάστασης:

Ελεύθερα εκλεγμένα Σοβιέτ, ελευθερία του Λόγου και ελευθερία του Τύπου για τους εργάτες και τους αγρότες, τους αναρχικούς και τους αριστερούς Σοσιαλεπαναστάτες.

Το Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα το θεώρησε αυτό σαν αδιανόπη απειλή της θέσης που μονοπωλούσε στη χώρα, και αποκρύπτοντας το πρόσωπο του άνανδρου εκτελεστή πίσω από τη μάσκα του επαναστάτη και φίλου των εργαζομένων, αποκάλυψε τους ελεύθερους ναυτικούς και τους εργάτες της Κροστάνδης "αντεπαναστάτες" και έστειλε εναντίον τους δεκάδες χιλιάδες πειθήνιους μπράβους και σκλάβους: Chekists, Kursanty (μαθητευόμενοι αξιωματικοί του Κόκκινου στρατού –σημείωση του Alexandre Skirda) και μέλη του Κόμματος, προκειμένου να σφαγιασθούν αυτοί οι πραγματικοί μαχητές και επαναστάτες -οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης- που δεν είχαν κάνει τίποτα για το οποίο να μπορούν να κατακριθούν από τις επαναστατικές μάζες, ενώ το μόνο παράπτωμά τους ήταν να αισθάνονται προσβεβλημένοι από τα ψέματα και την ανανδρία του Ρωσικού Κομμουνιστικού Κόμματος που ποδοπατούσε τα δικαιώματα των προλετάρων και της Επανάστασης.

Στις 7 Μαρτίου του 1921, στις 6:45 το απόγευμα, εξαπολύθηκε μια καταιγίδα πυρών πυροβολικού ενάντια στην Κροστάνδη. Όπως ήταν φυσικό και αναπόφευκτο, οι εξεγερμένοι της Κροστάνδης απάντησαν αμυνόμενοι, παλεύοντας όχι μόνο για τις δικές τους διεκδικήσεις, αλλά και για λογαριασμό των άλλων προλετάρων της χώρας που αγωνίζονταν για τα δικαιώματα που κατέκτησαν με την Επανάσταση και ποδοπατήθηκαν αυθαίρετα από τις μπολσεβίκικες αρχές.

Ο αγώνας τους βρήκε απήκηση σε ολόκληρη την υποδουλωμένη Ρωσία που στάθηκε έτοιμη να υποστηρίξει τη δίκαιη και ηρωική πάλη τους, αλλά ήταν δυστυχώς ανίκανη να τα καταφέρει, επειδή ήταν αφοπλισμένη, στυγνά εκμεταλλεζόμενη και δέσμια της δουλειάς από τις μονάδες καταστολής του Κόκκινου Στρατού και της Τσεκά, οι οποίες είχαν συνταχθεί με τρόπο ώστε να σπάσει το ελεύθερο πνεύμα και η βούληση της χώρας.

Είναι δύσκολο να υπολογιστούν οι απώλειες που υπέστησαν οι υπερασπιστές της Κροστάνδης και η άβουλη μάζα του Κόκκινου Στρατού, αλλά μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι έπεσαν πάνω από δέκα χιλιάδες νεκροί. Στην πλειοψηφία τους ήταν εργαζόμενοι και αγρότες, οι ίδιοι οι άνθρωποι που το Κόμμα των ψευτών είχε χρησιμοποιήσει προκειμένου να αρπάξει την εξουσία, δίνοντάς τους ψεύτικες υποσχέσεις για ένα καλύτερο μέλλον. Τους είχε χρησιμοποιήσει επί χρόνια για την εξυπηρέτηση αποκλειστικά των κομματικών συμφερόντων του, ώστε να επεκταθεί και να περιχαρακωθεί η κυριαρχία του πάνω στην οικονομική και πολιτική ζωή της χώρας.

Ενάντια στην μπολσεβίκικη ολιγαρχία, η Κροστάνδη υπεράσπισε την ουσία του αγώνα των εργατών και των αγροτών στη Ρωσική Επανάσταση. Για τον ίδιο λόγο, οι ολιγαρχικοί εξολόθρευσαν τους εξεγερμένους της Κροστάνδης, κάποιους αμέσως μετά τη στρατιωτική νίκη, τους υπόλοιπους στα μπουντρούμια και στα κελιά που κληροδότησαν τα Τσαρικά και Αστικά καθεστώτα. Έτσι, η ημερομηνία της 7ης Μαρτίου εκλαμβάνεται σαν βαθιά οδυνηρή επέτειος για τους εργαζομένους όλων των χωρών.

Η επίπονη μνήμη των εξεγερμένων της Κροστάνδης που χάθηκαν κατά τη διάρκεια της μάχης και των επιζώντων που αφέθηκαν για να σαπίσουν στις μπολσεβίκικες φυλακές αναζωπυρώνεται σ'αυτή την επέτειο, όχι μόνο για τους Ρώσους προλετάριους.

Αλλά αυτά τα θέματα δεν επιλύονται με θρήνους: εκτός από την επετειακή ανάμνηση της 7ης Μαρτίου, οι προλετάριοι κάθε χώρας θα πρέπει να οργανώνουν συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε κάθε περιοχή για το αίσχος που διαπράχθηκε στην Κροστάνδη από το Ρωσικό Κομμουνιστικό Κόμμα ενάντια στους επαναστατημένους εργάτες και ναυτικούς, και να απαιτήσουν την απελευθέρωση των επιζώντων που αργοπεθαίνουν στις μπολσεβίκικες φυλακές ή βρίσκονται υπό κράτηση στα στρατόπεδα συγκέντρωσης της Φιλανδίας.

Νέστωρ Ιβάνοβιτς Μάχνο,
Μάρτης 1926